erotika

RS MAGAZIN

broj 6
prosinac 1985.

cijena 200 d
DM 3,80

Romani i stripovi RS VJESNIK

Na našim stranicama:

Autori:

Charles Bukowski
Bora Đorđević
Fadil Hadžić
Jens Hagen
Xaviera Hollander
Tomislav Sabljak
Wolinski

Zvijezde:

Brigitte Bardot
Jane Birkin
Jacqulin Bisset
Linda Evans
Alexander Godunov
Tony Lee Stallone
Milena Zupančič

Stripovi:

Čedna Sladana
Zizi i Peter Panpan
TV-kviz

Dar čitaocima:
12 stranica u boji

erotika

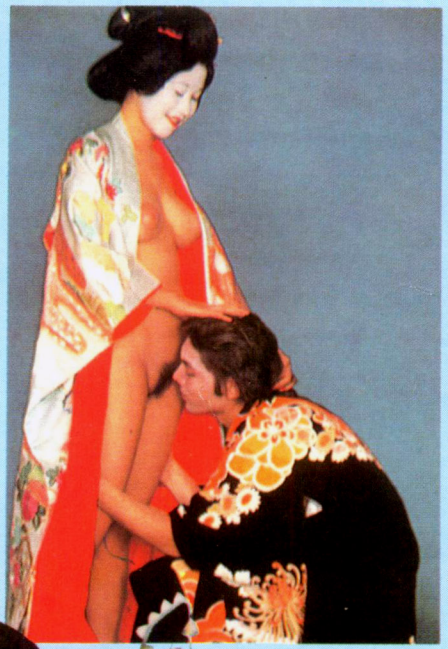

ljepotice dalekog istoka

Predrasuda da su gejše lake djevojke za zabavu široko je rasprostranjena izvan Dalekog istoka. Vještina ovih, inače u Japanu uvaženih žena, prije svega je u plesnoj umjetnosti i pjevanju, ali i u pripremanju jela i pića po tisućljetnom kultnom ritualu.

Još za djetinjstva, u dobi od sedam do osam godina, djevojčice se počinju pripremati i obrazovati za gejše u posebnim školama. U dvadesetoj stječu obrazovanje koje odgovara srednjoškolskoj maturi, ali uključuje i široko znanje iz područja umjetnosti. Ljubav kojom one darivaju muškarce samo je dodatak ostalim sposobnostima i vještinama ovih izuzetnih žena. ■

Gejše s bijelom maskom

Gdje je što:

● Odjeci 4
Bora Đorđević: IMPOTENTNI I BOLESNO LJUBOMORNI, intervju 5
Igor Mandić: EROTSKA KUHINJA 8
Fadil Hadžić: BIZARNI SLUČAJ S PETOGA KATA, priča 12
BEZOBZIRNI OBRAČUN, reportaža 14
Slavoljub Marković: UVOD U NOVU GODINU, reportaža 16
ŽENE NJIHOVIH SNOVA, anketa 19
MUŠKA ZNATIŽELJA, anketa 20
MUŠKARČEVE SKRIVENE ŽELJE, anketa 21
Boris Gaj: NE VOLIM DUBLERE U SEKSU, intervju 22
Helmut Senf: TRIK BROJ 17, priča 25
Drago Kastratović: GOLA DAMA, priča 29
Gerard Lauizer, Zizi i Peter Panpan: ORGAZAM U OPASNOSTI, strip 33
»NAJRADIJE SAM TRUDNA«, svjetski intervju 47
TAMARA, portret 52
LUDE MAČKE »LUDOG KONJA«, reportaža 54
ULRIKE, foto-reportaža 56
KAD DJEVOJKE VOLE DJEVOJKE, reportaža 58
LICE S NASLOVNE STRANE, foto-reportaža 60
SIDA, reportaža 62
● Svijet poznatih 71
● Zanimljiv globus 81
Tomislav Sabljak: SUZE SINA RAZMETNOGA, priča 89
Xaviera HOLLANDER: DIVNA NOĆ, priča 94
Louis Licorne: STRUČNJACI NA KANSKOM FESTIVALU, priča 96
Sha i Khzadi: SMISAO ZA VELIČINU, priča 98
Barney Ecland: HOBOTNICA, priča 99
TV-KVIZ, strip 101
NOVA SREĆA 105
POTOMCI MARKIZA DE SADEA, članak 109
PENIS U STRAHU, članak 110
RAZLIKE MEĐU SPOLOVIMA SVE MANJE, moda 112
ODJEVENI U METAL I GOLI, moda 114
Sanja Muzeferija: EROTIČNE ROKERICE, moda 115
ŽENA SA DVA MUŠKARCA, članak 118
LJUBAV TELEFONOM, članak 120
George Pichard i Jacques Lob: PRIČA O ČEDNOJ SLAĐANI, strip 121
Jens Hagen: DJEVOJKA IZ SEDMOG BLOKA, priča 130
● Pokušaji 135
Wolinsky: MISLI, humor 136
ONI HOĆE NJU, članak 142

erotika

Romani i stripovi VJESNIK RS

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik poslovodnog odbora VJEKOSLAV KOPRIVNJAK) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n.sol.o. (direktor MILAN BEKIĆ) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n.sol.o. (direktor SEAD SARAČEVIĆ). Uredio uređivački kolegij redakcije »Romani i stripovi«.
Predsjedavajući savjeta: prof. ADOLF DRAGIČEVIĆ
Grafički urednik i kreacija omota: BERISLAV GRABUŠNIK.
Tisak: Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n.sol.o. Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4. tel. (041) 515-555, telex 21 121 YU VSK
Oslobođeno plaćanje osnovnog poreza na promet mišljenjem Sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SR Hrvatske broj K-1747/1-85. od 24. 5. 1985.

IDUĆI BROJ IZLAZI U SIJEČNJU

ODJECI

erotika POSTAJE MJESEČNIK

Dragi čitatelji!

Obećali smo vam dvanaest stranica u boji i eto ih pred vama. Vjerujemo da će vas zanimati. Nastojat ćemo taj prilog zadržati i u idućim brojevima, kako bismo mogli objavljivati još atraktivnije fotografije, na kojima nam ponekad zamjerate zbog lošeg papira. Znači, slijedima vaše želje i vjerujemo da ćete i dalje slati svoja pisma s prijedlozima, pokudama i željama. Ovakva je komunikacija i najbolji put da se sporazumijeme o tome kakvu »Erotiku« želimo. Inače, na našu adresu i dalje stiže velik broj anonimnih pisama. Ubuduće na njih nećemo odgovarati, jer ne znamo tko nam se obraća. Ponavljamo tko zna po koji put da svaki naš čitatelj može, ako to želi, ostati anoniman. Mi ga pod pismo nećemo potpisati, ali u redakciji moramo imati podatke o osobi koja nam se obraća i kojoj javno odgovaramo.

Molimo čitatelje iz Iloka, Ivangrada, Osijeka, Varaždina, Prištine, Kragujevca i drugih mjesta koji su nam poslali nepotpisana pisma da nam se ponovo jave. Jer, eto, s ovim brojem prestajemo »razgovarati« s nepoznatima.

BEZ »GLOBUSA« I »POZNATIH«

Prilično je čitatelja koji traže da smanjimo rubrike »Zanimljivi globus« i »Svijet poznatih«. Iako se trudimo da u njima donosimo kratke i atraktivne priloge o vrlo popularnim osobama, kao da se to mnogima ne svida. I odmah smo reagirali. U ovom broju te su rubrike skraćene. Dali smo više prostora većim materijalima za koje vjerujemo da će pobuditi vašu pažnju i zadovoljiti većinu čitatelja. Samo, morate znati da je i mnogo onih kojima se baš te dvije rubrike svidaju.

POVICI NA STRIPOVE

Ima i čitatelja koji nam prigovaraju što objavljujemo stripove. Među njima je i Dragan Arežina iz Gornjeg Vakufa, koji među ostalim kaže: »Treba izbaciti bezvezne stripove kao što su 'Čedna Sladana', 'Drakula' i 'Valentina'. Umjesto toga valjalo bi pisati o staroj rock glazbi, jer 'Erotiku' čitaju stariji ljudi koji su uživali u toj glazbi. Trebalo bi da objavite još više fotografija nagih žena i muškaraca... Treba još više kratkih priča koje opisuju strast između muškaraca i žene. Ja sm vam poslao dvije priče...«

● Što se stripova tiče možete i sami vidjeti kako se trudimo da vam ponudimo ono najbolje na tom području u svjetskoj i domaćoj produkciji. U prošlom smo broju izostavili »Čednu Sladanu« kako bismo dali prostor novom stripu, koji vam se možda više svidio. Mislimo da strip moramo objavljivati, jer je među čitateljima i znatni broj ljubitelja dobrog erotskog stripa. U pogledu fotografija bit ćete zadovoljni već ovim brojem. Ne znamo koliko bi se pisanje o staroj rock glazbi uklopilo u našu koncepciju erotske revije. Morat ćete priznati da neko sistematičnije pisanje o tome ne bi došlo u obzir. Kvalitetnih priča ima, bit će ih još, ali vaši pokušaji još nisu na razini za objavljivanje.

ROMAN, PRIČA, POEZIJA

Krajnje je vrijeme da se i o erotskim osjećajima piše otvoreno i slobodno, iskreno i hrabro. »Erotika« zadaje težak udarac svim onima koji od erotskih tema prave tabu. Ipak mislim da revija svoju popularnost duguje erotskim pričama, stripovima i fotografijama. Mislim da biste morali objavljivati ulomke iz romana, pjesme... možda neke sadržaje u nastavcima.

Pamo Kovač
Skopje

● Nismo napisali, druže Kovaču, sve one pohvale koje ste poslali na naš račun. One same govore da vam se »Erotika« svida. Da, zato smo da objavljujemo povremeno i ulomke iz nekih poznatih erotskih romana, ali mislimo da bi čitateljima bilo suviše dugo čekanje od mjeseca do mjeseca na idući nastavak. Zato nastavaka zasad neće biti. Možda smo erotskom poezijom još i sad na »vi«, što će reći da je ima manje, ali to ćemo uskoro popraviti. Valja pronaći ono što je uistinu na tom području kvalitetno. A mi se pokušavamo izboriti da na stranicama »Erotike« gostuju samo ponajbolja domaća i strana pera.

SURADNJA

Sve je više čitatelja koji nam šalju svoje radove — priče, aforizme, karikature i slično. Očito je rubrika »Pokušaji« koju smo otvorili već sad pretijesna. Morat ćemo razmisliti o tome da je još bolje osmislimo i možda proširimo. Vjerujemo da ćemo se odlučiti za nekakav natječaj u kojem bismo objavljivali vaše priče i najbolju nagradili. No o tome ćemo vas na vrijeme obavijestiti. To je zasad odgovor svima onima koji se zanimaju hoće li njihove priče izaći u »Erotici«.

KAKO DO »EROTIKE«?

ŠALTER SITNE PRODAJE

I dalje mnogi naši čitatelji muku muče kako da dodu do »Erotike«. Koliko nam je drago da je zanimanje veliko, toliko nam je žao što imate teškoća. Zato se, ako vam nedostaje neki broj, javite na: ŠALTER SITNE PRODAJE
SOUR »VJESNIK«
41000 ZAGREB
Avenija bratstva i jedinstva 4

PRETPLATA

Kako ne biste imali teškoća i kako biste vašu reviju dobivali na vrijeme, predlažemo vam da se pretplatite za iduću godinu. Na taj način dobivate dvostruko — »Erotika« će vam stizati na vrijeme, a znatno ćete i uštedjeti. Jer, pretplata za godinu dana stoji 2400, a za pola godine 1200 dinara. A možete zamisliti koliko će još biti poskupljenja novina u idućoj godini!

Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216, SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s naznakom: za »Erotika« magazin.

Našeg prvog pretplatnika očekuje veliko iznenađenje!

Fotografija na naslovnoj stranici: Romeo Ibrišević. Ilustracije posredstvom »Meyerpress«, Salzburg

dr Janez Rugelj

Impotentni i bolesno ljubomorni

Psihijatar dr Janez Rugelj poznato je ime u nas, jedan je od naših najistaknutijih stručnjaka koji se bore protiv alkoholizma. Autor je mnogih knjiga i istraživanja kojima dokazuje da je alkoholizam postao veliko zlo i u samoupravnom društvu, koje uzrokuje mnoge osobne i obiteljske tragedije, a skupo stoji zajednicu. U svom radu dr Rugelj se svaki dan susreće i s ljudima — bračnim partnerima, djevojkama i mladićima — koji doživljavaju krize zbog različitih životnih neprilika, koji su često i na rubu životnih bezdana. A u svim tim situacijama neminovno se prepliću ljubav, seksualni odnosi, očaj impotentnih muškaraca i frigidnih žena...

Počinjem razgovor s drom Rugeljom o tomu koliko je seks važan u životu svakog čovjeka, koliko se odražava na ponašanje i karakter svake ličnosti.

— Nema dvojbe, seks ima izuzetno značajnu ulogu, ali je problem u tomu što ljudi nisu obrazovani, osposobljeni da uspostave s partnerom takve odnose kako bi mogli potpuno zadovoljiti svoje emocionalne, seksualne i druge potrebe. Seks je dopuna, on je sastavni dio cjelovitih odnosa među partnerima...

● Za neke je, pa i učene ljude, intelektualce, seks još i danas tabu, nerado govore o njemu. Zašto?

— Nemam takav dojam. Naprotiv, držim da se o seksu i u našem društvu dosta govori, piše, ali prilično jednostrano. Jer piše se o tehnici seksa, o seksu kao izoliranoj čovjekovoj potrebi. Premalo se ističe da su dobri odnosi među partnerima preduvjet dobrih seksualnih odnosa.

● Danas ljudi žive u nekoj ludoj trci...

— Rekao bih da danas ljudi žive neki prazan život, i većinom je to bijedan život, bez doživljaja. Mislim da ljudi i na Istoku i na Zapadu žive u znaku nekog »proizvodnog bića«. Bio sam ovih dana u Novom Beogradu, vidio sam ta golema satelitska naselja, kakvih ima i u drugim gradovima, zapanjio sam se, to je golema, ali i tragična spavaonica, ljudi žive u betonskim kavezima. Pa zar čovjek u tim sivim zdanjima uopće može biti sretan? Zar može biti sretan kad više i nema intimnog života i kako u ono malo kvadrata, pred stalno radoznalim očima svojih susjeda, može živjeti svoj intimni život? A ti ljudi, čiji su preci uglavnom živjeli u prirodi, na selu, ne poznaju i ne vole prirodu, nisu navikli ni čitati, razmišljati o životu i svrsi svog življenja, i zato žive prazno. A živjeti tako znači biti i bez osjećaja. Razumljivo, tad je i taj seks jadan. Onima koji se žele uvjeriti u ovu moju tvrdnju savjetujem da sjednu u vlak koji prevozi zaposlene iz Novog Mesta u Ljubljanu, ili iz Sevnice u Ljubjanu, pa da čuju što naši ljudi pripovijedaju. Oni se uglavnom služe s dvjesto, tristo riječi, dakle oskudno se izražavaju, i grubo, sa čestim psovkama, a pripovijedaju samo kako su se »seksali« ili kako su uređivali svoj auto. Kao da ne vide život oko sebe, kao da ih ništa ne zanima. Nitko da kaže nešto o nekoj pročitanoj knjizi, o nekoj umjetničkoj priredbi, o nekom filmu sa televizije. To je najbolji dokaz da je kultura naših ljudi još preniska, premalo ih je naše društvo obrazovalo. Reći ću vam jednu neugodnu istinu, koju mnogi drugovi ne žele shvatiti. Kakve mi to imamo osnovne škole, kakvi to pedagozi, nastavnici u njima rade, kako to uče našu djecu? Nikako. Pa zar je moguće da mirno gledamo kako generacije i generacije đaka izlaze iz tih škola a da ti nastavnici nisu u njima usadili nikakvu ljubav prema knjizi, znanju, umjetnosti, osim, naravno, rijetkih pojedinaca, kojima su možda i roditelji pomogli? Kakva je to škola koja ne nauči mlada čovjeka da požudno čita knjige, da spozna da su u njima sve tajne i mudrosti života, da zna kako neće nikad dokučiti smisao i radost života ne bude li čitao knjige? A ta ga škola ne nauči ni da voli prirodu, niti da je čuva. Vidite, tu su korijeni mnogo toga što nam danas nedostaje u društvu, u ljudskim odnosima. Pa i u seksu. Bez duha, svega onog što obogaćuje čovjekovu ličnost, nema ni potpunog seksualnog doživljaja.

● Zalažete se, dakle, za više takozvane »seksualne kulture«?

— Ne, rekao bih da nam treba mnogo više primarne, opće kulture, ona je osnova svega. Ja se više od petnaest godina bavim alkoholizmom i alkoholičarima, pa i njihovim seksualnim teškoćama. I tvrdim da se žene alkoholičara u svojim brakovima u seksualnom, erotskom pogledu nisu uopće probudile, razvile svoje, da tako kažem, seksualne potencijale, one su zakržljale u seksualnom doživljaju, želji, nagonu. Jedan je seksolog usporedio pijanca s orangutanom koji svira gitaru. Kako će orangutan svirati gitaru, kakve će zvukove ta gitara dati? Tako se i alkoholičar, kad »svira« po ženi, zapravo ponaša kao taj orangutan s gitarom, on nije kadar u njoj probuditi osjećaje. Alkoholičarova je žena potpuno, i ljubavno i seksualno, nezadovoljena. I ona to seksualno nezadovoljstvo, nezadovoljenost, izražava lošim odnosima s mužem, djecom i ostalim ljudima. A alkoholičar je životinjsko seksualno biće, koje u sebi nema ničeg čovječnog. Jer da su njegovi odnosi normalni, i taj bi seks bio produžetak, znak dobrih ljudskih odnosa između muškarca i žene. Muškarac pod djelovanjem alkohola, koji razara mozak i druge organe, postaje impotentan, za što okrivljuje ženu, koja ga odbija, pa se u njega rađa bolesna, patološka ljubomora.

● Što pokazuju vaša istraživanja, može li se pomoći ženama alkoholičara?

— One prije svega moraju pomoći same sebi, i to mogu. Uvjeren sam da su one glavni krivci što u liječenju alkoholičara nismo uspješniji. A ne možemo više učiniti u liječenju, jer su te žene izgubile dostojanstvo. One liježu u krevet s prljavim, grubim, drskim pijancem, rađaju mu djecu, ponašaju se gore nego prostitutke. Jer prostitutka neće leći s muškarcem koji je pijan, koji će je tući, osim ako nije riječ o mazohistkinji koja to dobro naplaćuje.

Zacijelo će se i neke žene zbog ovih mojih riječi naljutiti, no imajte na umu da u Jugoslaviji imamo milijun alkoholičara, dakle gotovo je toliko i njihovih žena, i one bi se morale potruditi da se barem ponašaju kao »fine« prostitutke. Da imaju barem malo dostojanstva, barem toliko koliko imaju te prostitutke. Da muža pijanca ne puste k sebi u krevet, da mu uskrate seksualne odnose, da on za njih jednostavno ne postoji kao muškarac, partner. I tek kada taj alkoholičar shvati da njegova žena nije roba koju on može uzeti kad hoće i kako hoće, ne vodeći računa o njezinim osjećajima, časti i dostojanstvu, moći će se nešto više postići u liječenju alkoholičara.

Kad bi se te žene ponašale u skladu s ovom mojom preporukom, uvjeren sam da danas ne bi bilo stotinjak oženjenih alkoholičara. Ali moram reći i ovo: ja ništa ne savjetujem tim ženama, one su slobodna bića, one znaju govoriti, one vide svoju situaciju. Ja ih samo pokušavam upozoriti na ono najbitnije što su zaboravile: popuštanjem mužu samo pogoršavaju svoj položaj. Ne, ja ih ne optužujem, ja bih im htio samo pomoći, pa i njihovim muževima, koji najčešće odbijaju pomoć, koji svjesno tonu sve dublje. Iz iskustva znam mnogo toga , upoznao sam tragedije mnogih žena, i baš zato smatram da one moraju više pomoći u borbi protiv alkoholičara i alkoholizma. Dakle, ne smiju biti sentimentalne prema muževima alkoholičarima, koji su ih tako grubo i bezobzirno gurnuli u prazan život, u provaliju, gdje su postale seksualni objekt dehumaniziranog alkoholičara.

● Što još savjetujete mladim ženama da bi izbjegle takvu sudbinu?

— Sve djevojke, mlade žene, moraju znati mnogo toga. A učenje počinje u školi. No vrlo je bitno dvoje: prvo, moraju savršeno ovladati svim metodama kontracepcije, i drugo, da nakon udaje odluče, da barem tri godine neće zanijeti. Za tri godine svaki će muškarac u braku, pa i onaj koji se možda malo pritajio, pokazati svoj pravi karakter, pokazati je li sklon alkoholu. Jer ima prilično i takvih koji se pritaje, nagovore dobru i pametnu djevojku na brak, a kada to postignu, brzo pokažu da bez alkohola ne mogu, i tako je upropaste. Ali ako nema djece, taj će se alkoholičar prije početi liječiti, jer ona još nije »zarobljena«. No problem je i u tomu što žene koje se udaju za alkoholičare najčešće potječu iz alkoholičarskih brakova, koje jedva čekaju da pobjegnu iz takvih sredina, i ne razmišljajući o poslje-

dicama što ih čekaju. Da ponovim: djevojke, buduće bračne družice, pripazite, ne žurite s rađanjem djece dok se ne uvjerite da vam muž nije alkoholičar, da je zreo, dorastao da bude otac. A tako ćete izbjeći i mnoge druge neprilike u koje vas brak s alkoholičarem može dovesti.

● Djeca alkoholičara često pate zbog različitih nedostataka...

— Ti su psihički ili fizički nedostaci posljedica alkoholizma u obitelji. Jer ta djeca nemaju ni oca ni majke, ništa drugo ne nauče i ne vide nego kako se roditelji svađaju, tuku, mrze. I odrasu i krenu u život s mnogim kompleksima, nesposobni za prave odnose s drugim osobama. Ona i svoje seksualne teškoće rješavaju kako su ih naučili kod kuće, na pogrešan način. Baš zato se alkoholizam neprestano reproducira u svim društvima, i nema nade da će ga ikad biti manje, sve dok se ne zauzme odlučan stav da se u svim društvima alkoholičari moraju socijalizirati. Na žalost, mi dopuštamo asocijalno ponašanje milijun alkoholičara u Jugoslaviji u odnosu prema njihovim ženama, djeci, znancima, sredini. Koliko novca u ovoj ekonomskoj krizi odlazi zbog nerada, kolike nesreće, tragedije, uzrokuju alkoholičari, koliko se društvene imovine uništava! A nema cijene ni uništavanja ljudi koje svaki dan pijanci muče.

● Da se vratimo seksu alkoholičara...

— Valja naglasiti da svi alkoholičari dolaze u fazu kad postaju impotentni, a njihove žene frigidne. Ali ima i žena alkoholičara koje postaju perverzne, koje uživaju u seksualnom odnosu sa smrdljivim muškarcem, u njegovu nasilju.

● Možda to neke i moraju trpjeti, jer kamo da odu, gdje da nađu stan? A nezaposlene su u još težem položaju.

— Ne, to nije istina, to su priče, tako one sebe tješe, obmanjuju. U Sloveniji svaka žena može otići i naći neki privremeni stan, a za godinu i pol dana će ga i dobiti. I ako muž pristane na liječenje, ako ozdravi, ona će se vratiti. Znači, ako je žena odlučna, može i spasiti muža.

● Živimo u vrijeme kad se govori da je erotika svakodnevna potreba suvremenog čovjeka.

— Erotika je potrebna današnjem čovjeku, ali ona se može pretvoriti i u nešto bolesno. Kao što postoji narkomanija, alkoholizam, postoji i seksomanija, u kojoj utočište traže ljudi s erotskim kompleksima, koji se možda na taj način i liječe ... Ali sve je to bježanje od stvarnosti, od života, to banalizira odnose među ljudima. I seksomanija, a u novije vrijeme rekreativni seks, kako ga zovu, seks na brzinu, seks radi seksa, samo pražnjenje, jedna je od zloupotreba i seksa u životu, a oni koji tome naginju, koji tako banaliziraju ljudske odnose, odnose muškarca i žene, završavaju s teškim neurotskim poremećajima, postaju izgubljeni ...

● Ako sam vas dobro shvatio, zalažete se za zdrave, kvalitetne seksualne odnose?

— Da, svima koji žele živjeti puniji, sretniji život, preporučujem svoju školu zdravog života i skladnih međusobnih odnosa. I na svojim terapijskim grupama često govorim da seks ima ne malo značenje u tom nastojanju da se živi zdravije, ljepše.

● Seksualna revolucija, iako je za stariju generaciju bila šok, donijela je demokratskije odnose između muškarca i žene, skinula mistiku sa seksa ...

— Teško je reći kako se ta seksualna revolucija odrazila u svim slojevima društva. Ja najviše znam kako je utjecala na alkoholičare. Prema mome mišljenju, seksualna je revolucija jedan od pokušaja da se prevlada otuđenost čovjeka, ali je to bilo jednostrano. Jer ta seksualna revolucija nije totalna, cjelovit pokret, nego je to, zapravo, bio samo prodor nezadovoljenih pojedinaca. Želimo li suvremenog čovjeka osloboditi svih konzervativnih shvaćanja i trauma, onda moramo nastojati da se seks, kako sam već govorio, promatra u cijelom čovjekovu životu, a ne da potenciramo samo seksualnu tehniku. Treba poticati razvoj čitavog bića, da se probudi njegova spoznaja, osjećaji, da se seksualno iživi, ne u mašti, nego u zbilji. I treba mu ostaviti to pravo, tu slobodu, da se iživi kako želi. Kad su partneri sami između četiri zide imaju pravo na ispunjavanje svih svojih želja. I što je perverzno? Rekao bih: za slobodna čovjeka, za čovječne seksualne partnere, ništa u seksu nije perverzno ...

● A baš se ta riječ često čuje.

— Različite ideologije i vlasti pokušavale su i na taj način vladati čovjekom, stvarale su u njemu osjećaj krivice zbog neortodoksnog seksa, pa su ga etiketirali kao bolesnog, kao neko manje vrijedno biće. To su sve bile manipulacije, ali su se zadržale do danas. Treba nastojati da se ljudi što više obrazuju, da što više znaju. I meni je posve normalno da muškarac i žena, seksualni partneri, rade sve ono što im odgovara ako u tome nalaze neku radost, zadovoljstvo, i zašto bi to bila perverzija?

● Zacijelo ste upoznali i ljude koji su patili zbog poremećaja u seksualnom životu ...

— Svi ljudi koji imaju bilo kakve mentalne teškoće imaju i seksualne. Ako ljudi ne mogu biti kompletna bića, ne mogu imati ni sređene seksualne odnose. Civilizacija neprestano ide naprijed, ali teško je reći što je čovjeku taj napredak donio, kad on živi u sve lošijim uvjetima, kad je priroda zagađena, a sigurno je da i taj napredak ide nauštrb seksa. U svojoj knjizi »Eros i civilizacija« Marcuse je izvanredno uočio: što više kulture, stvaralačkog rada, toliko manje orgazama! To je tragedija suvremenog čovjeka. Čovjek koji se želi posve predati zadovoljstvima seksa, malo će uraditi na stvaralačkom polju. On dakle mora birati između svoga stvaralačkog i seksualnog nagona. Ako čovjek koji završi fakultet želi postići nešto više, on mora još dvadeset godina neumorno raditi da bi nešto postigao. I njemu ostaje malo vremena za seks, za neka drukčija zadovoljstva ...

● I ti ambiciozni ljudi postaju nezainteresirani za seks?

— Ima i onih koji smatraju da nema impotentnog muškarca, nego da postoji samo nevješta žena. Za njih nema ni frigidne žene, nego je brak frigidan ...

● Koliko ekonomska kriza utječe i na seks, ima li se na umu poslovica da ona »stvar« ne voli brigu?

— To je velika istina. Briga kako da se preživi, utječe i na odnose među partnerima, pa i na njihove ljubavne, seksualne kontakte. U društvenoj i ekonomskoj krizi sve je poremećeno, pa i pojedinac, i emocionalno, i ekonomski, i socijalno. Kako može biti za seks previše zainteresiran mladi čovjek koji nema posao? Onaj koji nema stana? Jasno je da će se njegove životne neprilike odraziti i na njegov seksualni život, to je uvijek bilo tako ... Stoga mislim da bi trebalo povesti javnu raspravu kako bi se ograničilo rađanje djece. Možda je to trebalo učiniti mnogo prije, trebalo je reći ljudima kad se vidjelo da nećemo moći otvoriti dovoljno radnih mjesta za mlade ljude. Da imamo neki milijun ljudi manje, bilo bi i manje nezaposlenih. Na žalost, takvo je vrijeme u kojemu živimo ... ●

Bora Đorđević

AUTOSUGESTIJA KAO NAJJAČI AFRODIZIJAK

EROTSKA KUHINJA ili PREKO TRPEZE DO POSTELJE (ili obrnuto)

Piše Igor Mandić

Naša su usta otvor u kojemu se stječu tri sudbinske djelatnosti: riječ, poljubac i hrana! Tri djelatnosti veličanstvene i proklete: riječ dobra i zla; ljubavni i Judin poljubac; životvorna hrana i otrov... Riječ objedinjuje ove aktivnosti: o hrani i poljupcu govorimo, i što više govorimo, to u jednome i drugome više uživamo. Riječju se može ljubiti, i to možda ponajviše, najtrajnije i najljepše. Riječju jedemo onoga koji nam je drag, što se najbolje očituje u ljubavnom jeziku (»pojeo bih te, koliko si slatka/sladak«), a riječju oblikujemo osjećaje, razdražujući vlastite emocije. Napokon, riječ nam služi da opravdamo zadovoljstvo u hrani, koja čista ulazi na usta, u tom jedinom trenutku kad je

možemo glorificirati. Jer, kasnije, sve je sitost, možda loša probava, stolica... stvari o kojima više ne volimo govoriti. Zato zastanimo kod onoga što je lijepo, što nam pruža zadovoljstvo, što je duboko simbolično pa, dakle, i važno u našim životima.

Da je hrana nešto erotsko, u svojoj osnovi, to je poznato oduvijek, jer inače oblapornost ne bi spadala među deset smrtnih grijeha. U takvoj drevnoj »osudi« gurmanluka, ili bolje rečeno prežderavanja, ne stoje nikakvi medicinsko-dijetetski razlozi. Koga je nekad bilo briga za prebacivanje norme tjelesne težine? Ne, nego nešto drugo: zadovoljstvo u hrani jest očiti užitak (za neke ljude), pa ponekad toliko demonstrativan i vidljiv da ga je stari moralni zakon morao prokazati. Ima nekih teorija i danas po kojima je izuzetna tjelesna debljina posljedica erotske gladi. Hoće se reći da se netko »hrani hranom« jer gladuje seksualno, što nije isključeno (ali u ovome pogledu ne bi trebalo pretjerivati). Takva moguća frustracija nastaje kada dolazi do neravnoteže između tri spomenute djelatnosti: riječi — poljupca — hrane... Kad takva ravnoteža trajno postoji, onda se o erotskoj vrijednosti hrane može i mora govoriti na drugi način. Tj. govorit će se o hrani kao erotskome cilju između muškarca i žene, pa onda kao u smislu njihove erotske sprege, a napokon kao i o poticaju erotske iskre među njima. Hrana posreduje u ljubavi, u erotici i postelji, u druženju i u braku upravo na presudan način. Otkako je svijeta i vijeka, od najstarijih ljudskih zapisa, preko centralne »Biblije«. do moderne literature i medijske kulture, hrana je tematizirana upravo kao ljubavno središte ljudskoga međuspolnoga života. Hrana, u obliku bilo kakvog obroka — od šake oraha i šljiva, od grozda grožđa i kriške kruha, preko zalogaja koji se pruža lutalici, preko poljupca kao hrane ljubavniku, od rafinirane gozbe za probuđivanje osjetila — djeluje kao motor života, dakle i ljubavi, seksa i erotike, ali ne u puko prehrambenom, kalorijskome smislu. Jesti sa zaljubljenim pogledom, to znači istodobno konzumirati i hranu i ljubljenu (odnosno ljubljenoga)...

RASTAVA OD STOLA I POSTELJE

Erotika i kulinarstvo — zar bi se reklo da to ide zajedno? Nabava namirnica, čišćenje povrća i rezanje mesa, bavljenje otpacima, dugotrajno pripremanje jela, mogućnost da se čovjek opari i opeče, poreže, raznorazni mirisi, prljanje suđa, neprestano pranje ruku, prskanje umaka, suze od rezanja luka, tragovi na prstima, mrlje na odjeći, trud oko serviranja... a sve zašto? — da bi se sve pojelo u pet minuta i da bi onda domaćica, žena-žrtva, morala prati posuđe i pospremati kuhinju, a da nije doživjela da čuje barem jednu lijepu riječ, a kamoli da uživa u ljubavnoj sceni!?

Slažem se, to je strašno, ali ovdje ne govorimo o izlizanim ljubavnim i otrcanim brakovima, ne bavimo se ishlapjelom erotikom i tužnim vezama, ne zanimaju nas ohole žene i nemarni muževi, jeftine ljubavnice i kurvari, ne tiču nas se nevješte kuharice i bezobrazni i neotesani tipovi, ne miješamo se u banalne osjećaje... Da bi se uopće moglo govoriti o vezi erotike i kulinarstva, potreban je apsolutni preduvjet: naime, između dva bića mora postojati prava ljubavna, pa i erotska napetost, što automatski uključuje i obostranu pažnju, trud, poštovanje, volju da se učini nešto lijepo i efektno... Ako takvi elementi nedostaju, uzalud je bilo kome da se trudi oko erotske kuhinje. Ono što ne postoji ili ono što se ugasilo, to neće izmisliti ili probuditi nikakva erotizirana gastronomija. Ljudi koji se ne vole, ne vole niti zajedno jesti — to su, mislim, mnogi opazili (u svojim životima). Kad vidite mrki bračni par za stolom — što važi i za posvađene ljubavnike — savršeno vam je jasno kako će se oni ponašati u krevetu. Ne kaže se uzaludno da osim običnoga razvoda postoji i rastava »od stola i postelje«. Nije potrebno da muž ili žena (ljubavnik ili ljubavnica, svejedno, dragi li draga, mladić ili cura) odu od kuće kako bi demonstrirali nedostatak ljubavne i erotske veze. Dovoljno je da skupa ne spavaju — što je najočitiji međuosobni signal — i da zajedno ne objeduju, ne večeraju, dakle ne »blaguju«, kako se nekad lijepo govorilo.

LJUBAVNI POČETNICI I MATURANTI

Blagovanje iliti konzumiranje jela (kako se modernije kaže) simboličan je način utvrđivanja zajedničke veze. Na širem planu to je prastari čin prijateljstva, gostoprimstva, sklapanja drugarstva i pakta na dugo vrijeme, tako da je gozba oduvijek pečat nekog dogovora, sloge, razumijevanja i ljubavi. Obrok ili prethodi ljubavi ili je njena kruna među onima koji se vole. Zato prethodni obrok može biti nervozna uvertira, pri kojoj ni jedan od zaljubljenih ne može pošteno jesti, jer su obema usta suha od strasti, grlo stisnuto, ruke drhtave... a sve u očekivanju doživljaja u postelji. Utoliko je obrok nakon ljubavi otegnuta i ceremonijalna predstava, dvostruko zadovoljstvo. Sve su ovo geste koje možemo prepoznati u javnosti, ako znamo dobro promatrati ljude. Točno se u restoranu dade vidjeti koji je par tek kod uvertire, a koji je dobrano uhodan u međusobnom udovoljavanju. Konobari i šefovi sala stari su psiholozi za ove stvari, pa dobro vide što je obrok kao nagovaranje, a što je gozba umornih ljubavnika. Kod ljubavnih početnika očit je nemar prema jelu, pa im se može dati bilo što, a kod ljubavnih maturanata već je druga stvar, jer oni žele i u jelu tako uživati kao što su prije jedno u drugome.

Prema tome, u jelu se »uživa«, a to je riječ koja odmah kompromitira i komplimentira gurmansko zadovoljstvo. Kaže se da se žena koja ne voli jesti ne voli ni j...(ljubiti). Kad ženska po tanjuru gadljivo brčka viljuškom, to je dobar znak da ni u krevetu neće misliti na nešto drugo osim na vlastitu frizuru, šminku, pozu... Isto vrijedi i za muškarce: oni koji su skloni brzom konzumiranju obroka, dakle ovlašno i s nogu, jednako će se tako ponašati i u tjelesnom dodiru. Oni koji su škrti prilikom izlaska u restoran, škrti su i kad moraju sebe dati u postelji... Dakako, ništa od svega ovoga ne važi za omladinu, dakle za mlade ljubavnike kojima tjelesni sokovi ne daju ni trenutka mira i kojima je svejedno tko, što i kako jede. Bujanje strasti u mladim godinama nema nikakve veze s problematikom erotskoga kulinarstva, jer tada je i »žvaka« dovoljna hrana za nabrekle dodire. Nikakav posrednik izvornoj tjelesnoj strasti nije potreban, pa mladi mogu ljubav zalijevati i kokakolom, ne tražeći šampanjac i ne žudeći za kavijarom. Jedan sendvič za dvoje, gutljaj obične vode, nekoliko cigareta, i ljubavni je ležaj spreman za one koji prskaju od međusobne strasti, ležaj makar i na podu, na travi, nema veze... Užitak je uvijek na dohvatu u mladim godinama koje prolijeću kao tane, a tek je kasnije potrebno da se ta paljba razmatra studiozno.

UPOTREBA KUHINJSKOGA STOLA

No da ne bi bilo nesporazuma: spoj erotike i kulinarstva nije ni-

kakav lijek za nemoćne ljubavnike. Onima koji ništa ne mogu — jadni muškarci, na njih se aludira — nikakav erotizirani obrok neće mnogo pomoći. Onima koji nikoga ne žele, ni jedni druge u stalnoj vezi, savršeno je svejedno što se događa za trpezom, baš kao i u postelji. Dakle, ideja da se razmatra mogući erotski naboj oko obroka za trpezom smjera prvenstveno na one situacije u kojima je važna kultura življenja. Riječ je o načinu kako da se produži trajanje lijepih trenutaka, odnosno da se ti trenuci aranžiraju, da se malo pomogne pukoj prirodi, koja inače nema mnogo stila (kako se često ponavlja). Jer, niti je ljubav puko utaživanje nagona, niti je jelo puko prehranjivanje: to je prepušteno životinjama, odnosno ljudima koji se tako osjećaju i ponašaju. Seks uzdignut do ljubavi i utaživanje gladi preobraženo u kulturni ritual — to su pretpostavke u kojima njihov spoj ima viši i ljepši smisao.

U svakom slučaju, treba voljeti onoga s kojim se dijeli trpezu i postelju, a apsolutno treba voljeti sâmo jelo. Tko bi znao što je prije? Utoliko neki ljubavnici mogu jesti i u krevetu, bilo što, ali i fine stvari, ako imaju ukusa i sredstava. Postelja tako postaje trpeza, ali i obratno, pri čemu je kuhinjski stol često poslužio kao postelja! Može se jesti sa samoga tijela voljene osobe, što mladi ljubavnici eksperimentiraju u početku, a navodno rafinirani tipovi rade kao neku veliku originalnost. Može se kušati med s dojki ili bedara, u neke se tjelesne šupljine može uliti fino piće, recimo šampanjac, pa odatle posrkati... sve u simboličkom smislu. Nije to tko zna kakav gurmanski doživljaj, ali u prenesenom značenju tako seks i konzumiranje hrane postaju jedno. Od antičkih orgija, do modernih varijanti grupnoga seksa, uvijek je hrana bila direktno uvedena u ljubavne igre, pa je utoliko svako zajedničko žderanje neka vrsta međusobnog konzumiranja, bilo prije, bilo poslije.

AFRODIZIJACI I AUTOSUGESTIJA

Jasno, sada tek dolazi ono glavno, jer uvijek kad je riječ o spoju erotike i gurmanstva, svi misle samo na jedno — na afrodizijake! Baš sam zato dosad pokušao pokazati da je taj spoj nešto više, a ne samo filozofija i tehnika nadraživanja osjetila, u svrhu pukog ispunjenja želja. Mogu postojati i sretni ljubavni obroci među ljudima koji se dugo vole a da to ne mora rezultirati neposrednim odlaskom u postelju. Uostalom, mnoge uvertire često ostaju neokrunjene, tj. bez ispunjenja, a kad jednom do njega dođe, onda one postaju uspomene o kojima se rado priča. Poznat je slučaj da se jedan par međusobno udvarao čitajući jedno drugome — recepte, mjesecima odlažući odlučno spajanje. Dakle, sâm recept već može biti afrodizijak a da se pri tome ništa stvarno ne konzumira: sve ovisi o snazi želje.

No kad smo već kod afrodizijaka — dakle kod namirnica, začina ili kemikalija koje potiču i poboljšavaju spolni nagon (od grč. afrodisia; ljubavno uživanje) — onda sav problem pada na mušku polovicu erotskoga para. Naime, pretpostavlja se da je erotska kuhinja izmišljena i da postoji samo radi jačanja muškarčeve potencije, što je zaista ponižavajuće. Zar dosad već nije jasno da je ovdje riječ o nečemu složenijem? Dakako, afrodizijake ne možemo zaobići, premda se oni mogu svesti samo na jednu riječ: autosugestija... Dok je jedan uvjeren da ga u snazi drži juha od peraja morskoga psa, drugi spas traži u »muškoj vodi«, a trećemu je dovoljna i pečena bundeva. Jedan će se par uzbuditi u restoranu, drugi u automobilu, treći na krovu štale, četvrti u zoološkom vrtu — ovisno o nemogućoj kombinaciji čulnih osjeta i psihičkih poticaja u svačijoj duši. Hoću reći da je autosugestija onaj najjači afrodizijak koji uopće postoji, dakako za onoga koji nešto može. Pri tome je važno i to da se spoj erotike i kulinarstva mora zbivati uz punu volju, suradnju i želju ženskoga partnera. Nema erotike u tome ako bijesna ljubavnica tresne na stol pred dragoga kutiju kavijara, s naredbom da je što prije konzumira kako bi mogao obaviti svoju dužnost u postelji. Ako je kavijar zaista za mnoge među prvim i ponajboljim afrodizijačkim sredstvima, onda mu svejedno na ovaj način neće mnogo pomoći. U ljudskoj erotici ima mnogo više finoće nego što znaju bikovi i krave.

RITUAL, OPIPAVANJE I LIZANJE (prstiju)

Ali kako je ljudi mnogo, a ljudskih tipova malo, to se ipak kroz milenijume uspjela stvoriti i ustaliti nekakva hijerarhija po vrijednosti u odnosu na afrodizijake. Sumnjam da će biti previše onih koji će tvrditi da je grah s kiselom repom naročito uzbudljivo jelo, ali pretpostavlja se da će ih se mnogo više složiti oko toga da su, na primjer, škampi ili kamenice neobično »rajcava« hrana. U jednom kulturnom krugu oduvijek se misli da su slastice osnova muške snage, ali se u drugome tako misli za jako paprena i ljuta jela. Na jednom kraju svijeta odbija se bilo kakva upotreba alkohola (doduše, najprije iz vjerskih razloga, ali onda i sa sumnjom da on škodi potenciji), a na drugome je razvijena prava idolatrija finih napitaka, na primjer, šampanjca i konjaka... Pa ipak, uza sve razlike, erotska kuhinja ima neke zajedničke nazivnike s kojima se vrijedi pozabaviti (i to pozabaviti u doslovnom smislu, ne uzimajući sve ovo suviše ozbiljno).

Moglo bi se reći da erotizirani obrok dobija svoj smisao prema ambijentu, prema načinu uzimanja jela i prema karakteristikama posluženih jela. Ambijent, najprije, mora biti za dvoje, bilo u restoranu, bilo kod kuće. Čim je društvo veliko, već se raspada izvorni čar međusobnoga gledanja preko tanjura i ruba čaše. Dakako, govorimo najprije o kvaliteti ambijenta pa — ako zaboravimo inflacijske probleme — računamo da on mora biti poseban. Već skupoća i rafiniranost nekog lokala daje snažan štimung, osim škrticama, dakako. Aranžman stola, način serviranja, biranje finih i skupih jela, ritual koji se odvija, pogledi sa strane... sve to biva osobito škakljivo (jasno, ako se ženska polovica ne smatra »kupljenom«). Istu je situaciju moguće stvoriti i kod kuće, pri čemu se onda očituje maštovitost i zaljubljenost onoga koji poziva, jer to podjednako može napraviti muškarac, kao i žena. Kod kuće je, uostalom, postelja bliže trpezi, pa je provocirana napetost još očitija. Kad bismo sad htjeli duljiti, onda bi trebalo govoriti o svjetlu, o mirisima itd. (mirisi su, na primjer, ključni za Istočnjake), ali to je već prenemaganje zbog kojega bi nam balkanizirani čitatelji mogli reći da »rđavom ljubavniku svaka dlaka smeta«!

Način uzimanja hrane je najbliži tjelesnom opipavanju partnera. Jedna je stvar kad se sa žlicom srče kakav čorbuljak — pri čemu ni Cazanovi ne bi pale na pamet neke ideje — a posve druga kad se ljušturu kamenice prinosi ustima da bi se posrkalo njeno drhtavo, sluzavo, fino tijelo. Zato su sve namirnice simboličkoga izgleda dobrodošle u ovakvim situacijama, ne ulazeći previše u frojdističke zavrzlame. Na primjer, šparoge su na glasu po svojoj kvaliteti u ove

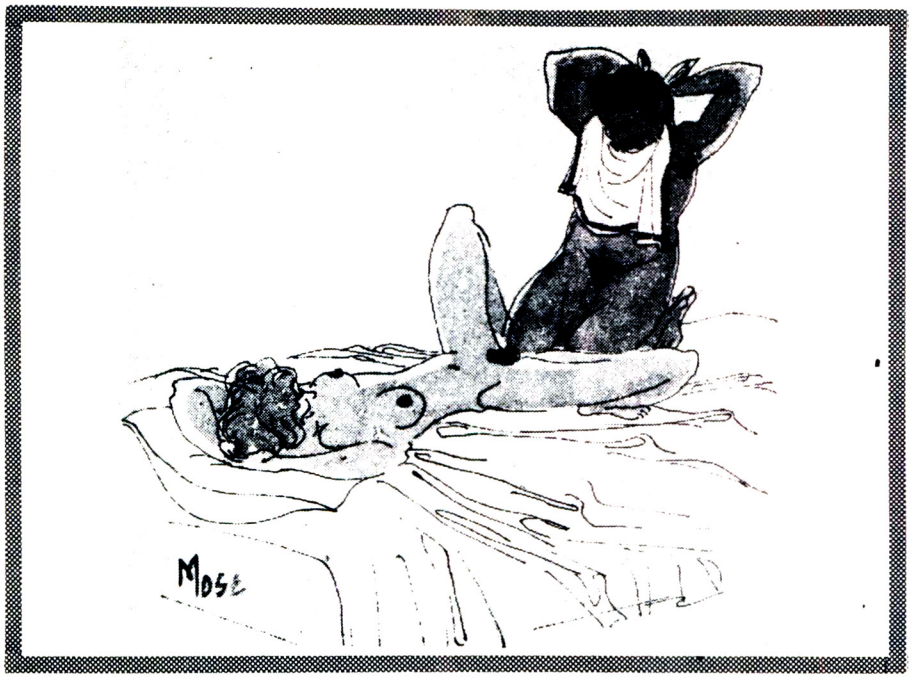

svrhe, ali utoliko više što ih možemo jesti prstima, usisavajući ih do polovice i gledajući pri tome. Svako oblizavanje prstiju, zamazanih nekim jelom, simboličko je oblizivanje partnera, što naročito važi za ženski spol. Dakle, bez obzira na stvarnu poticajnu moć nekih namirnica, važno je da ritual konzumiranja odvija kao međusobno ljubljenje i lizanje u prenesenom smislu. Škampi, prstaci, artičoke — uopće sve što se može jesti prstima — kamenice (a njihovo konzumiranje jest najčišći i najuzbudljiviji »kunilingus« koji se može izvoditi za trpezom i u javnosti), riba, hladna divljač..., sve dolazi u obzir prema prilikama, željama i mogućnostima. Način na koji žene gule i jedu bananu ili ližu sladoled, vjerojatno je svima zapeo za oči svojim prenesenim značenjem, i taj vrijedi u svakom slučaju. Napetost razbijena smijehom, oblizivanje i usrkavanje, gestovi koji pokazuju koliko je sati na erotskoj uri — eto afrodizijaka koji se ne mora pokazivati na svoje kemijske sastojke.

NOSOROG ILI TARTUFI?

Naravno, sama hrana oduvijek je glavno pitanje, pa su svi narodi razvili čitave filozofije nadraživanja nepca, grla i potpomaganja međusobnoga raspoloženja. Ostavimo po strani luđačke manipulacije johimbinom ili španjolskom muhom, ali uz autosugestiju veliki broj namirnica, posebno pripremljenih, može pomoći da se erotska iskra održi na životu. Ovdje otpadaju i primjeri onih afrodizijačkih sredstava koji ne mogu biti dio rituala za trpezom, jer je većinom riječ o recepturama što su ih razni narodi smislili za privatno liječenje umornih muškaraca (npr. indijski savjet da su u tu svrhu dobra jarčeva jaja skuhana u mlijeku sa šećerom). Važno je da jelo izgleda primamljivo, da je u općoj upotrebi (više ili manje) i da je dostupno, pa onda nećemo uvažavati vrijednost, npr. nosorogova nosa stucanoga u prah ili majmunskog mozga i sl. Doduše, egzotični prizvuk neke namirnice i dalje je neobično na cijeni, pa i danas ugled uživaju svi više ili manje neobični začini, od papra do cimeta, od klinčića do karija... Danas su ti začini lakše dostupni, pa se onda interes prebacuje na druge raritete. Općenito, što je neka namirnica rjeđa i skuplja, to je veća vjerojatnost da će upasti u neku kategoriju afrodizijaka. Visoka cijena sama nadražuje maštu, pa su npr. basnoslovno skupi tartufi iliti gomoljike (naročito istarske provenijencije) jedan od najtraženijih artikala od strane iscrpljenih gurmana.

Kad smo kod tartufa, onda je kombiniranje više skupih artikala jedan od najčešćih trikova za afrodizijačku maštu. Recimo, guščja jetra (skupa već sama po sebi), nadjevena tartufima, stavljaju se, na primjer, u fazana za pečenje, što daje koncentriranu prehrambenu potenciju, ali koju odgovarajući konzument može pretvoriti u neku drugu snagu. Jastog u šampanjcu, valjčići od lista (ribe) punjeni repovima škampi, »Lukine oči« (tartar biftek, kavijar i kamenice), srneći medaljoni, prepelica u narančama, škampi na đavolski način, itd... sve odreda skupa jela već svojim sastojcima nadražuju erotsku žicu. No tu će se dijetetičari lako složiti, da ne ulazimo u njihova objašnjenja, kako je stvarna i sugestivna hijerarhija osnovnih namirnica otprilike ova:

EROTSKI GOVOR

na prvome je mjestu bez ikakve konkurencije riba, i to morska, a slijede rakovi i školjke, pa divljač. Dalje, bez pretenzije na iscrpnost ili znanstvenost (jer smo rekli da tu pretežu najviše autosugestija, nepodložna bilo kakvim naučnim dokazima), mogu se navesti guščja jetra i tartufi, šampanjac i kavijar itd. Na žalost, sve ono što nije banalno. Poznato je, doduše, da bezbroj raznih sastojaka i namirnica može djelovati poticajno u nekim omjerima i smjesama (gljive, brizle, bikova muda, orasi, med, šljive, šparoge, celer, mlijeko, jaja, sir...), ali kako ovo nije traktat o afrodizijacima, nego o erotiziranoj kuhinji, to ih moramo izostaviti. Trebalo je pokazati, zapravo, da je mit o afrodizijacima dio one iste autosugestije koja omogućuje ljubav: kako bi inače bilo moguće da je neka osoba lijepa u našim očima, dok je drugi smatraju rugobom?

Dakle susret erotike i kulinarstva ne zbiva se na pukoj razini kuhanja i konzumiranja nadražajnih i skupih jela, već u susretu dviju osoba, njihovih duša i tijela. Kao što je rečeno: neko se zadovoljava kuhanim hrenovkama i pečenim jajima, netko paštetom, a netko traži (ako može dobiti) fazana u grožđu — da bi mu taj susret bio ljepši i puniji. Kao što nema recepta za sreću, nema ga ni za erotiku, ni za potenciju, mada se svemu tome može malo pripomoći. Erotsko kulinarstvo traži mnogo truda i troška, premda ništa nije preskupo ako se (ponekad) isplati. Tek bi sada trebalo govoriti o stanovitim receptima koje je dobro imati pri ruci, no to spada u posebnu temu i u drugu reviju. Ovdje se samo pokušalo pokazati kako je govorenje o jelu erotsko već samo po sebi, budući da je to čin koji se u našim ustima spaja s hranom i s poljupcem. Koliko su puta ljubavnici jedno drugome iz usta u usta prelijevali gutljaj vina ili šampanjca, kao najveći i najintimniji dokaz međusobne prožetosti? U ljubavi se jede jedno drugo i o tome se govori kao o erotskome činu. ●

Fadil Hadžić

Bizarni slučaj s petoga kata

Pričama ne treba vjerovati. Sjećam se kad su pričali za jednog inženjera, sveučilišnog profesora, iz naše kuće, da studentice kod njega polažu ispite obavezno u krevetu. One ružnije moraju nešto i znati, ali ne previše, jer profesora ne zanimaju — ni kao žene, ni kao studenti. Poslije smo saznali preko osobe (drugi kat, lijevo) koja sve zna o našoj kući da to nije sasvim točno. Gospodin sveučilišni profesor je samo jednom uhvaćen, i to u laboratoriju sa svojom asistenticom, plavokosom ljepoticom izvanredno oblikovanih dugih nogu — u ekstravagantnoj pozi koju ne objavljuju čak ni porno-časopisi, jer više otkriva nego što traži i najperverzniji ljubitelj erosa. Od tog obnaženog »laboratorijskog podatka« nastala je fama prema kojoj gospodin sveučilišni profesor ispituje obavezno u krevetu, znači sasvim horizontalno — nasuprot ispitima koji se tradicionalno i po propisu obavljaju uspravno.

Lice sveučilišnog profesora koji je samo jednom pao u zamku javnog grijeha i bio uhvaćen bukvalno na djelu — od toga dana ostalo je zbunjeno, izvinjavajuće, kao da želi svima objasniti i reći: »Više nikad, to je premalo veselja — za toliko ogovaranja.«

U kući gdje stanujem, zgradurini s jedanaest katova, pola stanara su, erotski gledano, potpuno nezanimljivi. To su starci raznih godišta (neki su se rodili sa staračkom psihologijom) koji su dali svoje i jedino još u snovima dožive nešto od onoga što inače još mogu pročitati samo u erotskoj literaturi. Znači, nešto golicavo, vatreno, temperamentno, onako kako to zamišljaju ljudi koji to nisu nikad potpuno doživjeli, ali pretpostavljaju da je to baš tako — kad dopadneš pravoj ženskoj između bijesnih butina, kao među rakova kliješta.

Ostali stanari, još u punoj radnoj aktivnosti, bili su različitih erotskih biografija. Većina je živjela u brakovima gdje je eros vegetirao u frižideru i bio ugošćen samo u nekim rijetkim prigodama.Tih je prigoda bilo manje od državnih praznika i većina mužjaka već je sumnjala u svoje najsvjetlije sposobnosti, a njihove su žene stoički zaključivale da je na toj »česmi« voda presušila, pa ako slučajnc kapne neka kap, i to treba cijeniti

Bilo je i nekih mladih brakova (jedan višljasti pravnik s trećeg kata i jedan muzičar, violinist, s desetog kata) koji su ostavljali dojam rasnih mužjaka u punoj snazi. Njihove su žene bile vedre, živahne, kao da svojim superiornim raskalašnim hodom daju do znanja da sve štima i da erotski metabolizam funkcionira besprijekorno. Postojala je mala sumnja da muzičar više daje na koncertima nego u krevetu, jer je njegova žena u frizeraju preko puta, kad se klepetalo »o tim stvarima«, promrmljala nešto kao »oni su vam svi isti«, ali se poslije ustanovilo da je ta frizerajska informacija vrlo površna. Muzičar kod kuće, očito, nije davao neke zapažene rezultate, ali je »na gostovanjima«, čini se, to odlično nadoknadivao, što je bilo povod za jednu spektakularnu bračnu svadu koja je odjekivala od desetog kata do prizemlja. U muzičarevu je fraku naime pronađeno zahvalno nježno pisamce jedne krotke damice koja je naivnošću dobro zadovoljene žene potanko prepričala svoja uživanja čovjeku koji joj je tu vrhunsku radost priuštio, odnosno našem violinistu.

Iako se u našoj kući ne njeguju neka velika prijateljstva, živi se odvojeno u svoja četiri zida, čak se izbjegava posuđivati kruh i ulje da se ne bi previše viđalo, ipak svi o svima sve znaju — u ovom, najintimnijem smislu.

Da li je to instinkt ili ljudi nesvjesno sami otkrivaju svoje tajne, nije nam znanstveno poznato, ali je sigurno da erotske i financijske podatke o našim ukućanima svi znaju ili makar dosta precizno nagađaju.

Jedino je blijedi stanar s petog kata bio i ostao izuzetak. On se doselio prije pet mjeseci i odmah postao odličan štof za erotski film strave i užasa. Dva prozora njegova jednosobnog stana bila su vječno zamračena. Sitna, suhonjava žena koja naplaćuje dažbine kućnog savjeta s tepajući nadimkom Aždajica — nije uspjela prijeći prag jedino tog stana, a inače obavezno popije kavu kod svakog stanara. Prema njenom vjerodostojnom iskazu, iz stana je dopirao neki čudan, omamljujući »prosti zadah«. Ona je to tako akcentirala pogledom i grimasama kao da opisuje azijske javne kuće gdje u jednoj prostoriji ordinira pet žena a kuća nema vodovoda, pa se i bez firme na vratima već, s ulice, osjeća kakva se roba tu može pazariti.

Stanar s petog kata tako je već prvih dana stavljen pod opću prismotru onih bogomdanih osoba u našoj kući, koje, iako nisu angažirane od države, strogo paze na javni red i moral. Svaki ulazak i izlazak sumnjivog stanara iz kuće praćen je krišom s prozora, a također i njegovi gosti. Ulov je bio fantastičan. Dnevno je dolazilo najmanje pet žena, uglavnom mladih.

Rijetko su to bile intelektualke, ali se znalo naći i takvih koje su djelovale nešto školovanije, dovoljno da ispričaju sadržaj »Zlatarevog zlata«. Zajednička crta svih tih žena bila je neka blažena podatnost kakvu imaju predestinirane domaćice ili brodolomnici koji stoje na nekoj pustoj obali i čekaju

brod, a njega nigdje na vidiku. Te su žene, čini se, još nešto očekivale u životu. Jedna takva crnka, stegnuta struka, s oblim velikim dojkama koje su prijetile da eksplodiraju u dva broja manjoj svilenoj bluzi — bila je zaustavljena od naše Aždajice i direktno upitana — kamo ide. Crnka je prvo zbunjeno šutjela, a onda energično zabacila dugu crnu kosu preko razgoličenih ramena i prošla bez riječi kraj našeg kućnog policajca, koji nije kapitulirao. Aždajica je jednu minutu predahnula, a zatim se odšuljala do petog kata i slušala s uhom na ključanici što se događa unutra. Čula je šapat, muziku, neki stari tango i čudno jednolično, gotovo perverzno škripanje parketa. Takvi podaci, kad se pretpostavlja intimni odnos muškarca i žene, mogu raspiriti kolektivnu maštu kuće s jedanaest katova do neviđenih razmjera.

Žene koje su svakodnevno stizale na peti kat u određene sate imale su, čini se, istu sudbinu, bolje rečeno isti protokolarni tretman. Malo stare muzike, valcer ili tango, malo škripanja parketa, malo šapata, poneki zbunjeni smijeh i tihi ali strogi glas zagonetnog stanara. To se uklapalo u priču, jer svi veliki zavodnici, gledano povijesno, bili su hladnokrvni naredbodavci u koje su žene zurile kao u božanstvo.

Nagađali smo svašta. Možda je riječ o profesionalnom sadistu? Možda se tu, iza tih vrata, vrbuje bijelo roblje koje se izvozi u arapske zemlje, jer su upravo o tom problemu novine pisale. Čudno je da nijedna žena ne dolazi više od tri — četiri puta, nakon čega nestane za sva vremena.

Blijedi šutljivi stanar, međutim, nije pružao nikakve podatke o sebi. Nije se gotovo micao od kuće. Nakon tri mjeseca o njemu se nije ništa više znalo nego prvi dan, osim što je defile žena, pet do šest dnevno (radnim danom, čak i nedjeljom), posjećivalo peti kat i zvonilo dva puta na vrata s gotovo nekom zavjereničkom točnošću.

Pokušaj da se jednim formularom (koji su izmislili stanari samo za ovu svrhu) sazna nešto pobliže — nije urodio plodom. Na pitanje »zanimanje« stanar je odgovorio: slobodna profesija. Na drugo pitanje, o stupnju školovanja, stanar je napisao: VPT, što nitko nije mogao odgonetnuti u eri glupih kratica koje teško mogu dešifrirati čak i oni koji svrše najviše političke škole.

Primati pet, čak i sedam žena na dan, koje se poslije više nikad ne pojave, da bi ih zamijenile nove,

takav promet ženskog svijeta mogao si je priuštiti samo neki erotski supermen natprirodnih kvaliteta. Zato je naš stanar promatran sa sve većom pažnjom čak i s potajnim divljenjem. Maštalo se, kombiniralo, prije i poslije spavanja. Ležeći indiferentno kraj svojih bračnih družica, stanari naše kuće s jedanaest katova sanjarili su o slatkom životu koji se bez prekida vodi na petom spratu. Kad bi naše žene ovog stanara ocjenjivale kao seksualnog monstruma i manijaka (»pogledajte kako to čudovište ima blijedo i prozirno lice«), mi bismo potvrdno klimali glavom, a u sebi bismo sa zavišću odgonetavali — na kakvu to udicu ovaj muški supermen peca te ribice, kad kao začarane upadaju u jatima u njegovu mrežu.

Najviše je intrigiralo našu radoznalost to što takozvani »kućni manijak« nije pokazivao baš nikakav interes za žene iz naše kuće. Mlada prodavačica sa sedmog kata, gospodična Ružica, u čijem je osmjehu bio prirodno ugrađen neodoljiv izazov, kao direktan poziv na ljubavnu igru, osjećala se uvrijeđenà i ponižena što je stanar s petog kata uopće ne primjećuje. On bi samo hladno kimnuo glavom u prolazu, a da gotovo ne bi pogledao tih nekoliko mlađih žena iz naše kuće, čije smo bokove i ostale tjelesne finese mi ostali gurmanski rekonstruirali u glavi, drijemajući na kauču poslije ručka.

Znamo, žene ne vole napasnike, ali još manje vole potpuno indiferentne muškarce, pa je zato naš zagonetni stanar dobio od ovih ljepotica iz kuće dodatni broj minusa na račun svoje morbidne biografije.

Sve je to tako išlo, da ne duljimo, do fatalnog desetog listopada ove godine. Tog je dana počeo kuljati dim kroz vrata dotičnog stanara na petom katu, a njega nije bilo kod kuće. Pozvani su vatrogasci i milicija, koji su provalili u stan i ugasili požar što je zahvatio sobu. Ostali stanari naše kuće iskoristili su tu jedinstvenu priliku da zavire u prostor koji ih je danima uzbuđivao. Po zidovima su bili fotosi plesnih parova, jedan stari gramofon i više ploča, kod kreveta u zlatnom okviru veći fotos zagonetnog stanara iz mlađih dana, portret glave pod kutom od četrdeset pet stepeni, u pozi ljubavnika iz nijemog filma, s lijepo potkresanim brčićima tipa Ramon Navaro. Desno je bio još jedan fotos — naš stanar za vrijeme plesa, snimljen usred plesne figure, koju je virtuozno izvodio. U vrhu je stajao natpis — Bled 1952, prva nagrada.

Kad se ovo morbidno klupko odmotalo, jer je milicija morala napisati izvještaj (stanar je ostavio goruću rešo i izvao požar), ustanovilo se da je u stanu na petom katu radila ilegalna plesna škola, koja nije prijavljena jer njen vlasnik nije želio plaćati porez.

Iza vječno zamračenih prozora djelovao je dakle jedan od posljednjih učitelja nekad vrlo romantične profesije, koja je gotovo izumrla. Danas se pleše — što tko stigne i na način kako se kome sviđa, često ne dodirujući i ne gledajući partnericu, a ni ona ne gleda partnera, kao da pleše sama sa sobom. U takvoj degradiranoj situaciji jedan staromodan učitelj plesa ima slabe prihode, a đake nalazi samo među onima malobrojnim ženama koje još sanjaju kuhinju, muža, mnogo djece i dug idiličan staračkI život s kamilicom pred spavanje. Učitelj plesa nije bio jedini u kući koji se skrivao od poreskih vlasti. Zubar s drugog kata, desno, koji je držao ilegalnu ordinaciju, popravljao je cijeloj kući besplatno zube i tako se sačuvao od susjedskih prijava vlastima. Učitelj plesa, koga je pregazilo vrijeme, nije imao čime korumpirati stanare pa se zatvorio u četiri zida, a klijenti su dolazili po vezi, kao što to rade i privatne babe gatare koje iz više razloga ne prijavljuju svoj obrt utemeljen na srednjovjekovnoj mistici, koja se ponovo afirmira u socijalističkom društvu.

Prilikom požara, što je najgore, izgorjela je diploma »višeg plesnog tečaja« (VPT) iz Beča, tako da naš stanar s petog kata nije više imao ni taj temeljni papir kojim bi dokazao svoj stručni identitet.

Vidjeli smo ga još desetak dana, blijedog i sve prozirnijeg i pozdravljali smo ga sve srdačnije, s nekom iskrenom tugom što se tu pred našim očima ugasio posljednji Mohikanac romantičnog obrta koji je visoko kotirao još na prijelazu u naše stoljeće. Jednog jutra spakovao je svoje skromne stvari i nečujno otišao, nitko ne zna, čak ni Aždajica — kamo. Kako je zagonetno živio, tako je zagonetno i nestao ovaj vjerni službenik boga Erosa, jer je ples, pogotovu tango, stoljećima trajno zbližavao ljudske duše.

S njim su otišla i sva ona maštanja naših stanara o morbidnim, slatkim uživanjima na petom katu, a maštanja su morate priznati jedini pravi erotski užitak, jer u njima muškarac uvijek ostaje dostojan svoje muške uloge i ne može mu se desiti da bude poražen.●

Gotovo je nevjerojatno kako je bezobzirno Patrick Curtis obznanio u javnost intimnosti o svojoj nekadašnjoj zaručnici Lindi Evans, a i o bivšoj ženi Raquel Welch, iako svakom prilikom rado ističe te svoje dvije nekadašnje ljubavne veze.

Ovaj četrdeset sedmogodišnji filmski producent ubraja se u ljude koji su na tako reći svim zapaženim primanjima u Los Angelesu. Upušta se u flirt uvijek kad se za to pruži prilika i izrazito voli da se govori o njemu. A govori se, i to Patrick Curtis sa zadovoljstvom potvrđuje, da su mu lijepe žene slabost kojoj ne može odoljeti.

Na Božić 1961. godine zaručio se s današnjom zvijezdom »Dinastije« Lindom Evans. Romanca je trajala samo devet mjeseci. Tad je lijepa plavokosa Krystle iz »Dinastije« bila još smeđokosa i za film i televiziju posve nepoznata djevojka. Od 1967. do 1971. bio je Patrick Curtis oženjen s Raquel Welch, ženom seksualnih maštanja milijuna Amerikanaca. Za četiri godine njihova braka bio je producent jedanaest filmova u kojima je Raquel igrala glavne uloge. Proveo je s njom »sretno razdoblje, u kojem je svašta letjelo po zraku, jer je Raquel bila ljubomorna na sve žene koje su imalo slične Lindi Evans«. Ljubavne noći s Raquel »kraljicom ženskih oblina«, bile su, kako kaže Curtis, »najuzbudljivije od svega što muškarac može zamisliti.«

Obje su žene, Linda Evans i Raquel Welch, imale važnu ulogu u njegovu životu. On ih je, bar tako tvrdi, volio, poštovao i s njima doživio nezaboravne trenutke, To više razočarava to što je nedavno odlučio za nešto dolara jednim američkim novinarima prodati kazivanja o svojim intimnim vezama i doživljajima s objema glumicama.

Tako se Patrick Curtis u štampi bezobzirno razblebetao o događaju iz života Linde Evans, koji je ona dvadeset četiri godine krila kao najveću tajnu. »Lindi je tada bilo sedamnaest«, ispričao je Patrick, »bila je slatko, vitko stvorenje i upravo je maturirala. Zaljubljeni preko ušiju, provodili smo romantične trenutke na kalifornijskim plažama. Jednog dana mi se povjerila da je trudna s mladićem s kojim je išla prije mene. Linda je htjela dijete donijeti na svijet, ali je bila još maloljetna i plašila se teškoća sa svojom obitelji. Zato sam joj predložio da odemo u Meksiko, jer tada u Sjedinjenim Državama abortusi nisu bili dopušteni. Prijatelji su me uputili na kliniku u Ti-

Bezobzirni obračun

Filmski producent Patrick Curtis razbrbljao se o svojoj nekadašnjoj zaručnici, zvijezdi »Dinastije« Lindi Evans, i o svojoj bivšoj ženi, seksualnom simbolu Holywooda Raquel Welch

Curtis se 1961. zaručio s Lindom Evans, koju je ovih dana zaprepastio svojim brbljarijama u štampi. Na slikama: Patrick i Linda 1961. godine (desno) i Linda Evans u »Dinastiji« (desno gore)

Temperamentna i izazovna Raquel Welch mazno se umiljavala Patricku Curtisu

juani, gdje bi se to obavilo. Jednog lijepog sunčanog dana odveo sam Lindu tamo. Bila je vrlo uplašena i sve je vrijeme plakala. Dva sata pošto su je pozvali u prijemnu sobu klinike, bilo je sve gotovo. Za povratka u Los Angeles spavala je na mom ramenu.«

Šest godina nakon toga filmski producent Curtis ponovo je susreo uzbudljivu smeđokosu ženu, koja je za razliku od plavooke i sad plavokose Linde, smeđokosa i temperamentnija. Riječ je, dakako, o Raquel Welch, koja je već petnaest godina, pa još i danas seksualni simbol Amerike. I nju je vodio na pobačaj u Meksiko. Evo što Curtis priča o tome: »Dijete je bilo moje, ali Raquel je već imala dvoje djece iz prethodnog braka. Liječnici su je upozorili na to da bi treći porod mogao biti opasan za njen život.«

S posebnim zadovoljstvom Patrick Curtis se razbrbljao o ljubavnom doživljaju s Raquel Welch u avionu, neposredno pred slijetanje u Rimu. Evo što je ispričao: »Stjuardesa je upozorila putnike da vežu sigurnosne pojaseve i prestanu pušiti. Raquel i ja se nismo mogli pridržavati ovih uputa, jer smo bili u toaleti. Vodio sam s njom ljubav u uskoj kabini. Nije nam smetalo ni uporno kucanje po vratima. Štoviše, sve nas je to još jače uzbudilo. Eksplozija strasti uslijedila je neposredno prije nego što je avion sletio na pistu. Kad sam izlazio iz toalete, zapazio sam da oko nas putnici govorkaju s odobravanjem. Naklonio sam im se.«

Ništa dobra ne priča Patrick Curtis ni o odgoju djece njegove bivše žene. »Dopustila je svom sinu Damonu da u kući puši marihuanu. Bio sam zaprepašten. Zapanjilo me i kad sam saznao da se njena kći Tahnee potuca s čovjekom koji bi joj po godinama mogao biti otac. Raquel se nije protivila. Zato je među nama izbio sukob i došlo je do raskida, jer sam se osjećao odgovornim za djecu koju sam posvojio.«

I tako, došao je kraj njihovoj vezi, iako su se prije toga mnogo puta pomirili u krevetu, jer kako kaže Patrick: »Raquel je osjećajna i strastvena. Posjeduje tijelo koje muškarca uznosi u nebesko uživanje.«

Uvod u novu godinu

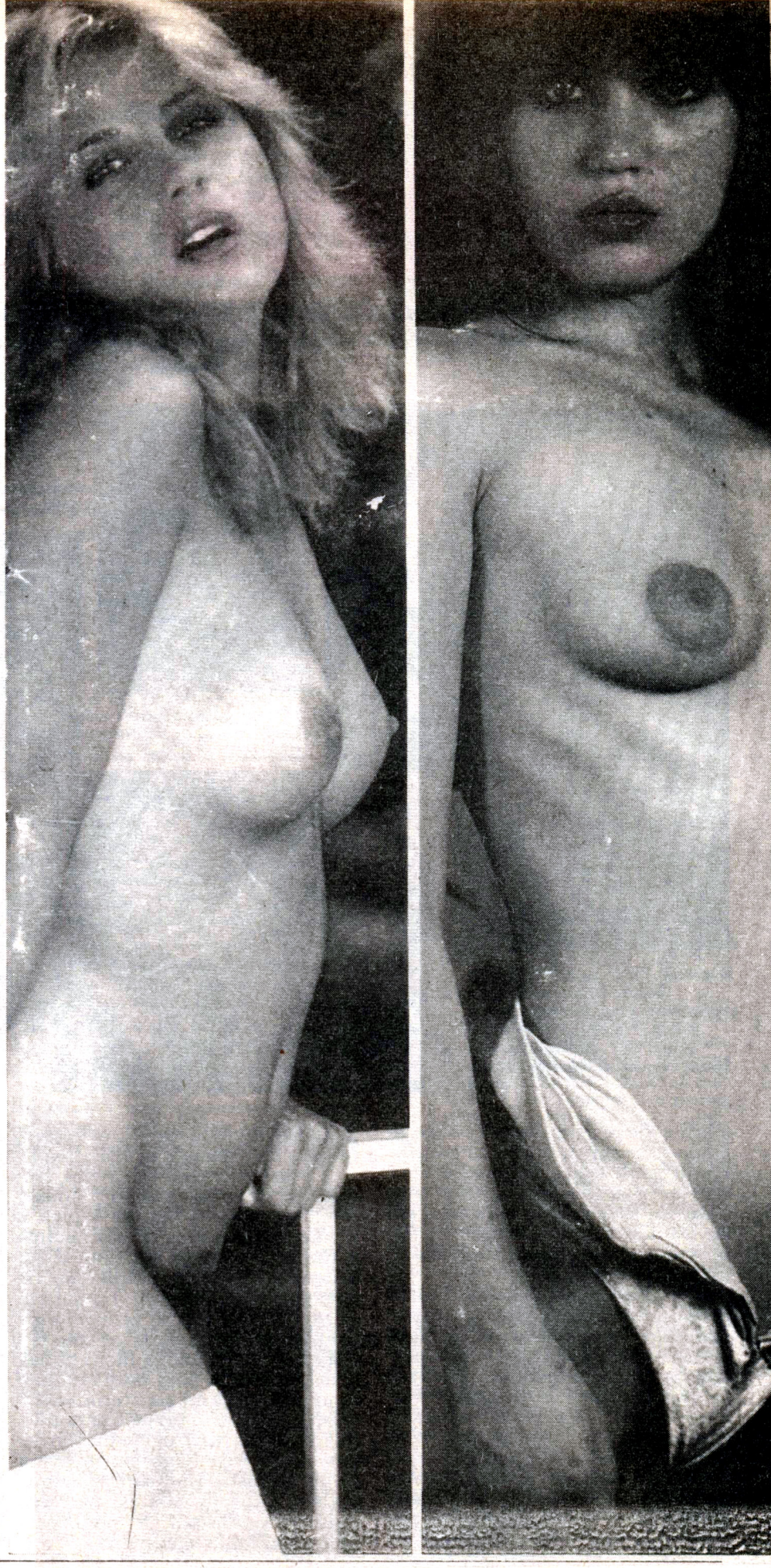

Jedan od najčešćih motiva koji susrećemo na kalendarima jest, nesumnjivo, nago žensko tijelo. Erotski kalendari imaju zanimljivu povijest, čija je posljednja faza, međutim, vezana za izdanja »samo za dame«, kojima dominiraju više ili manje odjeveni muškarci. Vremena se očito mijenjaju, ali i kalendari stižu zabilježiti te promjene. Prilagođavajući se i sami novim kretanjima.

Prije nekoliko godina beogradska je »Politika« svojim čitaocima poklonila novogodišnji kalendar na kojem je pisalo ovo: »Mnoge stvari smo u životu očekivali, a sigurno i uvijek stizale su nam jedino nove godine.«

Slično je i s kalendarima. I oni nam stižu redovito, svake godine, novi i svježe obojeni, s Djedom Mrazom ili fotografijom neke osunčane plaže lijepog Jadrana, odjeveni ili razgolićeni — ovisno o odjeći ljupkih djevojaka na njima. Ilustrirani kalendari stižu na naše

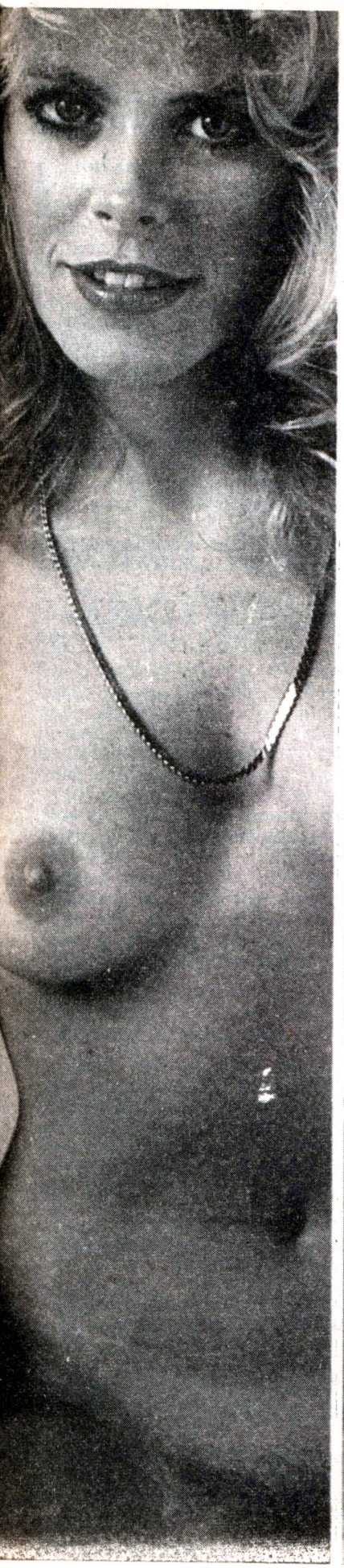

pomalo već umorne zidove, u naše džepove, na radne stolove.

A jedan od njihovih univerzalnih i uvijek poželjnih motiva svakako je i žensko tijelo. Skladno i lijepo, sportski istrenirano, osunčano ultraljubičasto i, najčešće, razgolićeno.

U svojoj duhovitoj knjizi »Prva pomoć i seks« Edward Vernon kaže i ovo: »Ženske grudi postoje zato da bi novogodišnje kalendare činile privlačnijim. Da nije uzbudljivih grudi, nitko ne bi ni gledao kalendare, pa ljudi ne bi znali kad treba da podu na godišnji odmor.«

No suvremeni izdavači teže da foto-modeli u visokotiražnim kalendarima pokazuju mnogo više od svojih obnaženih grudi. Što je opet, mora se priznati, prije svega korak u podilaženju ukusima razmaženih potrošača.

U povodu toga i malo povijesti zacijelo neće biti naodmet.

Pedantni kroničari bilježe da se godine 1913. pojavio prvi legalni kalendar na kojem je bila prikazana naga žena. Zvao se »Rujansko jutro« (valjda zato što se po jutru dan poznaje, a to je ipak bio nekakav početak), i bio je reprodukcija slike Paula Schabea (1869-1937).

Uskoro su uslijedile i prve reakcije, koje nisu bile nimalo tihe, a u kojima je prednjačilo Udruženje za suzbijanje poroka, u to vrijeme u New Yorku veoma aktivno. No unatoč tomu taj je kalendar ubrzo bio rasprodan, što najbolje svjedoči o zanimanju tadašnjih kupaca za takvu vrstu robe.

Dakako, i prije tog izdavačkog pothvata bilo je pokušaja plasmana kalendara s pin-up gerlama.

Prva ih je na tržište izbacila tvrtka »Brown and Bigelow« iz Saint Paula, grada na Mississippiju (SAD), i inače najstarije izdavačko poduzeće koje se bavilo štampanjem i prodajom kalendara.

Tako je dakle, počelo. Ono što se poslije događalo, umnogome je podsjećalo na strpljiv striptiz čiji konačan učinak ipak nije bilo teško naslutiti. Ljepotice s kalendara oslobađale su se odjeće postupno, komad po komad, na kraju i onih najintimnijih dijelova, da bi u posljednjoj fazi otišle i dalje u širokom spektru sve slobodnijih poza u kojima su se prikazivale, nakon čega, čini se, muškarcima su još jedino mogle pokazati svoje — kraj-

nike! No to ipak ne znači da je ženska ljepota s vremenom, unatoč tomu što je bitno izgubila od svoje tajnovitosti, i obezvrijeđena.

Uostalom, i Vladimir Čerina je svakako imao razloga da u svom poetskom djelu »Pjesnik na klinici« zapiše i ovakvu rečenicu: »Paradoksi imaju svoju zamagljujuću ljepotu, kao i žene dok ih ne svučete; ali kad ih svučete, oni vas zamagle još jedanput, kao žene.«

U erotiziranu atmosferu ljupkih kalendara uspješno su se, u međuvremenu, uklopili i neki naši fotografi (na primjer Čedo Komljenović iz Zagreba, koji uspješno radi za nekoliko svjetskih agencija), izdavači (»Jež«, »Press-Kipling«, »Vjesnik«), ali i fotogenične drugarice (Bernarda Marovt, Alma Ekmečić, Nataša Gospodnjinački, Slavica Radić...). Dakle, ni u ovom pogledu ne kaskamo baš mnogo za svijetom.

No nisu više ni samo golišave ljepojke motivi svih onih silnih kalendara koji stižu registrirati ono što mi sve teže uspijevamo — vrijeme. Nova su moda američke izdavačke produkcije tzv. kalendari »samo za dame«, a na fotografijama su, već naslućujete, lijepi i snažni mladići u manje ili više »sugestivnim« pozama. Dovoljno su uvjerljivi i sami nazivi tih izdanja namijenjenih emancipiranim pripadnicama ljepšeg spola — »Muškarci godine«, »Ljepotani«, »Ona stvar mjeseca«, »Dame biraju«, »Čipendejls«...

Cijene nisu baš zanemarljive i kreću se i do trideset dolara po kalendaru, ali je potražnja i više nego zadovoljavajuća. Tako barem tvrde izdavači, dodajući da obnaženo muško tijelo na fotografiji (a i šire) postaje novi trend vrlo upotrbljiv u financijske svrhe. A što se samih kalendara tiče, ove s razgolićenim muškarčinama kupuju, istraživanja su pokazala, muškarci, da bi ih poklanjali djevojkama i ženama (?), ali i same žene, uglavnom one u dobi između tridesete i pedesete godine.

U povodu toga oglasio se i poznati »Europeo«, završavajući poduži komentar pitanjem: »Znači li to da je seksualna revolucija izmijenila uloge, da seksualni predmeti nisu više žene, već muškarci?«

Da li se to nešto drastično mijenja?

Pada mi u ovom trenutku na pamet i ono što je, nekako sličnim povodom, u svojoj knjizi »Što zapravo hoće te žene« zapisao Igor Mandić:

»Svučeni dogola, od sada su i muškarci svedeni na seksualne objekte, na PREDMET JAVNIH ŽELJA (potcrtao, S. M.), izloženi posve slobodno u necenzuriranim, dakle, nepornografskim revijama.

Je li to ženska osveta nakon toliko stoljeća, tijekom kojih su isključivo one bile prisiljavane — na otvoren ili perfidan način — da se nage izlažu tuđim pogledima?«

Dakako, stvar je sociologa, psihologa i drugih stručnjaka da se dublje pozabave ovim pitanjima, što očito nadilazi ambicije ovog teksta. To prije što su njegovu autoru i dalje mnogo draži kalendari s kojih se smješkaju izvjesne Monike, Suzane, Silvije, Grete ili možda Slavice.

S tim u vezi je i ova zanimljivost koju su prenijele svjetske agencije.

Simpatičnoj Tracy Walker dosadilo je da gleda svog zaručnika kako uživa u slikama nagih ljepotica iz ilustriranih revija, pa je odlučila prijeći u protunapad. Krijući to od njega, dogovorila se s jednim očito ambicioznim fotografom da joj izradi dvanaest fotografija na kojima bi sama pozirala, i to u prilično slobodnim pozama. Nakon toga u mjesnoj je štampariji naručila da joj izrade kalendar s njenim erotskim fotografijama. Bio je to njen novogodišnji poklon »seksom opterećenom zaručniku«.

I sve bi vjerojatno proteklo u najboljem redu da poduzetni štampari nisu umnožili kalendar...

Očito o kalendarima ima još podosta neobičnih anegdota, koje samo potvrđuju da se ta korisna stvarčica nikad nije iscrpljivala samo u onoj svojoj primarnoj svrsi — računanju vremena. Iako je i za to mogla sasvim dobro poslužiti.

Zato sam za kraj ovog teksta ostavio zanimljivo razmišljanje Dušana Radovića o tomu:

»Pred Novu godinu listovi poklanjaju čitaocima kalendare.

Tiraži su visoki.

Teško je objasniti šta je kalendar, da li razlog za život, ili možda dokaz da ćete živeti.«

Uostalom, najvažnije je da su nam lijepo ukrašeni. I kalendari i život. A za ostalo ćemo lako, zar ne?●

Slavoljub Marković

SNOVI, ŽELJE, ZNATIŽELJE

Žene njihovih snova

Prizna li muškarac da se njegove predodžbe o idealnoj ženi mijenjaju, posumnjat će se u čvrstinu njegova karaktera. Ali normalno je da se ljudi u svojim nazorima i željama razvijaju i tako sazrijevaju. Jer teško je očekivati da će pedesetogodišnjak zadržati predodžbu o ženstvenosti iz doba kad mu je bilo dvadeset godina.

Dvadesetogodišnjak traži od djevojke da bude pametna, ali na prvome mjestu je njen izgled i razumijevanje za njegove hobije i buduće zaposlenje. Razumljivo, trebalo bi da bude zaposlena. Ništa drugo nije toliko bitno.

Tridesetogodišnjak se mnogo više zanima za duševni život svoje idealne partnerice: »Ne treba da bude filmska diva, ali mora biti drug i seksualno privlačna. Daka-

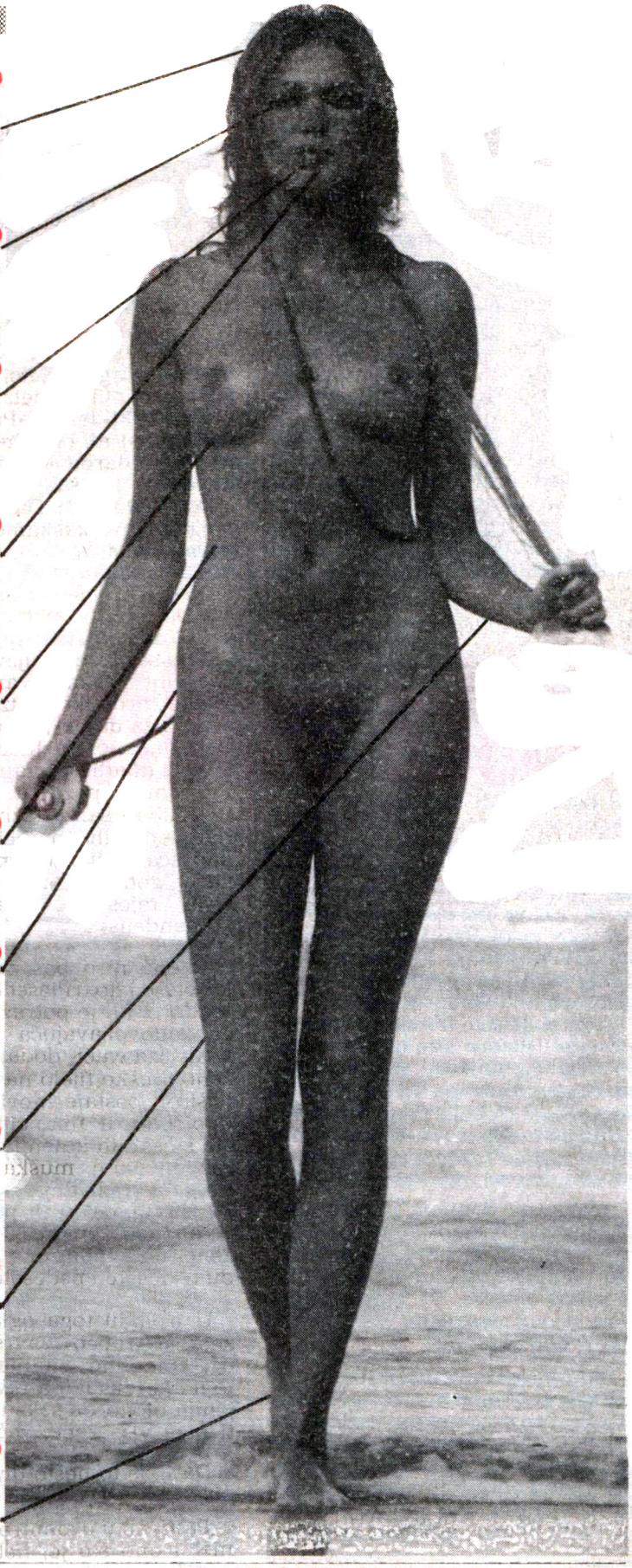

6,6% KOSA je izražaj njene ženske zaigranosti

22,6% OČI izražavaju njenu ćud

7,9% USTA upućuju na sklonost putenosti

10,8% OSMIJEH signalizira suglasnost ili odbijanje

11,0% GRUDI izražavaju podatnost

14,4% STAS ističe cjelovitu ličnost

7,5% STRAŽNJICA obavještava o njenoj seksualnoj živahnosti

3,4% RUKE odražavaju osjećaje

10,4% NOGE dokazuju njenu erotsku nadmoć

5,4% KORAK upućuje na pripravnost za flirt

ko, i dobra majka, domaćica, šarmantan sugovornik, štedljiva, intelegentna, marljiva, prilagodljiva i vjerna. Mora znati kako da muškarcu olakša brige.

Četrdesetogodišnjak pak, koji trči za vlastitom prošlošću, traži vrlo privlačnu, razigranu, uzbudljivu seksualnu partnericu. U pokušaju da opiše idealnu ženu opaža se prijatan strah da ne ostari ili ne postane impotentan. Želi izaći iz ustaljene kolotečine i razvod je na vidiku. Od partnerice očekuje velikodušnost, strpljenje, praštanje, inače...

S pedeset godina govorit će sasvim drukčije: »Život je tako kratak. Ne vrijedi preuveličavati ono što i nije tako važno. Žena koja se brine o meni ne treba da izgleda poput žene s postera. Bitno je da je ljubazna, smirena, duhovita, da s humorom prelazi preko mojih slabosti.

Na kraju svog petog desetljeća dodat će i ovo: »Trebalo bi da bude zadovoljna onim što joj u seksu još dajem.«

Ženama je nesumnjivo zamorno sve to prihvaćati. Ona kojoj to ipak pođe za rukom, plovi mirnim bračnim vodama. ●

Muška znatiželja

Postoji li muškarac koji se ne okreće rado za ženama? Kamo su usmjereni erotski pogledi, kakve osjećaje oni otkrivaju? Zabilježili smo krišom ono što najviše zagledaju i prikupili mišljenja stotinjak njih. Došli smo do vrlo zanimljivih spoznaja.

»Oči su jezero u koje se bacamo i često u njemu utopimo« — tvrdi »hladni« političar, pokušavajući da objasni zašto ga od svega najviše privlači duboki pogled ženskih očiju. Jednako misle dvadeset dva posto upitanih muškaraca različitih skupina od 20 do 65 godina.

Tek je na drugom mjestu cijeli lik žene (14,4 posto). Grudi pak moraju biti velike, okrugle, a mogu biti i male šiljaste, ukusi su različiti (treće mjesto, 11 posto). Noge (10,4 posto) obavezno moraju biti duge, hod izazovan.

Što nam otkrivaju ženine draži? Kosa je izraz njene razigranosti. Oči govore o njenoj intimi. Usta otkrivaju senzualnost. Osmijehom će izraziti svoj pristanak ili odbijanje. Grudi pokazuju njenu volju da vam se preda. Stas naglašava cijelu njenu ličnost, a bokovi govore o seksualnim željama. Ruke izdajnički otkrivaju sve osjećaje, dok se po hodu prepoznaje je li spremna na očijukanje.

Nema sumnje muškarci znaju gledati. Iskreno priznaju kako se rado okreću za ženama. Uske traperice i komadić gole kože brzo će ih zagrijati. Ali zašto bulje svi jednako uporno kad svaki od njih ima svoju posebnu »interesnu sferu«? Na to nam pitanje možda mogu odgovoriti samo stručnjaci koji se bave raznim vidovima ljudskog ponašanja: svaki se muškarac nada da će na ženi u koju se zagleda otkriti baš ono što ga najviše privlači. Tek će poslije toga obratiti pažnju i ostalim dražima. Kad se izgubi u gužvi, muškarac okreće glavu i svoj pogled poklanja novim prolaznicama. Katkad mu pogled zaluta i na vlastitu pratilju, koja je cijelo vrijeme šutke promatrala njegovo nepristojno ponašanje.

Psiholozi tvrde: čovjek je biološko biće. Zadužen je za održavanje vrste. Draži bude u njemu prainstinkte i oslobađaju mehanizme koji služe očuvanju vrste. Muškarac gleda i misli: prave grudi. Njegov mali mozak signalizira: zdrava za rađanje djece.

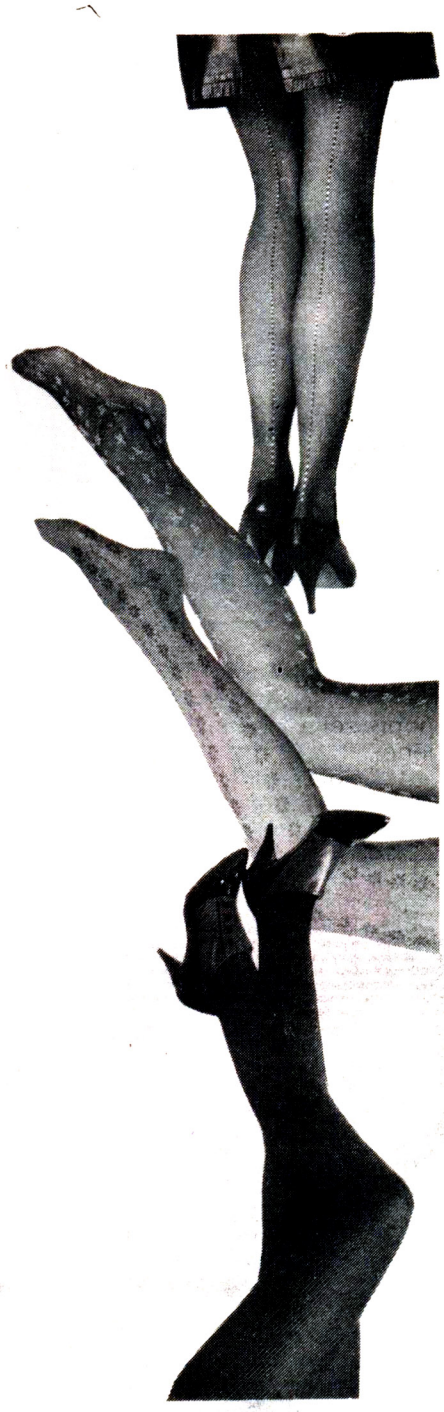

Fred Baumgärtel (57), glavni urednik »Playboya«, otkriva mušku logiku u razmišljanju o ženama: »Svaki muškarac koji pogleda izuzetnu ženu nada se da će i ona njemu obratiti pažnju, jer misli da je i on na nju »ostavio dojam«. ●

Muškarčeve skrivene želje

Mnogi muškarci imaju seksualne žudnje o kojima žene i ne slute. Osam od deset muškaraca tvrdi da ih njihove žene ne razumiju i uskraćuju im zadovoljstva, da su premalo aktivne u krevetu , da rijetko imaju inicijativu i ne pogađaju njihove skrivene želje. Kakve erotske fantazije zaokupljaju muškarce? Što ih najviše uzbuđuje? Sociolog i seksolog dr Werner Habermehl napravio je popis želja koje su najčešće pritajene:

1. Triola — 73 posto muškaraca rado bi vodilo ljubav utroje, dakle sa dvije žene istodobno.

2. Intimno rublje za zavođenje — 61 posto bi željelo da ih zavede partnerica u erotskom rublju, sa čizmama na nogama u odjeći od crne kože.

3. Oralni seks — 56 posto muškaraca želi uzajamni oralni stimulans.

4. Samovoajerstvo 54 posto muškaraca želi snimiti vlastiti seksualni odnos pomoću video-kamere ili foto-aparata s daljinskim okidanjem. Muškarce osobito uzbuđuju ogledala na stropu ili zidu u kojima se partneri mogu gledati za vrijeme odnosa u svim položajima.

5. Opscene riječi — 48 posto želi da ih partnerica vulgarnim i opscenim riječima uzbuđuje i dovede do vrhunca.

6. Porno filmovi — 45 posto muškaraca rado bi s partnericom gledalo porno-filmove radi stimulansa.

7. Jahanje — 42 posto žudi za partneričinom inicijativom. Ona bi trebala ležati na muškarcu i imati aktivnu ulogu.

8. Grupni seks — 33 posto bi htjelo povesti partnericu na seksualne orgije. Neobično bi ih uzbuđivalo da mogu promatrati ženu u seksualnom općenju s drugim muškarcima.

9. Pomoćna sredstva — 26 posto muškaraca voli eksperimentirati s prezervativima, vibratorima ili gumenim penisom.

10. Analni seks — samo 5 posto muškarca priželjkuje povremeno analni seks.

Eto kakve sve želje iskazuju muškarci! Ali ti samouvjereni mužjaci teško će iskreno progovoriti o svojim tajnim erotskim maštanjima. Ni žene u tomu nisu hrabrije.

Treba naglasiti da su znatnim dijelom te želje istovjetne u oba spola, ali se o njima ne govori, iz straha od otpora. Možda bi se partner uvrijedio ili pogrešno protumačio iskazanu želju. Ili bi je smatrao nenormalnom.

Što je uopće abnormalno? Nema čvrstog pravila. Ne možemo muškarca koji priželjkuje da ga partnerica zavodi u erotskom rublju smatrati abnormalnim, već možda samo malo drugačijim od »srednje vrijednosti«. Prosvijećena i tolerantna žena za to će zasigurno imati razumijevanja. I zajedničko gledanje porno-filmova može povećati seksualno uzbuđenje ljubavnog para.

Ako se duže vrijeme potiskuju seksualne želje, kad-tad će se otići na stranputicu — muškarac će vjerojatno potražiti zadovoljenje negdje drugdje.

Ljubavnom odnosu naškodit će i ona seksualna zadovoljavanja koja žena smatra abnormalnim i prljavim i koja u nje izazivaju gađenje i nelagodu.

Ma kakva bila muškarčeva erotska maštanja, da bi se ona i ostvarila, potrebno je samo biti vrlo oprezan. Žene su manje stidljive nego što se misli. ●

INTERVJU

Ne volim dublere u seksu

Milena Zupančič uspješno je ostvarila mnoge uloge u kazalištu, na filmu i televiziji i može se ubrojiti među najpopularnije dramske stvaraoce svoje generacije. Zahvaljujući njenoj komunikativnosti, želji da nastupa i drugdje, osim u Ljubljani i Sloveniji, poznaju je i cijene gledaoci širom zemlje, oni koji najčešće ne čitaju novinske kritike. Ali i istaknuti znalci glume hvale Milenin talent i ozbiljnost kojom se prihvaća svakog posla. I zato se njezini likovi pamte. Jedan od takvih je i naslovna uloga u slovenskom filmu »Udovištvo Karoline Žašler«, prema scenariju Tone Partljiča i u režiji Matjaža Klopčiča, za koju je dobila i »Zlatnu arenu« u Puli. To je šokantan film, koji govori o užasnim promjenama što ih u ljudi izaziva industrijalizacija. Ona mijenja ljude, poremećuje njihove odnose i otkriva teške ljudske, intimne drame. Karolina Žašler pokušava izboriti svoje pravo na egzistenciju, ali to sama, k tomu i udovica, ne može unatoč svim žrtvama koje podnosi. Jer su ljudska pokvarenost, predrasude i nagon jači.

Milena Zupančič uvjerljivo je prikazala lik napaćene, strastvene žene koja nije uspjela izbjeći stupici zlih ljudi, strasti koje su je odvele u najveća poniženja, očaj...

Da bismo razgovarali s Milenom, trebalo je doći u Bohinjsku Belu, seoce nedaleko od Bleda, smješteno ispod Pokljuke, kraj kojega žubori još čista i nezagađena Sava Bohinjka. S kćerčicom Mašom, majkom i sestrom živi u staroj kućici na kraju sela, kraj koje su pašnjaci, a nedaleko i planinske litice. Milena je dom uredila jednostavo, ugodno, svaka je sitnica na mjestu. Očito je da voli taj svoj alpski ambijent, u kojemu je rođena i koji ne želi napustiti.

● Milena, jeste li u Bohinjsku Belu pobjegli od ljubljanske gužve, od dosadnih ljudi?

— Ne, nisam pobjegla, to je moja odluka da živim neki svoj život. Svatko odluči da živi neki svoj život, na to ima pravo,a ja sam, eto, izabrala ovakav. Odlučila sam da svoj posao radim u drugim mjestima, a da živim malo dalje od mjesta gdje su kazališta, gdje se snimaju filmovi, gdje je sve ono čime se bavim, gdje sam tako reći katkad bila i puna dvadeset četiri sata na dan. Eto, dođe vrijeme kad čovjek zaželi da promijeni taj ritam kojim se godinama kretao, poželi da se kreće i među drugim ljudima. A ima i još jedan razlog za ovu moju odluku. Ovdje sam rođena, to je moj kraj, vezana sam za nj, pa mi se utoliko lakše bilo skrasiti ovdje. Kad se malo osvrnem pa vidim koliko je već vremena proteklo, koliko sam već sebe dala poslu kojim se bavim, počnem razmišljati o to-

me kako moram nešto uzeti i za sebe osobno. Jer vrijeme tako brzo prolazi i šteta je, velika šteta ako se čovjek posveti samo svom poslu. Da i radim ovdje, vjerojatno bi to bilo povezano s nekim teškoćama, kakvih svagdje ima, a ovako mi je baš lijepo. Sve što je u vezi s mojim poslom događa se na nekome drugome mjestu, a ovdje me ništa ne opterećuje. Kad se ovamo vratim, uživam svoj život.

● Nemate ni telefona?

— Nemam, ali ne zbog toga što ga ne bih željela, on je i ovdje potreban, možda potrebniji nego u gradu, ali kažu da nema slobodnih linija. To je i vrlo neugodno. Zamislite, kad mi se dijete u noći razboli, moram trčati do najbližeg telefona, a kad zapadne snijeg, moram malu sama voziti do Bleda, do ambulante. A u selu ima dosta starih ljudi, i često im pozli, neprestano im je potreban liječnik. Eto, moguće je to i toliko godina poslije rata, i ovdje nadomak poznatog turističkog mjesta...

● Doimate se mladenački, odmoreno... Čisti zrak i priroda očito vas pomlađuju?

— Vjerojatno ima i toga. S godinama stječeš neku sigurnost, a ako se čovjek više bavi sobom, možda se i to može odraziti na neku njegovu mladost, svježinu, zadovoljstvo.

● Ovdje imate i više mogućnosti za rad na ulogama.

— Da, ovdje radim u miru, odmara me već i pogled na ovu divnu prirodu. A za uloge se nikad nisam pripremala nekim posebnim načinom. Uvijek mi je bilo najvažnije da o njima dobro promislim. One su rasle u mojoj glavi, tako reći. Ako je čovjek slobodan, kao ja sad u ovom selu, ima i više prostora za razmišljanje. U gradu ti za to ostaje malo vremena, neprestano nekamo žuriš, okupljaš se, pričaš, premda katkad i to koristi glumcu.

● Odigrali ste mnoge uloge, dobili mnoge nagrade. Za to je trebalo i sreće, je li?

— Svakako. Osim talenta i rada, onog što je za naš posao nužno, glumac mora imati i malo sreće. Neke sretne trenutke. Možda su se meni baš u nekom takvom trenutku otvorila prava vrata. I onda tu okolnost znaš ili ne znaš iskoristititi!

● Znači li to da ste i praznovjerni?

— Ako je to praznovjerje... Zacijelo sad postoji negdje neka vrlo nadarena mlada glumica, koja ima i sve uvjete da nastupi u nekom filmu ili drami, ali njoj se u pravom trenutku nije pružila prava prilika! Pa ako ta šansa ne dođe za deset, petnaest godina, onda će za nju biti kasno...

● Jedna od vaših nezaboravnih uloga, puna doživljaja, strasti, svakako je uloga u »Udovištvu Karoline Žašler«. Izvanredno ste odigrali tu ženu koja nema sreće s muškarcima i svojim ljubavima.

— To mi je jedna od dražih uloga. Vjerujem da je baš taj film potakao da se u našem filmu otvorenije, smjelije govori o razdoblju industrijalizacije u nas, o svemu onom što se događalo i događa kad industrija stigne u svijet siromašnih, nesretnih ljudi, gdje ima i predrasuda. A autori filma su sretno zamislili da sve to kažu kroz život jedne žene. Žena je osjećajnija od muškarca, njezina je mašta uzbudljivija, ona sve snažnije proživljava, pa se prikazom njene sudbine moglo više toga reći o tom vremenu i ljudskim odnosima. Partljič je napisao izvanredan tekst. Film je u ovoj sredini izvanredno primljen, gledalo ga je više ljudi nego ijedan inozemni film koji je te godine prikazan u Sloveniji.

● S ovim Klopčičevim filmom došao je i val erotike u nas, dotad neviđen, a tome ste i vi pridonijeli tumačeći Karolinu tako uvjerljivo, posebno u scenama seksa i strasti...

— Da, erotike je uistinu bilo dosta u njemu, ali taj se lik iskazuje baš i tim scenama, koje su njegova stvarnost, sudbina. Taj film, iako ga i danas smatraju jednim od vrlo erotskih filmova u slovenskoj produkciji, koji ima i uspjelih erotskih scena, zapravo i nema onakve golotinje kakva je poslije zahvatila naš film, što i sada traje. U Karolini je erotika postignuta na drugačiji, životniji način, promišljeno, suptilno, a ne na jeftinim scenama. I to je posebna kvaliteta i glume i režije. I ta erotika ima veću vrijednost, uklopljena je u sadržaj filma, gledalac je prihvaća... U Karolini golotinje ima samo u jednoj sceni malo više, pokazuju se dojke...

● Ali ima seksa i strasti...

— Strasti ima, nesumnjivo. Kad se sad prisjećam filma, mogu reći da je za tu njegovu uvjerljivost za služna čitava ekipa. Režiser, snimatelj i glumci imali su osjećaja za te scene, njihov senzibilitet. Ima i dosta prizora seksualnog odnosa muškarca i žene, ali sve je to opravdao sadržaj priče.

● Izaziva li tumačenje takvih scena nelagodu u glumice?

— Mislim da ne. Sve ovisi o tomu kako je to uklopljeno u sadržaj, motivaciju lika koji se tumači. A Karolina nije mogla naći pravog muškarca, patila je zbog toga što nema djece, imala je mnogo teškoća u osobnom životu. Njezin se život iskazuje u krevetu, u seksu. Gradeći Karolinin lik, morala sam imati na umu njezinu cjelovitu ličnost. A kad se lik zavoli, upozna, nema scene koja bi vas mogla plašiti, natjerati na neko ustručavanje. Inače bi sve ostalo nedorečeno, glumački se zadatak ne bi ostvario.

● Znači, nije bilo treme zbog takvih scena?

— Ne, ni najmanje. To nije bio seks radi seksa, radi nekog iživljavanja, nego duboko utkan u odnose tog lika. Kada tumačim scene strasti i ljubavi, uvijek nastojim dati redatelju i svoje ideje, sugestije, kako bih ono što činim u tumačenju nekog lika i opravdala. Ne želim da to radi dublerica, kako to neke čine, zato jer mi nije svejedno kako će ta uloga i u tim scenama izgledati. Događalo se da smo, snimajući »Karolinu«, neke takve scene i mijenjali, odstupali od scenarija, samo zato da bi bile što uvjerljivije.

● Ima glumica koje se boje tih erotskih prizora, svlačenja pred kamerom...

— Da, ima takvih kolegica, iako za neki strah nema opravdanja. Ne treba se plašiti scena koje objašnjavaju neki lik. Treba shvatiti bit uloge, što se mora odigrati, i onda se to mora i odigrati!

● Jeste li odbili neke uloge?

— Da, odbila sam neke, ali ne zato što bih se stidjela nekih scena, nego zato što su te uloge bile prazne, površne, bez dramaturških kvaliteta...

● U nekim ljubavnim scenama u domaćem filmu erotski prizori su vulgarni, neuvjerljivi, bez umjetničkog doživljaja. Kako je netko rekao, to su »scene parenja i ništa više«.

— Ne volim kritizirati tuđi posao, jer znam da svatko u svoj rad ulaže mnogo truda i želi ga što bolje obaviti. Moram, na žalost, reći da u domaćem filmu žena prečesto nije sretne ruke, ona je samo objekt grubog silovanja, neke grube muške navale, ili je neka glupača koja odmah liježe u krevet čim joj neki grubijan namigne. Rijetke su u domaćem filmu scene prave, uzbudljive erotike. Pretežno su to slike grube golotinje: ili su oboje goli, ili je ona gola, a on navaljuje. Uglavnom ništa lijepo, još manje uzbudljivo.

● Malo je u nas jednostavnih filmova o ljubavi, strasti, filmova koje publika u cijelom svijetu rado gleda i traži...

Istina je. Zaista ne znam zašto je ljubavna tema najveća prepreka našeg filma koju ne možemo svladati?

● Govori se da su ženske uloge u domaćem filmu slabe, nedorečene, neuvjerljive?

— To su ishitrene i uglavnom netočne tvrdnje, jer u mnogim filmovima ostvarene su izvrsne ženske uloge. Situacija uopće nije tako crna. U našem se filmu često pretjeruje. Sad se pretjeruje sa snimanjem filmova koji govore o našem današnjem trenutku, problemima, svi hoće snimati takve filmove po svaku cijenu... A ako bismo bolje pogledali inozemne filmove i usporedili ih s našima, nisam uvjerena da bismo u njima pronašli neke posebne ženske uloge. Slažem se da ima filmova u kojima ti ženski likovi nisu dobro obrađeni, pa i odigrani.

● Ali tih ljubavnih filmova nema...

— Istina je, rekla sam, kao da želimo samo te suvremene teme i probleme, ubojstva, krađe, prijevare... A nekad je film živio od tih ljubavnih priča, one su punile dvorane. Pa iako se vremena i ukusi mijenjaju, ljubavni film traže i vole sve generacije. Naša je kinematografija mala, kao i narod, a film je zaboravio taj narod, da ti naši ljudi, osim što trpe i ljute se, vode i ljubav, zaljubljuju se, pate zbog ljubavi, umiru, a i ubijaju se zbog ljubavi...

● Ali režiseri i producenti kao da o tomu ne razmišljaju. A »Ljubavna pisma s predumišljanjem« gledaoci oduševljeno prihvaćaju...

— To je velik propust, to zanemarivanje ljubavnih tema.

● Pretjeruju li kritičari u ocjenama domaćeg filma?

— Svakako, oni uopće ne razmišljaju o tome da je i rad na filmu težak i odgovoran posao. A neki od njih i ne znaju mnogo o filmu, ali sijeku, nemilosrdno...

● Da se vratimo Karolini i sličnim ulogama. Koliko one izmuče, traže strpljenja, napora? Ostaju li i ožiljci?

— I te kako. Snimanje uloga poput Karoline ne donosi samo psihičke muke nego i fizičke. Ali kad nešto voliš, kad voliš svoj poziv, to su radosne muke. Ljetos sam snimala novi film, s redateljem Mlakarom, debitantom, igram ulogu žene koja se u filmu transformira od djevojke do starice. Radili smo po čitav dan, a na kraju smo se, unatoč umoru, radovali.

● Nema vas na televiziji?

— Na televiziji ne volim igrati, jer se u posljednje vrijeme na njoj radi površno. To je tehnička gluma, sve su okolnosti na TV protiv dobre glume, nije to kao u kazalištu, na filmu.

● Imaju li pravo gledaoci što se ljute zbog slaba tv-programa?

— Imaju pravo. Slažem se s njima. To je slab, nezanimljiv program...

● Kako vidite ovu našu svakidašnjicu?

— Ne mogu je vidjeti drukčije nego kao i svi ostali, živim u očekivanju da će se nešto promijeniti na bolje...

● I glumce pogađa inflacija, pad standarda?

— To je poznato, smiješno je ponavljati. Nije samo glumcima teško, zaista je mnogo ljudi koji jedva sastavljaju kraj s krajem. A ima i onih koji u krizi vrlo dobro žive, koji se bogate, i ne obaziru se na svijet oko sebe. Uvukao se među nas egoizam, bit će ga i više, jer kao da je normalno da čovjek ne dopusti ni drugome da ima ako sam nema mnogo za sebe.

● Nemate vikendicu, skup auto?

— Nemam, i nije mi žao. Ja sam sretna, radim posao koji volim, nemam neke uštedevine, sretna sam što živim, što imam svoj mir. Honorari su nam se uvelike smanjili, glumac bi godišnje morao igrati pet glavnih filmskih uloga da bi sačuvao neki standard, da bi sebi nešto priuštio...

● Čekate li čovjeka svog života?

— U ovim mojim godinama ne može se više sanjati, prošla su ta vremena. U te bajke više ne vjerujem, nema više tog princa koji bi se pojavio!

● Kako vidite našeg muškarca? Prigovaraju mu da je ostao Balkanac.

— Vjerojatno to ovisi o ženi, kakvim ga ona napravi!

● Kažu da su naši muškarci grubijani?

— Svuda su muškarci — muškarci. Čitala sam nedavno o tome koliko je Francuskinja pretučeno od svojih muževa, pa Njemica, dakle nisu se samo Jugoslavenke nadobivale batina od muževa i ljubavnika. Posvuda tuku žene. A najvažnije je kako žena odgoji muškarca. Ako mu dopušta da je tuče, onda neka to i podnosi. A ako ne želi ili ne voli batine, treba da ga nauči kako da se prema njoj ponaša. I uvijek ima izbor: može ga napustiti ili živjeti s grubijanom. O ženi isključivo ovisi kako će se družiti s muškarcem.

● Nikako da se žena u našim sredinama oslobodi...

— Ima istine u tome, to svakodnevno vidim. Može žena biti i napredna i oslobođena nekih konzervativnih shvaćanja, ali žena u nas još i sad u deset sati navečer ne smije ući u kavanu, ni da kupi cigarete, a kamoli da popije neko piće.

● Borite li se i vi na svoj način za emancipaciju žene?

— Ja se ni za što ne borim i ne želim davati nikakve recepte za život, svatko neka živi po svome. Ali svakako nastojim živjeti nezavisno, onako kako želim. A nastojala sam što manje razmišljati o tome što će drugi reći o meni, o mojim postupcima. Te predrasude ograničavaju i razočaravaju žene...

● Što vam još smeta u našoj svakidašnjici?

— Mnogo, mnogo toga. Sve je više tih nepravdi, a jedna od njih su i sve veće socijalne razlike, a pred tim zatvaramo oči. Razumljivo je da s teškoćama dolaze i te razlike, ali ne smijemo to samo tako gledati, moramo tražiti rješenja. A razlika ima i u pravu na posao, na obrazovanje... to je zaista tužno. Kad živiš u nekoj maloj sredini, to mnogo više opažaš. Svaki dan ima i sve više boraca, neki su se ljudi sad sjetili da su i oni nešto dali borbi za oslobođenje i, naravno, traže da im se te zasluge i plate privilegijama. Pitam se i kako se mogu javljati u Partiju ljudi sa četerdeset pet i pedeset godina, za njih je kasno da svoj život posvete nekim idealima. Gdje su bili kad je za to bilo pravo vrijeme? A teško je sad i mladim ljudima usaditi neke ideje kad su bez posla. Kako da nam vjeruju? Mladi bi čovjek morao putovati, obići svijet, da vidi kako se živi, da proširi spoznaje, a on to više ne može.

● Prošlo je vrijeme i površnih dramskih tekstova, papirnatih uloga?

— I glumac danas mora biti odgovoran. On treba da izgovara tekst prema kojem ne može biti ravnodušan, mora imati svoj stav, živjeti u ovom vremenu. Prošla su vremena kad glumac nije mislio svojom glavom, kad je igrao takve uloge. I ako može, treba da takve uloge izbjegava...

● Vrijeme brzo teče, opažate li to?

— Ponekad da, ponekad ne. Ipak nevjerojatno brzo juri. Ali čovjek se uvijek nada, bit će još lijepih trenutaka, doživjet će još nešto. Lijepo je živjeti, ma koliko katkad bilo teško. ●

Boris Gaj

Helmut Senf

Trik broj 17

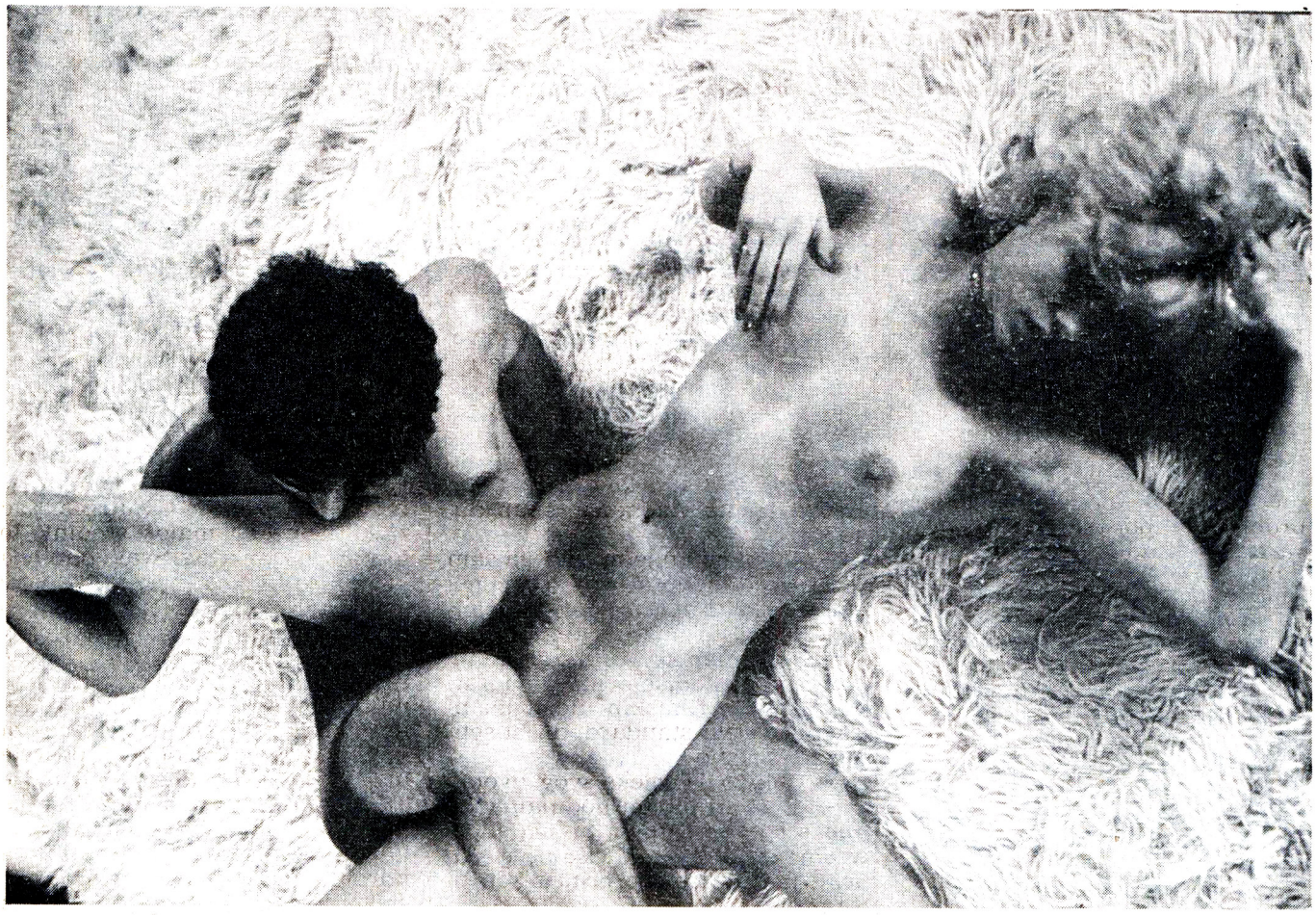

Odmah ću ti reći ... ja sam peder.

Baš bezobrazan trik, kažu jedni. Najbolji koji postoji, tvrde drugi. Ja osobno mislim da je praktičan. Može li se nešto bolje reći za neki trik? Praktičan i naravan, obećava uspjeh.

Žena s očaravajućim tamnoplavim uvojcima pogleda me otvoreno u oči.

To je trenutak koji je kod ovog trika odlučujući.

Prva reakcija.

Odmah znaš na čemu si.

Ima žena koje su u takvom trenutku pune samilosti i najprije slegnu ramenima kao da nije ništa osobito ako je netko peder, pa zatim, kao samo po sebi razumljivo, nastavljaju čavrljati onim tonom kojim misle nekoga tko je umoran od života vratiti u život s mosta iznad divlje rijeke, a na kraju ti još kažu adresu izvrsnog psihoterapeuta. Takve žene odmah možeš zaboraviti. S njima ništa neće biti.

Ima žena koje otvoreno pokazuju kako ih to razdražuje i kako im se gadi, pa odmah prekidaju razgovor s bilo kakvim blijedim izgovorom i začas nestanu. Dobro je što je tako. I te možeš zaboraviti.

Prave žene, mislim one s kojima u krevetu doista možeš nešto započeti — više od onog ustaljenog — reagiraju sasvim drugačije.

I već se stvar počinje odvijati.

Baš kao s Donnom.

Tih se žena to drugačije dojmljuje, osjećaju se pogođene, spremne su da prihvate bačenu rukavicu i da započnu bitku.

Takve žene poznajem!

One uvijek žele pobijediti — premda se ponekad tvrdi da je jedini cilj žene da bude pobijeđena — i što borba ima manje izgleda, to za njih ima više čara, to je veći trijumf ako zaista dobiju bitku.

Na toj spoznaji temelji se moj trik.

Koja bitka ima manje izgleda u uspjeh nego zavesti pedera?

Sjajan trik!

Stidljivo se smješkam, kao da žalim što je opterećujem svojom nesrećom.

Donna je zanosna žena. Seže mi do ramena. Oko nosa su joj veselo rasute sunčane pjege. Ima smeđe oči. Žarke.

Priznajem da se u prvom trenutku osjećam jadno. Takva tvrdnja zahtijeva hrabrost. Čovjek se otkriva. Tko rado sam o sebi govori da je peder! Čak ako je posrijedi i trik.

To je kao trema. Nema tu pravog protusredstva. Jedino rutina koja se postiže s vremenom. Ja imam već mnogo rutine.

Napokon me Donna uhvati za ruku i neočekivano povuče prema baru, gdje Talijan sa crnim kovrčama toči pjenušac.

Savršena zabava, uostalom, ova na kojoj se nalazimo, blaga srpanjska večer, mnogo ljudi od kojih poznajem tucet i gdje sam prije nekoliko minuta upoznao Donnu, na terasi ispred bazena pri nevažnom razgovoru.

— Luigi, htjela bit ti predstaviti novog prijatelja — kaže ona Talijanu i pri tome pokazuje na mene. — Ovo je Harald.

Dok mi Luigi pruža ruku s odviše ljubaznim smiješkom, načas mi se smuči u želucu. Prokletstvo! Zar se Donna zabunila i misli da mi čini uslugu ako me poveže s pederom?

Već mi leži na jeziku: »Ne padam na ovakve tipove!« kad mi Donna objasni da je Luigi njezin stari prijatelj i da ga rado upoznaje s novim prijateljima.

— Daj nam bocu pjenušca, želimo uživati u ovoj noći! Donnine riječi ne promašuju umirujuće djelovanje.

— A sa čim se bolje može uživati u noći ako ne s pjenuščem? Vidjet ćeš!

Uživati u noći, da, to želimo!

I te kako! Ali spoznajem da sam izuzetno nervozan. Je li razlog u tome što ovaj trik već dugo nisam iskušao?

Ili je razlog u Donni? U toj uzbudljivoj ženi.

Dugo sam je promatrao prije nego što sam je maloprije oslovio na terasi. Na ovoj zabavi nema žene kakva je ona. Jasno mi je da je moram imati! Bezuvjetno! Zbog toga sam se i odlučio za ovaj trik. Svi ostali činili su mi se nesigurni.

Prejeftini.

Ne, za ovu ženu mora se poduzeti nešto osobito.

— Imaš li mnogo prijatelja? — pitam je, a ona zatrese glavom.

— Malo dobrih prijatelja — odgovara.

— I ti misliš da bismo nas dvoje mogli biti prijatelji, premda ja ...

Hotimice ne dovršavam rečenicu. Na licu mi se vidi zabrinutost. Napokon, već je mogla zapaziti koliko mi je do nje stalo.

— Da, premda ti ... — odgovara i stavlja svoju ruku na moju, kao da me želi umiriti i uvjeriti. — Već ćemo mi svladati taj problem!

Izvrsno! Neka ona to samo svlada! Na to žudno čekam. To mi je jedina namjera. Ali oprez! Samo da se ništa ne opazi!

To je ono najteže kod ovog trika. Da se ništa ne opazi.

Dok Donna zamišljeno gleda u čašu, koristim se prilikom i pažljivo razgledavam njezine dojke ispod haljine bez rukava.

Kroz tanki bijeli materijal naziru se bradavice.

Samo da se ništa ne opazi! Onda je sve propalo. Ne smije biti nikakva dodira, pa bio on ne znam kako slučajan. Pri tome me meka koža njezinih ruku privlači poput magneta. Zaboga, hoću li to izdržati?

Htio bih joj staviti ruke na ramena, vrškima prstiju prelaziti preko tijela, osjetiti njezinu toplinu. No to čekanje čini trik ludo zanimljivim. Treba joj prepustiti inicijativu, čak je najprije i odbiti kad nešto pokuša.

Treba hvaliti njezinu dobru volju blagim, sanjalačkim smiješkom. Oklijevati. Skanjivati se. I napokon popustiti, sve više i više. Trenutak njezina trijumfa učiniti i svojim i iskusiti ga.

Dakako da je bezobrazno držati ženu u uvjerenju da je svojom ženstvenošću uspjela učiniti čudo i izliječiti pedera, dovesti ga na pravi put.

Taj trenutak vjerojatno je za ženu nešto osobito, dubok doživljaj, pun bolnog užitka, uzbuđujući kao orkanom uzburkani ocean, potresan poput erupcija bezbrojnih vulkana u času propasti svijeta ' ženu uživati baš u tom času jest ono najviše.

Dok me gleda u oči, ja posve nezainteresirano gledam mimo nje.

— Rijetko se susreće ženu kao što si ti, žena koja ima toliko razumijevanja za čovjeka u mom položaju. — Smiješim joj se napokon. — Većina ih želi samo ono jedno! — Rezignirano uzdišem. — Koristi mi što ovdje s tobom sjedim i jednostavno razgovaramo, bez nekih primisli i prljavih namjera.

Te mi riječi lako silaze s usana, nekada sam glumio u amaterskoj družini. Sve sam sigurniji u svojoj ulozi. Donna je zagrizla.

Sad se sve odvija lako.

Da bih je uvjerio u iskrenost moje sklonosti, često i dugo gledam šareno obučenog modnog kreatora Colettija, što mi i nije teško, jer se uz njega nalazi crnka čiji obujam prsa procjenjujem na devedeset pet centimetara i čija mini haljina završava u visini kukova. Ljubomorno govorim o Colettiju kao o glupom snobu, dok on živahno razgovara s našim domaćinom, a o bludnom otrovu pokraj njega govorim kao o prostom i neukusnom.

Donna prima moje izjave s blagim smiješkom i hrabro ostaje uz mene kad tik prije ponoći zajedno s ostalim gostima krećemo na vatromet u stražnji dio vrta. Kad zapuca, ona me, tražeći pomoć, uhvati ispod ruke.

Bez sumnje, čini se da joj se sviđam!

Da je tako, potvrđuje mi i to što se ona te večeri ne zanima za nekog on mnogobrojnih i, priznajmo zgodnih muškaraca, premda je prisutan i Ralf Spachtelmann, plejboj, kojemu nisam dorastao i premda joj je on na putu u vrt kimnuo.

Donna ima oči samo za mene! Prvi uspjeh ovog trika! Čak ni noć s Ralfom Spachtelmannom ne znači joj toliko.

Oko dva sata poslije ponoći društvo ne pokazuje namjeru da se raziđe, ali postaje dosadno.

— Odvezi me kući! — kaže mi Donna.

Drugo nisam ni očekivao. Sve se odvija po planu.

Nakon kratke vožnje smještam svoj »porche« pred visokom kućom.

— Moram priznati ... — dahnem vrlo zbunjeno, izvlačeći ključ automobila iz brave — ... molim te, nemoj me pogrešno shvatiti ... danas mi je prvi put u životu što mi se večer provedena sa ženom uistinu svidjela.

Kod ovog trika ova je rečenica vrlo važna. Pobuđuje nadu, ako se žrtva zbog prevelikog takta ne pomiri s bezizglednošću situacije.

— Hoćeš li gore?

Donnino pitanje jasno signalizira da se još nije pomirila sa činjenicom.

Dakako da najprije oklijevam, mrštim čelo kao da mi je taj prijedlog u prvom trenutku neugodan i napokon spontano pristajem.

— Zašto ne? — moje je protupitanje.

Pri tome, je čvrsto gledam u oči, s povjerenjem, spreman da se upustim u svaki rizik.

Donnin apartman je na jedanaestom katu. Na putu do dizala na odstojanju hodam pokraj nje. Kod drugih trikova običavam na tome mjestu žene obujmiti.

Ni Donna se ne čini živahna, sramežljivo se smješi dok otvara vrata stana, ne želi ništa prenagliti i unaprijed izgubiti sve šanse.

Donna je jedna od onih žena koje znaju kako se to radi, čak i u ovom nezgodnom položaju.

Pošto sam izrekao uobičajene primjedbe o maštovitom uređenju stana, Donna mi nudi stolac i predlaže da popijemo crno vino. Donosi iz kuhinje bocu, bezazleno me pušta da je otvorim i sjeda na malen divan nasuprot meni.

Kako je već kasno, odlučim da dadem jasne znakove da bih je ohrabrio i da bi što brže započela sa svojim nastojanjima. Pri tome naš razgovor koji ničemu ne vodi usmjeravam u odgovarajući pravac.

— Često sam se pitao — priznajem smeteno — mogu li to učiniti sa ženom. Dosad još nisam pokušao. Vjerojatno ne bi uspjelo... premda, dok te tako gledam, Donna...

Donna gucne iz čaše i šutke me gleda preko ruba.

— Haralde, ti si sjajan momak! Zaista. Ali ne bi trebalo da se prisiljavaš na išta... radi mene, možda... i da se pretvaraš da me želiš kao ženu, samo da se ja ne bih osjećala manje vrijednom. Nije potrebno, Haralde, jer meni nije stalo do muškaraca, mislim seksualno. Prilično je dugo trajalo dok to napokon nisam shvatila. Danas to znam. Vjerojatno mi se sviđaš jer nisi kao ostali. Oni svaku ženu već pri prvom susretu svuku izbuljenim očima, posvuda je pipaju svinjskim prstima i kažu: »Oh, oprostite!« bar na početku. Zaista misle samo na jedno: kad će napokon raširiti noge i požudno vikati: »Hajde gurni ga, sprijeda i straga!« Odvratno! Ne, Haralde, ti si drukčiji, na sreću. Zbog toga mi se sviđaš. S tobom se može provesti lijepa večer, bez onog dosadnog tucanja poslije. Samo zato sam te pozvala u stan što se tebe ne moram bojati.

Znoj mi oblijeva čelo. A usta su mi suha.

— To je iznenađenje — prozborim s mukom, no iskreno, a Donna mi prijateljski stavlja ruku na koljeno.

— Sada ti je lakše, je li? — smije se ona veselo.

Lakše? Kao da me grom pogodio. Ravno u glavu.

— Ako želiš, možeš kod mene i prenoćiti — nudi mi ona i toči vino.

Žurno dohvaćam čašu.

— Ne znam što bih rekao... — mucam i trudim se da se nasmiješim.

— Reci jednostavno »da«! Ili će tvoj prijatelj biti ljubomoran ako dozna da si prenoćio kod žene? — Iskreno odgovaram da nije tako, a Donna me uvjerava: — Osim toga, tu nema ničega. Između nas dvoje jednostavno se ne može ništa dogoditi!

Uopće ništa dogoditi! Dakako. To zvuči sasvim uvjerljivo. Ona je lezbijka, a o meni misli da sam peder. Što će se dogoditi?

Donna udobno se rastežući, zavali se na divan, uvjerena da više ne mora mukotrpno skrivati svoje ženske čari, kako ne bi muškog posjetioca dovela na glupe misli.

Tanka haljina opasno se napinje preko prsa, kao da će svakog časa pući, pa klizi gore tako da joj se vide pupak i uske gaćice, iznad čijeg ruba drsko izviruju crne dlačice.

— Znaš, Harlade, ti si uistinu zgodan muškarac — priznaje ona nepotrebno. — Vjerojatno te žene opsjedaju. Djeluješ na njih silno muški, vjerujem. — Njeni komplimenti pogađaju me poput udaca bičem. — Otvorit ćemo još jednu bocu.

S tim riječima spretno skače s divana i žuri u kuhinju. Gledam za njom, u njezino čvrsto dupence koje gaćice jedva prekrivaju, vidim kako njiše bokovima u zaigranom ritmu. Hoću li izdržati?

Kakvo tijelo!

Moram je dohvatiti! Gladiti joj noge, od nožnih prstiju do bedara, zariti prste u guzu, u crne kovrčave dlake među nogama, ljubiti joj dojke, ležati, zagristi... Ali kako?

Reći joj istinu? Da je sve ovo trik? Da uopće nisam peder?

Ne bi koristilo, izbacila bi me iz stana, u kojem se usred noći nalazim samo zbog jednog jedinog razloga, zato što je uvjerena da seksualno od nje ništa ne želim. Vjerojatno je slaba strana ovog trika naići na ženu kao što je Donna.

Mogao bih je silovati kad se vrati iz kuhinje, ne bi imala ni najmanje šanse. Zgrabiti je za ruke, povaliti na leđa, razderati haljinu, uhvatiti je za grudi, trti joj bradavice, strgnuti gaćice, raširiti joj noge, ali ne vjerujem da sam tip za nešto takvo.

— Dođi, zadnju bocu popit ćemo zajedno u krevetu — kaže mi Donna s kuhinjskih vrata i pritome pokazuje sporedni prolaz.

Spavaća soba je malena, udobno namještena. Nasred sobe nalazi se veliki jastuk koji služi umjesto kreveta. Na njemu meki jastučići. Čini se da ih je bezbroj. Na podnožju ležaja nalazi se sukneni krokodil.

— Smjesti se udobno!

Normalno bih u ovom trenutku već u sebi klicao, normalno.

Ali u ovom slučaju...

— Na žalost, nemam pidžame — padne mi na pamet izgovor.

Donna predloži da spavamo goli, ona to ionako uvijek čini i, uopće, nema ništa ljepše nego spavati gol.

Kakva istina!

I kako je moja prisutnost ni najmanje ne prisiljava da se odrekne tog običaja, svlači haljinu preko glave i skida gaćice.

Stojim oklijevajući i nehotice zurim u njezinu golotinju. Grudi su joj okrugle, čvršće nego što sam zamišljao, s malim uspravljenim bradavicama.

— Što je? Ne usuđuješ se? — pita ona.

Usuđivati se?

Polako otkopčavam košulju, polako da bih dobio na vremenu. U međuvremenu se Donna smješta na meki ležaj i čvrsta bedra širi na turski način.

U što sam se ja to upustio!

Spretnim prstima ona otvara bocu pjenušca uz potmuli, tihi prasak.

Pjenušac tako... škaklja — smije se i toči u svoja rastvorena usta tako da joj mali bijeli biseri teku postrance niz vrat i plešu po svijetloj koži, a još više pjenušca klizi preko grudi koje mokro blistaju, sve do krila.

Poput mekih vunenih niti prskavi potoci u njezinoj kosi, kapljice po bedrima...

— Dođi... pjenušac prija... divno!

Donna se smije, a njezin pogled ne ispušta me ni sekunde. Divno?

Ako svučem i hlače, doznat će neminovno da sam cijelo vrijeme glumio.

Osjećam kako crvenim od stida.

Kad se to posljednji put dogodilo? Samo zato što svlačim hlače?

Ne preostaje mi drugo...

Dobar ili loš ishod.

Kako će Donna reagirati kad ugleda moju zbunjenost? Previše jasnu uzbuđenost, čini mi se.

Zatvaram oči, spreman da propadnem u zemlju, ali ne propadam. Čujem kako se Donna tiho smije, osjećam kako kleči preda mnom i viče:

— To sam i mislila!

Onda se glasno nasmije. Ali ne ruga mi se. Smije se veselo. Požudno. Hvata mi ruke i vuče me dolje, na ležaj.

Prevaren sam. Neuspio trik.

— Nitkove! — grdi me šapćući. — Lažljivče!

Nagnuta natrag, ponovo hvata bocu s poda pokraj ležaja.

— Hajde... pij! Premda to zapravo nisi zaslužio — lijeva pjenušavu tekućinu preko svojih prsa. — Pij! Ili možda ne želiš piti?

Smijeh joj se stišava. Smiruje.

I te kako želim piti, svaku kap s njezina lijepog tijela.

— Da... pij! Pij još... još!

Donna lijeva do zadnje kapi.

Ronim u pupak. Srčem.

Gura mi lice dolje, do krila.

— Pij mene!

Njeno krilo divlje mi dolazi u susret, a ja je opijen ostavljam da bi me napokon mogla primiti.

Duboko stenjući, previja se poda mnom, ispija mi svu snagu, sve do trenutka najvećeg užitka.

Iscrpljen ležim u njezinu zagrljaju, poljupci mi obasipaju lice... i vidim u njezinim blistavim očima malo podrugljivosti i neopisivo mnogo... trijumfa!●

Prevela Neda Omčikus

Gola dama

Cijelo vrijeme sjedio sam u autobusu potpuno nijem. Svi su putnici oko mene mogli zapaziti moje sumorno raspoloženje. Ta prokleta anorganska kemija! Dugo sam se pripremao i s velikom nadom izišao na taj ispit. I neslavno, pokunjen, napustio dvoranu u kojoj je strogi profesor ispitivao kandidate i gotovo svakog obarao. Prošle su samo dvije Splićanke. Ni sam vrag ne bi znao čime su ga čarobirale.

I tako dolazim kući s prokletim skriptama u torbi. Glupi i zajedljivi profesor upropastio mi je ljetne ferije. Bio sam već sasvim sam sebe uvjerio da ću iz Zagreba doći oslobođen te teške brige i da ću cijelog ljeta bezbrižno vozikati vlakom do prve željezničke stanice na obali, motati se po jadranskim plažama proučavajući obline stranog i domaćeg ženskog svijeta. Ali matori mi je torpedirao i posve uništio taj plan. More za mene sada ne postoji, iako je udaljeno samo pedesetak kilometara.

Zastajem i malo promatram. Moja selendra se umirila, uspavalo je vrelo sunce. Približavam se dvorištu djetinjstva. Uvijek me barem malo uzbudi susret s njim. Ovaj put sam ravnodušan. Svi su prozori na kući otvoreni, u dvorištu ni žive duše.

Pod orahom spava pas. Baš ga briga za cijeli svijet. U kuću bi mogle umaršírati cijele čete lopova. Njemu se spava. Spuštam tašku na klupu i odmah krećem prema rijeci. Za susret s ukućanima uvijek imam vremena, jer ionako ih baš neću osobito obradovati. Položio sam dva manja ispita, a na velikom sam se okliznuo i pao koliko sam dug i širok. Vrlo mršav rezultat polugodišnjeg rada.

Noge me nekako ne slušaju, postaju sve brže. U meni se razbukta-

va plamen nade da će me na obali rijeke možda čekati Đurđa. A jasno mi je da je to luda i istodobno glupa nada. Ni djeca u tako nešto ne bi mogla vjerovati. Đurđu nisam vidio već godinu dana, a osim toga ona nikako ne može znati da ću se baš sada pojaviti. Pitanje je opet je li srpanj i ove godine mjesec njezina odmora. A možda me i ne želi vidjeti. Naše lanjske igre bile su uistinu previše slatke da bi se mogle ponoviti...

Selo je baš ovako drijemalo i rijeka se ljeskala, i cvrčci su neumorno, u nastavcima, izvodili svoje koncerte. Bio sam na biciklu, vraćao sam se iz obližnjeg gradića s nenim uljem za traktor, a vožnja uskom stazom pokraj rijeke nije bila nimalo zabavna. Divlja trava, trnje, ponegdje prava šikara. Odjednom na jednoj čistini između nekoliko vrba, uz samu stazu, ugledah šarenu prostirku i na njoj potpuno golu ženu. Nešto zbog toga što sam bio u zaletu, ali i zbog iznenađenja, posve sam se spetljao i umalo je pregazio. Zakočio sam tako da mi se desna noga našla gotovo pod njezinim nosom. Ležala je, naime , na trbuhu.

Zabacila je glavu i pogledala me začuđeno, pa prezrivo. I iznenadila me vrlo ugodnim, baršunastim glasom. Zatim je spustila glavu i stala me podučavati: pristojni ljudi nikad i nikoga ne ugrožavaju, a znaju i to da su susreti među ljudima nezamislivi bez uljudna pozdravljanja. I bez ispričavanja kad je to potrebno.

— Ja najiskrenije žalim ako sam vas prestrašio, posve sam slučajno naletio i zbunio sam se — govorio sam i sramio se svog treperavog glasa, a pogled mi je kliznuo njezinim vratom i leđima, pa zatim stao planinariti po bokovima, guzovima i bedrima. Takvu raskoš oblina do tada nisam vidio. I kako sam se sve više uzbuđivao, glas mi je vjerojatno bio sve nesigurniji. To je očito djelovalo na moju golu božicu i ona reče:

— Pa, što ćemo sad? Ništa. Popušit ćemo zajedno po jedan »dunhil«, ako i ti pušiš. A ako nisi pušač, ja ću to obaviti sama. Bit će to dimovi za naše pomirenje. Svakako ćeš mi reći tko si i kako se zoveš. Red je da barem nešto saznam o čovjeku koji me umalo usmrtio.

Ostala je ležati na trbuhu, pa sam se i ja u istom položaju spustio pokraj nje. Sad sam joj gledao lice. Uistinu božica. Oči su joj bile plave kao neka planinska jezera, usta predivna, nos prćast, upravo izazovan. Rekao sam joj dà se zovem Mirko, da studiram u Zagrebu, da sam inače odrastao u ovom selu i da poznajem sva obližnja neselja, ali da je nikad nisam vidio.

Objasnila je da je nisam ni mogao vidjeti. Ona je sa sasvim drugog kraja zemlje. Već nekoliko godina radi s mužem u inozemstvu. Muž joj je iz susjednog sela, ali želi podići kuću baš na ovim ledinama pokraj rijeke. U potrazi je za vlasnicima zemljišta i možda se već pogađa. Tako. Božica se zove Đurđa i trenutno je osamljena, a to je još više rasplamsalo moju uzbuđenost. Pokušavam sakriti pogled, ali u tomu ne uspijevam. Oči ne mogu skinuti s njezinih bedara. Jao, kakve obline, kakva zrelo rascvjetana bedra!

— Ti valjda nisi primitivac i ne čudiš se što ne trčim da stavim odjeću na sebe, ovdje sam na sunčanju — kaže Đurđa, a ja sam već na stotinu muka. Znam da mogu ispasti nasilnik, brutalan i odvratan, ako prenaglim. Ali bezvezno je i ostavljat satu da u ovakvoj prilici odbrojava prazne minute. Više od svega na svijetu želim što prije zaploviti u raj Đurđina međunožja, želim joj ga zabiti duboko i slasno, sve bih dao za prodor u svemir njezina sjajnog tijela, a ne znam što ona o tomu misli. Mogao bih je izazvati da me nazove prostačinom i da ne pošalje u vražju mater.

U jednom trenutku pomislio sam da bih najbolje učinio ako je nagovorim da se okrene, da legne na leđa. Počeo sam stoga nešto bulazniti o modrini neba, ali zanimale su je druge teme. Tražila je da joj pričam o svom životu u Zagrebu, o studenskom domu, momcima i curama među kojima se krećem. I odjednom, kad sam najmanje očekivao, zatražila je da je izmasiram.

Prihvatio sam to kao dar s neba i odmah dobio komplimente. Rekla mi je da sam snažan, ali nježan. Nimalo grub. Više nisam imao što čekati, pritisci moje ruke pretvorili su se u milovanje. I brzo sam stigao do Đurđinih bedara, i brzo mi se prst našao u njezinu dlakavom trokutu. Njezina se desna ruka istoga trena našla na rasporu mojih hlača, raskopčala ga i nekako pokroviteljski provjerila čvrstinu moje muškosti.

— Nije dobro što sam ovo tako brzo dopustila — rekla je već sva zadihana. — Ali što se može? Zgodan si, a ja mislim i pošten. Nećeš ovo zloupotrijebiti. I još nešto: ne volim prostote u svakodnevnom govoru, ali u ovim stvarima volim izravnost. Nesputanost u riječima, shvaćaš? To me nekako oslobađa i uzbuđuje. Prijeđimo onda na stvar. Pimpač ti je zbilja silan i želim da mi ga zabiješ duboko, da me cijelu napuniš, da me izjebeš s mnogo, mnogo strasti...

Ustala je, ali tako da se podigla na koljena i laktove. I upitala me volim li taj položaj. Ili još jednostavnije, narodski: volim li ulaziti 'zguza?

— Volim sve što je tvoje, neopisivo me usrećuješ — rekao sam i istog trena stao prodirati u nju ljubeći je po vratu i leđima.

— Ah, zavodniče... Joj... divno je što zavodiš. Predivno ulaziš... Rastopit ću se, mili... Prava si muškarčina...

Ali dogodila se nezgoda. Baš kad je izgovorila pohvalu mojoj muškosti, ja sam već stigao do vrhunca i izdajnički se povukao. Đurđa je odmah znalački ublažila taj neslavni ishod. Rekla je da je ona više kriva nego ja. Previše sam bio uzbuđen, a ova je odugovlačila. Ali nije važno. Naredila mi je da se skinem i da se operem u rijeci, pa će opet sve biti u najboljem redu. Pimpač će se ukrutiti i dugo ćemo uživati.

Poslušao sam je, naravno, i ubrzo se pojavio gol i okupan. Zabrinjavala me malo pomisao da bi se njezin muž svakoga časa mogao vratiti. Uvjerila me da takve opasnosti nema. Selo ima krčmu, a njezin muž zacijelo neće proći a da ne svrati u nju. I kad sjedne, neće tako brzo izaći. Ležali smo neko vrijeme na leđima, zagledani u granje i nebo, pričajući o svemu i svačemu.

— Sad sam ja na redu, ja ću tebe masirati — reče iznenadno Đurđa.

— Ali ja to ne radim rukom.

I odmah je vrškom jezika stala dodirivati moja prsa. Učinilo mi se da sam se odlijepio od zemlje i da

nekom okomitom zračnom trasom, brzinom rakete, letim u nebo. Kako se Đurđin jezik već cijelom svojom duljinom i širinom priljubljivao uz moje tijelo, uzbuđenost je sve više rasla. Zazujalo mi je nešto u ušima kad je neki centar u mome mozgu registrirao njezine dodire ispod pupka. Da, prsti jedne njezine ruke stigli su do šumice moga međunožja, a prsti druge ruke doveli su joj moj pimpač do usta. Sad se meni učinilo da ću se jednostavno rastopiti.

— Tako, sad smo opet veliki i silni — reče kad ga je predivnim usnama dovela do nove pomame. — Želim, mili, da mi digneš noge visoko, visoko. Ti si zapravo jedno divno čudo prirode. Tako si kurčevit, tako silno prodireš, ali si pun nježnosti i njome mi dodiruješ svaki atom tijela. Ah, tako... tako... Veličanstveno me jebeš. Sad mi nećeš pobjeći. Zajedno ćemo svršiti. Oh... Je li da hoćemo?

Bila je najdivnija voditeljica najslađe ljubavne igre na svijetu. Nisam u tome baš neuk, stjecao sam već neka iskustva, a dosta sam toga i pročitao. Ali ono što sam otkrio u njoj nadilazilo je sva moja

znanja i sve doživljaje. Tim sam osjećajem zacijelo znatno pridonio da nam orgazam bude savršeno sinhroniziran i da nam donese nevjerojatno duboko olakšanje. Đurđa je pri tom kriknula s tako izazovnom neobuzdanošću da sam umalo poludio od ugode, od sreće.

Legli smo zatim na bokove i čvrsto zagrljeni ostali čavrljati. Nizao sam viceve, dogodovštine iz svog studenskog kruga, doživljaje, pa čak i neke stihove. Ljubila mi je obrve, oči, nos i povremeno naslanjala usne na moje, jezikom tražeći moj jezik. Pimpač se opet počeo pomalo osokoljavati. Stavila ga je između bedara. Zanimalo ju je šta bih zapravo želio, kakvo tucanje najviše priželjkujem. Momci mojih godina, objašnjavala je, dosta toga dočuju i pročitaju i jako žele isprobati ono što im se učini privlačnim. Ona bi od srca željela da upravo s njom ostvarim tu želju. S njom, iako bi mi s nekom vršnjakinjom zacijelo bilo slađe.

U boji njezina glasa bilo je iskrena samoprijekora. Činilo joj se ipak da je nekomu nešto ukrala. Zbog razlike u godinama, jer bila je od mene starija za cijelo desetljeće. Pobunio sam se, podigao glas. Rekao sam da joj se mogu zakleti da mi to što sada govori ne pada ni na kraj pameti. Slijegala je ramenima, a onda se privinula i naslonila glavu na moja prsa. Ubrzo je ljubeći me spuštala glavu sve niže i niže i ustima potražila pimpača.

Ponovo me do izbezumljenosti uzbudila i ja joj u oduševljenju rekoh da to što sada radi meni budi želju da i ja jezikom potražim med vlage njezine mačkice. Trgnula se i zatražila da ponovim što sam rekao. Poslušah je i ona vrlo uzbudljivim glasom reče da sam osjećajna duša, da me obožava. Odmah se moja glava našla među njezinim nogama, a njezina među mojima. Neopisiva, nenadmašna Đurđa... Podigla me, odvela me među zvijezde. I opet obostrano svršavanje u istom trenu, opet sjajan uzlet olakšanja i ni sa čime neusporedivi Đurđin krik.

Vjerojatno bismo još nekoliko puta stigli do tog njezina božanstvenog krika da se nebo nije počelo naglo oblačiti. Zastori ljetnog pljuska već su se spuštali nad obroncima obližnje planine. Odijevali smo se i ja sam bio nesretan što je haljina već sakrila tijelo moje božice. Mnogo mi je teža, dakako, bila neizvjesnost. Da li ćemo se uopće još vidjeti? Bila je i previše inteligentna da ne bi naslutila što mi se mota glavom pa je, vadeći »dunhil« iz torbice, započela razgovor koji me, znala je, neće nimalo oveseliti.

— Nemoj misliti da sam ja neka nezasitna, razuzdana ženska — rekla je uzdišući. — Imao bi razloga da baš tako pomisliš, jer sam u ovom susretu s tobom takva ispala. Ali što možeš drugo očekivati od jedne žene kojoj su trideset i dvije godine, a osjeća se potpuno promašeno, ništa zapravo nema od života i godinama povremeno sanjari o ovakvu slučajnu susretu s nekim zgodnim muškarcem? Moj je život zbilja teška mizerija, znaš...

U nekoliko riječi opisala mi je zatim sivu svakidašnjicu malog njemačkog grada, zapravo svoj bezdan praznine. Sve njezine nevolje počele su u trenutku kad je upoznala i kad se do ušiju zatelebala u čovjeka koji joj je ubrzo postao muž. Zbog njega je napustila studij medicine i otišla u inozemstvo da bi se latila posla medicinske sestre. Muž je imao fakultetsku diplomu, ali mu nije pomogla, prihvatio je vrlo jednostavan posao.

Sve bi bilo dobro da muž jednoga dana nije spoznao da nikad ne može postati otac. Teško ga je to ranilo, izgubio je samopouzdanje. Postao je slabić koji se davi u rijeci života. Đurđina je nesreća u tomu što je potpuno izgubljena, a nema snage da tom čovjeku okrene leđa i zakorači nekom novom stazom. Živi tako u praznini, u muklom oceanu beznađa.

Pokušao sam joj objasniti da me sve to navodi na zaključak da se nas dvoje moramo što prije naći i sve dobro razmotriti. Mi više nismo stranci. Usta mi je zatvorila rukom i nekoliko trenutaka gledala me nekako sažaljivo i zahvalno u isto vrijeme.

— Šuti! — reče mi napokon. — Nećemo se vidjeti. Ništa neće biti od toga. Ništa mi ne možeš pomoći, nepromjenljiv je moj život. Želim samo da ti budem lijepa uspomena. Da me zapamtiš kao golu damu koja ti se davala bez ikakva sustezanja. Ne usudim se reći da želim biti tvoja najljepša uspomena. Bilo bi to ipak previše. Ali zato ti možeš biti siguran da ćeš biti moja najdraža, najslađa uspomena. Osvojio si me potpuno, do posljednjeg atoma, shvaćaš?

— Osvojila si i ti mene i nema ničega što ne bih učinio da bih to dokazao — rekao sam sav uznemiren.

—Sunce moje! — prošaputala je na to Đurđa i brzom kretnjom ruke skinula gaćice i zadigla suknju. — Želim da barem još malo uđeš u mene, da mi je cijelu ispuniš kako to već ti umiješ... I da osjetim topli tuš tvog sjemena... Joj, zaista si sladak... Nevjerojatno sladak...

Sagnula se i obgrlila jedno stablo, pa je momu pimpaču ostalo da osvaja mačkicu u položaju s kojim smo i počeli. Dok je ulazio, mazio sam joj rukama guzove i bedra, a ona je odozdo nježno rukom napipala jaja. Još jednom smo bili sjedinjeni potpuno, bez ostatka. Kao dva biča koja nekako sudbinski pripadaju jedno drugom. Sve ubrzanije dišemo, stenjemo, srastamo.

— Joj, pretapam se u tebe — reče odjednom Đurđa, kao da baš zna što ja u istom trenutku mislim. — I ti si već u svim mojim venama, u mojoj krvi... Mili, tako sam divno puna tebe, tvoje preslatke kurčine. Daj, još mi ga malo zabijaj... Daj, zajedno da svršimo za uspomenu...

I stvarno istodobno stigli do vrhunca naslade i nesvjesno ga označili zajedničkim krikom. I baš u tom trenutku zapljuštala je kiša. Nasmijali smo se i obradovali kao djeca i tuširajući se, stali skakati oko onog stabla. Naganjali smo se zapravo, i povremeno sam je hvatao i ljubio joj dojke što ih je mokra haljina sve više isticala, pa nos i slijepljenu kosu. Ona je svoje usne ponajviše spuštala na moj vrat.

Kad se pljusak stišao, naglo se uozbiljila i naredila mi da odem trčeći i da se nipošto ne okrećem. Ispunio sam joj i tu želju, otišao sam. Da, trčao sam baš između ovih vrba. Sad je ovdje neka odvratna, skamenjena tišina. Nigdje ne vidim da se podiže neka kuća. U daljini mumljaju bageri, vadi se pijesak. Ništa ne nalazim. Tišina. Đurđa je uistinu samo uspomena. Ostaje mi još jedino da čeznem●

Drago Kastratović

Gérard Lauzier

ORGAZAM U OPASNOSTI

Zizi i Peter Panpan

HRABRO, ZIZI! MI ĆEMO TI POMOĆI!
LIJEPO JE ŠTO MI POMAŽETE!
PRIRODNO JE DA SE ŽENE MEĐUSOBNO POMAŽU!
TAKO SAM NESRETNA ... VEĆ SE DVA SATA TRUDITE... A NIŠTA!
NIJE VAŽNO. UMIRI SE I POKUŠAJ SE KONCENTRIRATI. AH, PROVEST ĆEMO NOĆ OVDJE!
UUUH! ODUSTAJEM. MRTVA SAM UMORNA!
HVALA, DRAGE MOJE UČINILE STE SVE ŠTO STE MOGLE
28
GROZNO! POSLANICI PRIJETE DA ĆE NAS NAPUSTITI AKO NE OSLOBODIMO ZIZI I PETERA!
SEKSUALNE ORGANIZACIJE VODE BITKU NACIONALNIH RAZMJERA. MANIFESTIRAT ĆE ŽENE...
DOVEST ĆE TIME VLADU I ČUVARE REDA U TEŽAK POLOŽAJ!
O, POKVARENJACI!
OČEKUJEMO DA SE ZIZI I PETER USKORO SPOJE, INAČE ĆE ONA OPET BITI FRIGIDNA!
ZIZI! PETER!
NE, ZIZI! NE! SMIRI SE, BUDI HRABRA!
3A

ZIZI I PETER ŠTRAJKAJU SEKSOM!
ZIZI I PETER ŠTRAJKAJU SEKSOM!
POBRINITE SE DA SE ONO DVOJE UBRZO SPOJE!
ALI, GOSPODINE MINISTRE...
...NIKAKVIH PRIMJEDBA! IZVRŠITE NAREDBU!
ČULI STE ŠTO JE MINISTAR NAREDIO!
ALI, GOSPODINE DIREKTORE!
...BEZ PRIMJEDABA, MOLIM! POKRENITE SE!
GOSPODINE DIREKTORE, ONI NE ODUSTAJU!
DALI SMO IM AFRODIZIJAKE U HRANI... NEPRESTANO VRTIMO PORNO-FILMOVE, DA NE SPOMINJEM I ŽIVE PRIMJERE...
DIVIM IM SE KAKO USPIJEVAJU IZDRŽATI!
48
VRIJEME JE DA KRENEMO!
OPET! NE! NE! NE!
IDEMO, DRAGA! BUDI HRABRA!
PETERU, NE MOGU VIŠE IZDRŽATI TE SEANSE!
ŽIVJELA SEKSUALNA REVOLUCIJA!
HRABRO! IZDRŽITE!
VI STE ČUDOVIŠTA!
DA, ČUDOVIŠTA!
POZVALI SMO TAJLANĐANKE IZ BANGKOKA. IZVANREDNE SU U TOM POSLU!
44

NEMATE PRAVO! NE!
NE! NE S YANAHA 300! NEEEEE!
ŠTO JE TO JANAHA 300?
NOVI JAPANSKI VIBRATOR... STRAŠAN JE!
DOŠLI SMO DO ODLUČNOG TRENUTKA!
DRAGI, NE MOGU VIŠE! POLUDJET ĆU! ZADOVOLJI ME, MOLIM TE!
NE, DRAGA! MISLI NA ONE KOJI SE S NAMA BORE!
NEĆE POPUSTITI, GOSPODINE MINISTRE! TAJ JE FANATIK!
KAKAV BORAC! TAKVI BI NAM TREBALI DA SPASE REŽIM!
ZAŠTO SMO STALI?
GOSPODINE PREDSJEDNIČE, PROMET JE ZAKRČEN...
OSLOBODITE ZIZI I PETERA! ŽIVJELA SEKSUALNA REVOLUCIJA!
ŠTO? ATENTAT!
NJIHOVA NOVA METODA - UVIJEK ISTA SCENA! ŽENA MASTURBIRA I IZVIKUJE NJIHOVE PAROLE!
NIJE JEDNOSTAVNO IZGLASATI DAN SEKSUALNOG OSLOBOĐENJA NACIJE!

SAMO TO I ČEKA OPOZICIJA DA BI STVAR UZELA U SVOJE RUKE!
NEŠTO TREBA-MO SMISLITI DA NAPOKON POKLEKNU!
ŠTO JE, MOJA DJEVOJČICE?
OSLOBODITE ZIZI I PETERA! ŽIVJELA SEKSUALNA REVOLUCIJA!
ŠTO? ZAR I TI, MOJA KĆERI!? MOJA JEDINA KĆERI!
POVJERI MI SE, DIJETE MOJE! RAZUMIJEM ČU!
NE MOGU, TATA ... JA ... JA SAM FRIGIDNA ... PRIPADAM UDRUŽENJU FRIGIDNIH ŽENA ... ONE SU MI NAREDILE DA ...
ČUVARI REDA GOTOVO SU NEVIDLJIMI. A NAROD JE MIRAN. NACIONALNI DAN SEKSA JE POČEO!
VJERNE SVOM POKRETU, ŽENE BORCI ZA SEKSUALNU SLOBODU IZIŠLE SU NA ULICE!
Želimo puni orgazam!
VJELI
ŽIVJELI ZIZI I PETER!

MIRNO I DOSTOJANSTVENO ONE PROLAZE ULICAMA MASTURBIRAJUĆI. U RUKAMA DRŽE SVOJ NOVI AMBLEM – VIBRATOR!
Želimo slobodu!
TEŠKO ONIMA KOJI IH POKUŠAJU ZAUSTAVITI RIJEČIMA ILI KRETNJAMA. LEZBIJSKE KARATAŠICE BRANE POKRET.
BRANIMO GRAĐANSKU ČAST
ZAUSTAVITE PRODAVANJE
ALI... STIŽE POVORKA DRUGIH MANIFESTANATA... TO JE KRAJNJA DESNICA. IDU U SUSRET ŽENAMA!
BORCI SA STARIH RATIŠTA POKAZAT ĆE ŽENAMA TKO SU!
HEJ, POGLEDAJ KAKVIH TU MAČAKA IMA! DA POLUDIŠ!
ČINI SE DA SU SE STARI BORCI POKOLEBALI... ZACIJELO SE NISU PRIPREMALI ZA SUKOB SA SLABIM ŽENAMA!

NISAM SE UZALUD BORIO NA RATIŠTIMA. NE POVLAČIM SE PRED BABAMA!
DO BIJESA! ŠTO MU RADE? ČUJETE LI NJEGOVE KRIKOVE? KRV MI SE LEDI!
PRISTOJNOST MI ZABRANJUJE DA VAM OPIŠEM ŠTO DOŽIVLJAVA TAJ JADNIK!... VIBRATOR MOŽE BITI ZAISTA STRAŠNO ORUŽJE!
3A
?!!!...
NE MOŽETE ZAMISLITI KAKO JE BILO GROZNO! MENE STAROG RATNIKA!
NEVJEROJATNO! STARI RATNICI, IZBEZUMLJENI OD STRAHA, NAPUŠTAJU BORBU SA ŽENAMA!

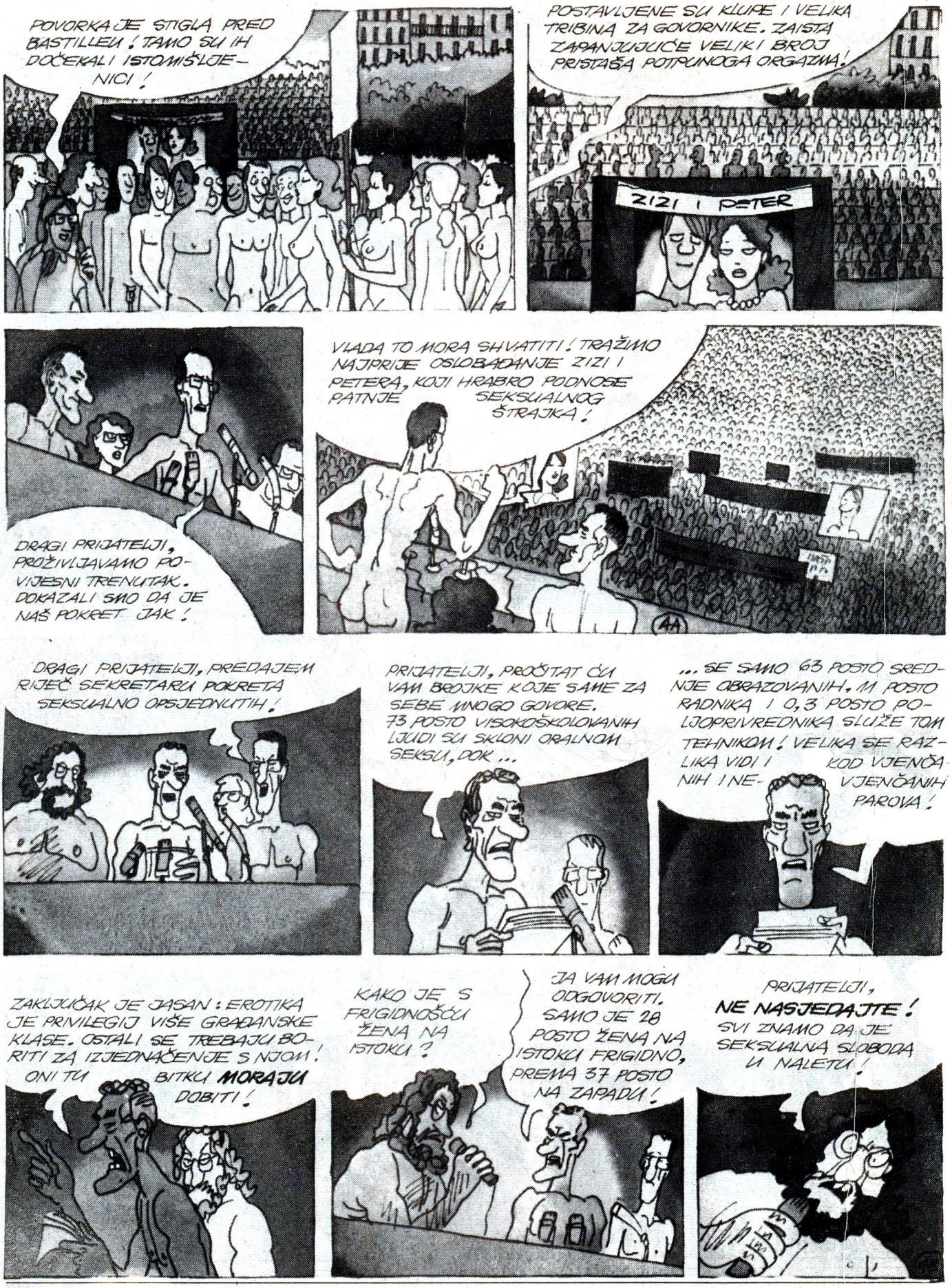
POVORKA JE STIGLA PRED BASTILLEU! TAMO SU IH DOČEKALI ISTOMIŠLJENICI!
POSTAVLJENE SU KLUPE I VELIKA TRIBINA ZA GOVORNIKE. ZAISTA ZAPANJUJUĆE VELIKI BROJ PRISTAŠA POTPUNOGA ORGAZMA!
ZIZI I PETER
DRAGI PRIJATELJI, PROŽIVLJAVAMO POVIJESNI TRENUTAK. DOKAZALI SMO DA JE NAŠ POKRET JAK!
VLADA TO MORA SHVATITI! TRAŽIMO NAJPRIJE OSLOBAĐANJE ZIZI I PETERA, KOJI HRABRO PODNOSE PATNJE SEKSUALNOG ŠTRAJKA!
DRAGI PRIJATELJI, PREDAJEM RIJEČ SEKRETARU POKRETA SEKSUALNO OPSJEDNUTIH!
PRIJATELJI, PROČITAT ĆU VAM BROJKE KOJE SAME ZA SEBE MNOGO GOVORE. 73 POSTO VISOKOŠKOLOVANIH LJUDI SU SKLONI ORALNOM SEKSU, DOK...
...SE SAMO 63 POSTO SREDNJE OBRAZOVANIH, 11 POSTO RADNIKA I 0,3 POSTO POLJOPRIVREDNIKA SLUŽE TOM TEHNIKOM! VELIKA SE RAZLIKA VIDI I KOD VJENČANIH I NEVJENČANIH PAROVA!
ZAKLJUČAK JE JASAN: EROTIKA JE PRIVILEGIJ VIŠE GRAĐANSKE KLASE. OSTALI SE TREBAJU BORITI ZA IZJEDNAČENJE S NJOM! ONI TU BITKU MORAJU DOBITI!
KAKO JE S FRIGIDNOŠĆU ŽENA NA ISTOKU?
JA VAM MOGU ODGOVORITI. SAMO JE 28 POSTO ŽENA NA ISTOKU FRIGIDNO, PREMA 37 POSTO NA ZAPADU!
PRIJATELJI, NE NASJEDAJTE! SVI ZNAMO DA JE SEKSUALNA SLOBODA U NALETU!

POKAZAT ĆEMO NAZADNJACIMA! PROKRČIT ĆEMO PRAVI PUT DO SEKSUALNE SLOBODE!
DRUGOVI, DOGODILO SE NEŠTO IZVANREDNO!
ZIZI! PETER SU SLOBODNI! ONI SU OVDJE!
ZA SVE OPSJEDNUTE: EGZIBICIONISTE, PREURANJENE EJAKULANTE, LEZBIJKE, FRIGIDNE ŽENE, NIMFOMANKE, SADOMAZOHISTE, VOAJERE I FETIŠISTE, TO JE STRAŠAN POTICAJ I VELIKA NADA!
PREDSJEDNIK JE ODLUČIO DA OSNUJE SEKRETARIJAT ZA SEKSUALNA PITANJA. PREDLOŽIO MI JE TO MJESTO...
... ZAMOLIO SAM DA MI OSTAVE NEKOLIKO DANA ZA RAZMIŠLJANJE, PRIJE NO ŠTO ODGOVORIM...

PREKIDAMO EMISIJU DA BISMO OBJAVILI IZUZETNO VAŽNU PORUKU PREDSJEDNIKA REPUBLIKE...

FRANCUSKINJE I FRANCUZI, OBAVJEŠTAVAM VAS DA SU **ZIZI** I **PETER** SLOBODNI! ODLUČILI SMO DA OSNUJEMO SEKRETARIJAT ZA SEKSUALNA PITANJA. ZACIJELO SE PITATE **ŠTO JE POVOD TOJ ODLUCI.**

NEKI MI PRIGOVARAJU DA SAM POKUSTIO PRITISKU LJUDI S ULICE, DRUGI DA TIME POKUŠAVAM SAKUPITI POLITIČKE BODOVE...

...ISTINA JE DRUGAČIJA. IAKO SAM SE UVIJEK ZANIMAO ZA PROBLEME SEKSUALNOSTI U FRANCUSKOJ, IPAK NISAM REALNO SHVAĆAO KOLIKO SU TI PROBLEMI VAŽNI ZA LJUDE!

ONOG DANA KAD MI JE JEDNO OD MOJE DJECE, OTVORILO OČI ZA PATNJE I FRUSTRACIJE, SAGLEDAO SAM KAKVE SU TO POTEŠKOĆE!

ZATO SE VEČERAS OBRAĆAM KAO OTAC, A NE KAO ČOVJEK IZ POLITIKE, SVIM MAJKAMA, SVIM OČEVIMA. I PORUČUJEM IM: UDRUŽIMO SE I GRADIMO ZA NAŠU DJECU SEKSUALNO SRETNU FRANCUSKU!

...ŽIVIO POTPUNI ORGAZAM ZA SVE! ŽIVJELA REPUBLIKA! ŽIVJELA FRANCUSKA!

MOŽEMO TO PRIHVATITI ILI NE, ALI JEDNO JE SIGURNO - ON JE VELIKI GOVORNIK!

RIJEŠILI SMO SE I TOG POTPUNOG ORGAZMA! PREDVIDIO SAM SEKRETARIJAT KOJI ĆEMO **HITNO** OSNOVATI!

ŠTO SAM VAM GOVORIO? ONI ĆE PRIHVATITI POTPUNI ORGAZAM!

BILO JE DOBRO, JE LI? ČAK IZVRSNO! ONO S OCEM I BRIGOM O DJETETU UPALILO JE!
OTAC OBITELJI! GENIJALNO! UMIRUJUĆE ZA SVE!

BIO JE TO DOBAR POTEZ, DJECO! TO TREBA ISKORISTITI! PROŠIRIT ĆETE GLAS KAKAV JE TO EPOHALAN POTEZ! UVJEREN SAM DA ĆEMO OSVOJITI NOVIH MILIJUN GLASOVA!

DVIJE STVARI MORAMO ODMAH POKRENUTI. PRVO, SOCIJALNA STRANA PROBLEMA. MAJKA RADNICA, FRIGIDNA, ODLAZI NA SEKSOTERAPIJU KOJU PLAĆA SOCIJALNO... OSTALO ZNATE!

...POSTIŽE ORGAZAM. POVRATAK KUĆI. KAD POSTIGNE ORGAZAM, SRETNA JE, DJECA SU SRETNA, KUĆA JE PROCVJETALA... ITD. NAJNAŽNIJE JE UVJERAVANJE. MORAJU POVJEROVATI!
2B

PREDSJEDNIK JE OČITO MNOGE IZNENADIO. DANAS POSLIJEPODNE GRUPA OPSJEDNUTIH SEKSOM IZRAŽAVALA JE ZAHVALNOST PRED PREDSJEDNIKOVOM PALAČOM...

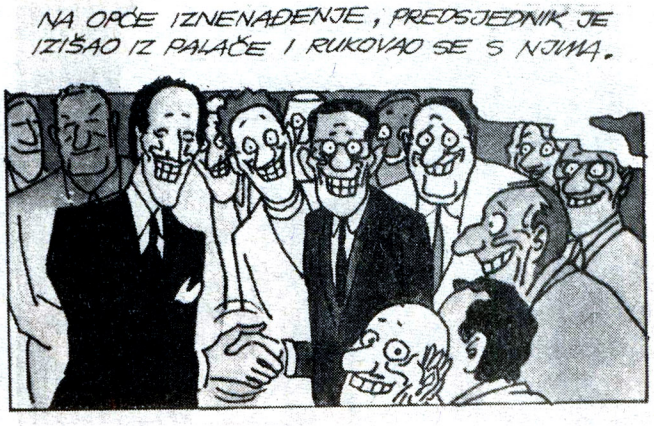
NA OPĆE IZNENAĐENJE, PREDSJEDNIK JE IZIŠAO IZ PALAČE I RUKOVAO SE S NJIMA.

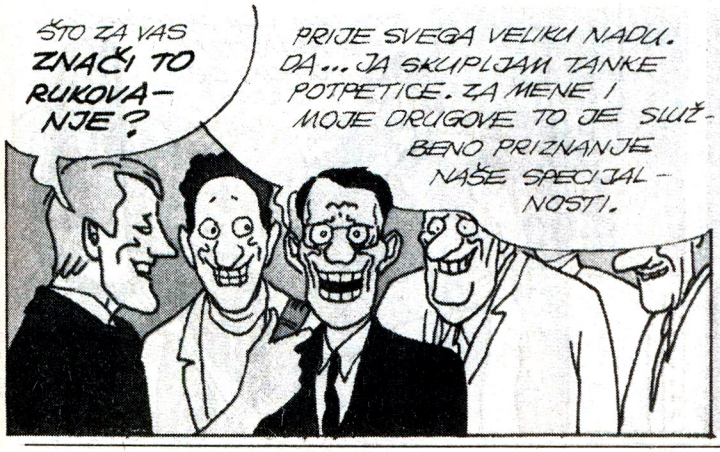
ŠTO ZA VAS ZNAČI TO RUKOVANJE?
PRIJE SVEGA VELIKU NADU. DA... JA SKUPLJAM TANKE POTPETICE. ZA MENE I MOJE DRUGOVE TO JE SLUŽBENO PRIZNANJE NAŠE SPECIJALNOSTI.

MOŽETE LI ZAMISLITI ŠTO DOŽIVLJAVA FETIŠIST U OBITELJI? PORUGU I NERAZUMIJEVANJE! TO JE VELIK DAN ZA NAS FETIŠISTE, ZA SADOMAZOHISTE, ZA NEMOĆNE STARCE...
3A

JAVLJA VAM SE REPORTER PRVOG PROGRAMA... MILIJUNI OPSJEDNUTIH DOŠLI SU PRED KUĆU ZIZI I PETERA DA PROSLAVE...
Živio matorhizam
38

ZIZI I PETER. ŽELIMO ORGAZAM! ORGAZAM!
NISAM UVJEREN DA ĆU USPJETI...

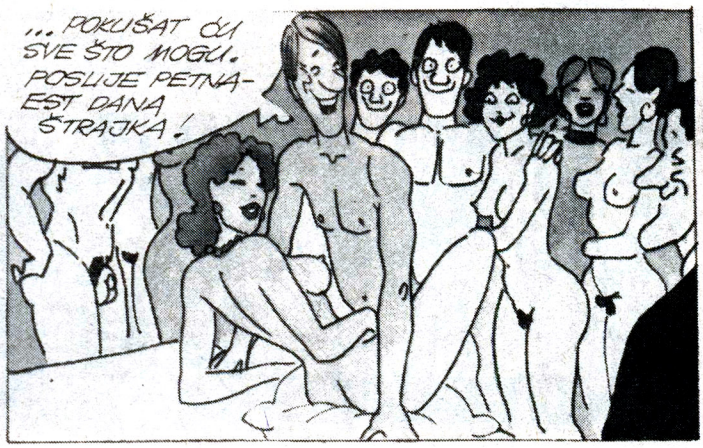
...POKUŠAT ĆU SVE ŠTO MOGU. POSLIJE PETNAEST DANA ŠTRAJKA!

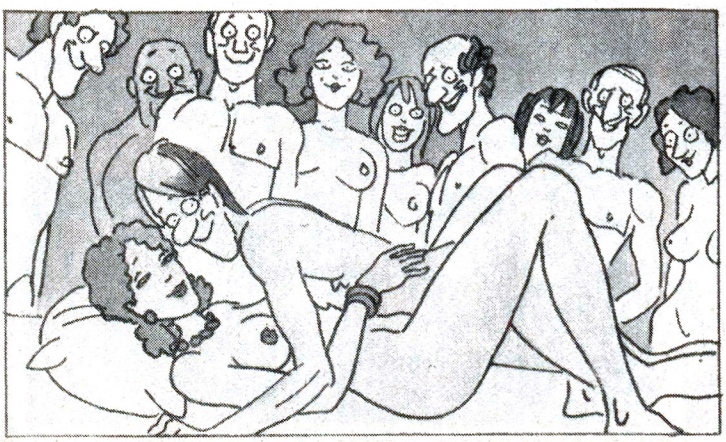

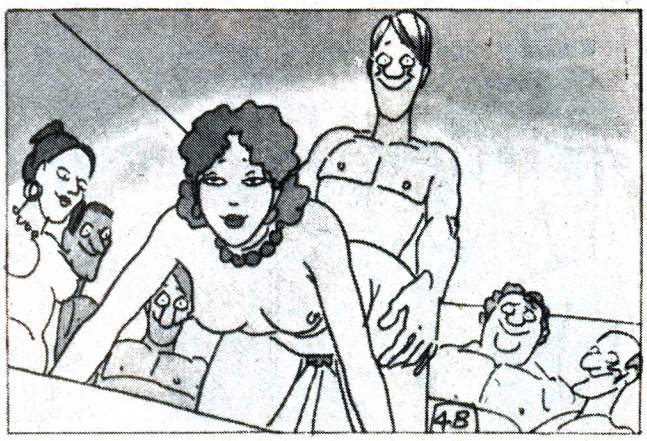
48

NE ZNAM ŠTO MI JE. NE DOLAZI MI, DRAGI...
OPUSTI SE I NE MISLI NI NA ŠTO!
JA ĆU... SVRŠIT ĆU!
5A
TAKO SAM SRETNA, DRAGI! TO JE NAJLJEPŠI DAN U MOM ŽIVOTU!
VOLIM TE!
5A

...U NJIHOVU SMO STANKU. OKRUŽENI SU PRIJATELJIMA. PETER JE PRISTAO DA DADE INTERVJU... PETERU, VI STE ODBILI MJESTO DRŽAVNOG SEKRETARA ZA SEKS...

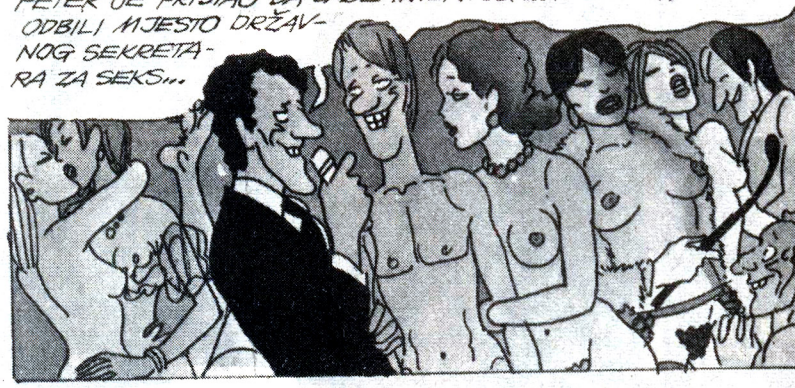

NA TO MJESTO TREBA DA DODE NETKO TKO JE ZAISTA TEHNIČKI JAK U SEKSU... JA SAM SAMO BORAC I NE VJERUJEM DA JE BITKA ZAVRŠILA. VLADA JE DALA NEKA OBEĆANJA, ALI TO SE MOŽE PROMIJENITI. MORAMO OSTATI BUDNI!

TAKO JE SVE BRZO KRENULO SA **ZIZI** I **PETEROM**

KNJIGA O NJIHOVOJ BORBI POSTALA JE SVJETSKI BESTSELER.

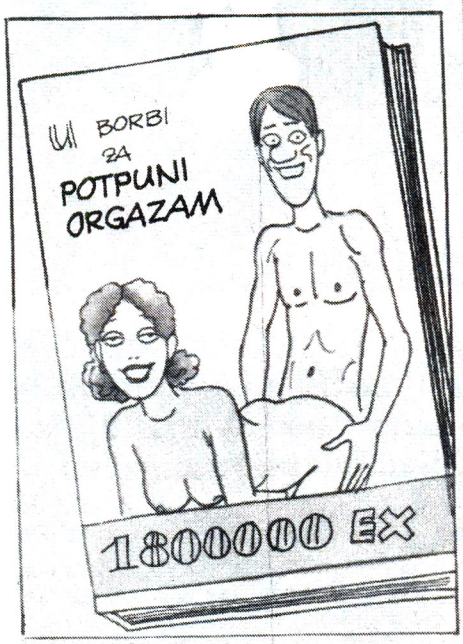

SNIMLJEN JE I FILM, U NASLOVNIM ULOGAMA ALAIN DOLON I MIREILLE DURC, KOJI JE POSTIGAO GOLEM USPJEH.

GOTOVO JE ANTOLOGIJSKA SCENA U KOJOJ NA LICU ALAINA DOLONA MOŽEMO PROČITATI PATNJE KROZ KOJE JE PROŠAO U BORBI PROTIV PREURANJENE EJAKULACIJE.

POZIVANI NA SVA PRIMANJA, ONI SU UBRZO POSTALI ONO ŠTO SE NAZIVA - OSOBAMA IZ VISOKOG DRUŠTVA...

SVJETSKI INTERVJU

JANE BIRKIN

»Najradije sam trudna«

Svoju je karijeru započela uzdisanjem. Pjesma »Je t' aime« postala je hit. Tada je imala dvadeset dvije godine. Glumica, pjevačica i majka troje djece nastojala se od tada osloboditi svog seksi imidža. Sad pokušava započeti iznova.

Da li je to ona koja uzdiše?«. To je prvo pitanje kad se spomene ime Jane Birkin. Hit 1969. godine »Je t' aime, moi non plus« izvanredno je djelo danas tridesetosmogodišnje Engleskinje. To jasno ljubavno šaputanje, koje je prije šesnaest godina izvodila sa svojim ljubavnikom Sergeom Gainsbourgom, proslavilo ju je više negoli trideset i dvije uloge u filmovima i kazalištu, više negoli ijedna šansona.

Njezino je ime stajalo uvijek na istaknutim mjestima u novinama. Sama Jane bila je vijest, a ne njezina djela.

Zašto je privlačila pažnju? Uski bokovi, ravne grudi, prozračna i tajanstvena. Žena-dijete koja je došla na svijet s izgledom muškarca.

To su naravno iskoristili režiseri: u filmu svojeg bivšeg prijatelja Sergea Gainsbourga glumila je djevojku koja se zaljubila u homoseksualca, a u filmu sadašnjeg pratioca Jacquesa Doillona »Piratkinja« ona je objekt za zabavu.

Mnoge nerviraju njezine seksualne oprečnosti — istovremeno nevinost i razbludnost, bespomoćnost i opasnost, koje ima još i danas usprkos životu koji je tekao neuredno. Majka troje djece (Kate, 18 godina, s bivšim mužem, kompozitorom Johnom Barryjem, Charlotte, 13 godina, sa Sergeom Gainsbourgom i Lou, 2 godine s filmskim režiserom Jacquesom Doillonom) živi u idiličnoj, čarobnoj kući u finom šesnaestom okrugu Pariza.

Domaćica je upravo nosila »baby Lou« na popodnevno spavanje, a u kući je vladao nered. Zidovi dnevne sobe prekriveni su fotografijama triju kćeri. Sve tri su potpuno različite, nijedna nije slična Jane.

Na razgovor je zakasnila. Bila je nepočešljana, bez imalo šminke, u ispranim trapericama.

● **Kako ste, uz troje djece, odlučili nastaviti karijeru?**

— Sve radim polovično. Mislim da nisam dobra majka. Ali tko to može sam tvrditi? Svaku slobodnu minutu koristim da budem s djecom.

● **Kao na primjer?**

— S njima radim sve čega se poslije rado sjećaju. Kad već nisam dobra majka trudim se da im se nametnem, da me opet prihvate kad sam duže odsutna.

● **A kako je s odgojem?**

— Nikad nisam bila stroga. Ali ne vjerujem da me moje kćeri nisu ozbiljno shvatile. Osamnaestogodišnja Kate živi u vlastitom stanu, trinaestogodišnja Charlotte je u internatu u Švicarskoj, a baby Lou ima tek dvije godine. Kate mi je jednom rela da sam dobra majka i da joj odgovara moj način života. Na žalost slabo je učila. Sad pohađa školu za kostimografe.

● **Gdje su bila djeca kad ste vi snimali?**

— Djecu sam uvijek vodila sobom. Majka, sestra i rođaci brinuli su o njima. Imala sam ukupno oko dvadeset dadilja. Sav novac sam izdala na karte i »babysittere«.

● **Ali ste ipak napravili karijeru?**

— Bilo bi loše da sam radi djece žrtvovala karijeru. Iskreno rečeno, nisam o tome razmišljala. Uvijek sam imala dijete pa sam se ponovo vraćala. Jedva sam završila školu, a već sam rodila dijete. I uvijek ponovo. Ali, to me raduje. A kako nisam mogla cijelo vrijeme provoditi s djecom, čeznula sam za njima i nikad im nisam bila dosadna.

● **I vaša je majka bila glumica, britanska kazališna dama Judy Campbell..?**

— Radi toga se i očekivalo mnogo od mene. Ali, imala sam ludo sretno djetinjstvo.

● **Kada ste odlučili postati glumica?**

— To sam bila od rođenja. Majka me snimala od prvih dana života. Prvu filmsku ulogu odigrala sam s dvanaest godina. I moj brat David, filmski režiser, snimio je svoj prvi film sa mnom u glavnoj ulozi. Tada sam imala četrnaest godina, a on je bio samo godinu dana stariji.

● **Jeste li bili lijepi sa četrnaest, petnaest?**

— O, ne. Imala sam vrlo lijepu majku. No, kad sam izgovorila svoje ime ljudi su mi uvijek rekli: »Ah, to ste vi! Vaša je majka tako lijepa, a vi joj niste nimalo slični!« Možete misliti kako sam se osjećala. A u internatu su me bez prestanka zadirkivali, jer sam izgledala kao muško. Od dvanaeste do šesnaeste godine čekala sam da mi grudi barem malo narastu. Kao što znate do danas se to nije dogodilo. Kad sam prvi put sišla u haljini u našu dnevnu sobu više nisam bila interesantna bratu. Dotad sam nosila njegovu odjeću...

● **Da li ste teško pronašli svoj identitet?**

— Već sa sedamnaest muškarci su me počeli loviti. Shvatila sam da sam ljepša. I tada sam učinila veliku pogrešku: jako sam se šminkala i bojala sam kosu. Trebalo mi je otprilike dvadeset godina da se prestanem šminkati...

● **Nemate glumačko obrazovanje...**

— O tome sam počela razmišljati sa sedamnaest. U komadu Grahama Greena bila sam toliko uzbuđena da sam zaboravila tekst. On mi je rekao: »To i nije tako loše. Vi trebate glumiti gluhonijemu.« Onda je na pozornicu skočio jedan mladić i podigao me: »Ona je OK.« I dobila sam ulogu. Poslije sam igrala u jednom mjuziklu. Naravno, nisam pjevala i plesala. Režiser mi je rekao da sam komična onakva kakva sam. Bila sam zapanjena. Nisam znala da li sam dobra ili me ljudi žele radi mojih grešaka. Patila sam od kompleksa. I tako sam provela ostatak života dokazujući što mogu.

● **Ali vi biste se ipak uvijek dokazali svojim uspjesima?**

— Kompleks imam zbog nepohađanja glumačke škole. U Engleskoj se ne usudim ići u kazalište i gledati glumce, jer se bojim da su drugi bolji od mene.

● **Radi čega bi vam trebala odvažnost?**

— Uvijek sam se borila da budem dobra. Kod oca, kod brata. To je moj izazov, to mi je potrebno. Film »Blow Up« sam snimila samo zato što je moj prvi muž rekao: »Ti to ne možeš«. Kad sam poslije stigla u Francusku, mislim da sam ostala samo zato jer su mi rekli da neću uspjeti s mojim lošim francuskim. Prihvatila sam to i naučila francuski.

● **Zašto ste napustili Englesku?**

— Prvo, dobila sam ulogu u jednom francuskom filmu, opet jer me netko smatrao komičnom. Drugo, bila sam sretna i zadovoljna što mogu biti u Francuskoj gdje me nije nitko poznavao. Niti jedan Englez nije mogao vidjeti kako igram, nitko mi nije mogao presuditi.

● **Zar vam Englezi više nisu nudili uloge?**

— »Blow Up« je bio prilično težak i suprotan. Poslije više nisam dobijala ponude, ali su novine stalno pisale o meni. Sjećam se kad su rekli o mojem suprugu: »Barry sa svojim luksuznim automobilom i luksuznom ženom.«

● **A što ste vi mislili o sebi?**

— Odgovaralo mi je da budem luksuzna žena. Bila sam sretna što me voli jedan izvrstan kompozitor.

● **A kad je brak bio pred krahom?**

— Kad me Barry napustio mislila sam da je kraj mom životu. Ali, imala sam dijete i nisam se mogla ubiti. Kasnije sam shvatila da bih ostala luksuzna žena i ne bih doživjela sve ove zanimljive stvari.

● **Niste bili dugo sami. Pojavio se Serge Gainsbourg.**

— Ne, na žalost se nisam promijenila — opet sam se zaljubila u kompozitora i vrlo originalnog muškarca. Bila sam ushićena kad je u meni gledao svoju muzu.

● **Tada ste počeli pjevati — opet bez naobrazbe.**

— Da, imala sam divan glas. Ne previsok, ne prenizak.

● **Da li je slavni hit 1969. »Je t'aime, moi non plus« promijenio vaš život?**

— Novine su pisale o meni. Prije sam bila Jane »Blow Up« Birkin, poslije Jane »Je t'aime« Birkin. Sa Sergeom sam bila sretna, a ostalo mi je bilo svejedno.

● **Zaista?**

— Ne, zaista ne. Ali najvažnije mi je bilo mišljenje ljudi s kojima sam bila zajedno. Mislim, smatrali su me simbolom seksa jer me nisu mogli nigdje smjestiti. I još sam snimila nage fotografije za muški magazin »Lui« pa je moj seksi imidž bio kompletan. Kad sam ih snimila bila sam sretna što me netko želi vidjeti golu — poslije internata i zadirkivanja da sam ružna.

● **To zvuči kao da ste uvijek reagirali na okolinu, a ne na vlastiti stav?**

— Nisam mislila na privatni život. Mislim da treba reagirati samo na stvari koje su se dogodile. Kad bi netko dugi niz godina govori da si ružna i tada se pojavi netko i kaže ti da si predivna — ti si tada sretna. Mnogo sretnija nego netko koji stalno sluša kako je lijep. Mislim da griješi svaki onaj tko gledajući moje filmove kaže da sam se promijenila. Nisam, već očajnički tražim da svoju ličnost zaista približim — prije nego umrem...

● **U posljednjem filmu »Piratkinja« igrate objekt požude jednog muškarca i istovremeno jedne žene. Film je dobio loše kritike u Francuskoj...**

— Ljudi koji pišu tako nešto nemaju pojma o stvarnom životu. U životu je upravo tako kako je prikazano. Kad nekog vole ljudi rade nevjerojatne stvari, kad su ostavljeni, padaju nisko, kleče, viču, mole.

● **Bojite li se da budete ostavljeni?**

— Mislim da bi me više ražalostilo da nekog ostavim, nego da budem ostavljena. Zbog osjećaja duga. Dug je najstrašniji! Mi ljudi smo zaista perverzni: kad želimo nekoga ostaviti činimo sve da to bude što brže — malo nas ima stila u takvim situacijama.

● **Odakle crpite snagu?**

— Čineći zadovoljstvo drugima. Sviđam im se. Tako mi se mnogo vraća.

● **Zašto imate tako malo povjerenja u sebe?**

— Nemam samopouzdanja. Stalno provjeravam da li sam nešto ispravno učinila, pa sam već postala dosadna.

● **Mnogo držite do mišljenja drugih?**

— Potreban mi je njihov stav. Ako Serge nije rekao da sam lijepa, ja nisam bila lijepa. Ako Jacques danas isto kaže, tada ni danas nisam lijepa.

● **Nije li to užasno naporno?**

— Ah, dokle god se nađe netko tko me smatra lijepom i dobrom...

● **Imate li i vi svoje mjerilo?**

— Nitko ne radi nešto samo za sebe. Uvijek igram za pisca scenarija, pjevam za kompozitora. Mogu lagati i reći da mi je svejedno za kritike. Posebno za engleske kritike koje ne poznaju moje francuske filmove i ne mogu me više smatrati simbolom seksa. Blizu sam četrdesete i to ne mogu više podnijeti.

● **Početkom ljeta ste igrali ulogu grofice u filmu Patricea Chéreana »La fausse suivante« (Lažna sobarica). Je li to korak prema vašoj stvarnoj ličnosti ili reakciji na kritiku da ste još uvijek seksi začić?**

— To sam snimila jer me Chérean molio, a to je bila velika čast za mene. Koji glumac ne bi radio s njim? Najprije sam htjela odbiti, ali su me nagovorili. Chérean me želio onakvu kakva jesam, kao filmsku glumicu.

● **Da li su vam važne materijalne stvari?**

— Mislim da ne. Volim trošiti novac i kupovati poklone. Ali pritom vodim računa i sve sama plaćam. Djecu sama uzdržavam jer ne želim moliti njihove očeve ni za šta. Za to sam preponosna.

● **Što vam ulijeva sigurnost?**

— Ne kuće, ne novac, već ljudi. Moj je otac bolestan već duže vrijeme. Hvata me panika već pri pomisli da mu se nešto dogodi.

● **Da li se bojite smrti? Kako bi željeli umrijeti?**

— Da, naravno da se bojim. Ali ako već moram umrijeti onda bih najradije umrla prva. Ne bih htjela gledati kako drugi umiru. Prije pet godina bila sam u Beču na sahrani svoje dobre prijateljice. To je bilo užasno! Pitala sam se zašto sam tako dobrog zdravlja i uvijek se ponovo zaljubljujem...

● **Vjerojatno trebate ovakve probleme?**

— Ne, ali muškarci su mi uvijek mnogo dali. Nedavno sam rekla najstarijoj kćerki da se mora zaljubiti da bi nešto naučila.

● **Uvijek morate imati junake pokraj sebe?**

— Svatko to treba.

● **Niste li previše ovisili o muškarcima s kojima ste bili vezani?**

— Ne, uvijek sam tražila ovisnost. Moji muškarci nisu bili dominantni.

● **Da li se bojite da više nećete biti atraktivni?**

— Da. Čim ste napušteni osjećate se neatraktivnom.

● **Bojite li se starosti?**

— Da! Znam da ima mnogo žena koje sa četrdeset godina izgledaju ljepše nego s dvadeset, da ih mnogi muškarci smatraju atraktivnijim... ali ipak, to ne pomaže strahu.

● **Jeste li zadovoljni svojim izgledom?**

— Da, napokon. Idem ulicom nenašminkana i nepočešljana.

● **Osjećate li se katkad prikraćenom zato što ste žena?**

— Ne, osjećam se ugodno i kao seks simbol. Ne volim ženske pokrete, jer ih se plašim. Jedanput sam sudjelovala u demonstracijama protiv zabrane pobačaja. Tom su zabranom siromašne žene još više oštećene. Bogate i tako rade što žele.

● **Da li biste sami pobacili?**

— Osobno sam protiv pobačaja jer sam uvijek bila najsretnija u trudnoći. Tek tada sam bila potpuna i imala osjećaj da činim nešto pravo.

● **Da li biste radije bili muškarac?**

— Da, uvijek sam željela biti muško. Zavidjela sam bratu.

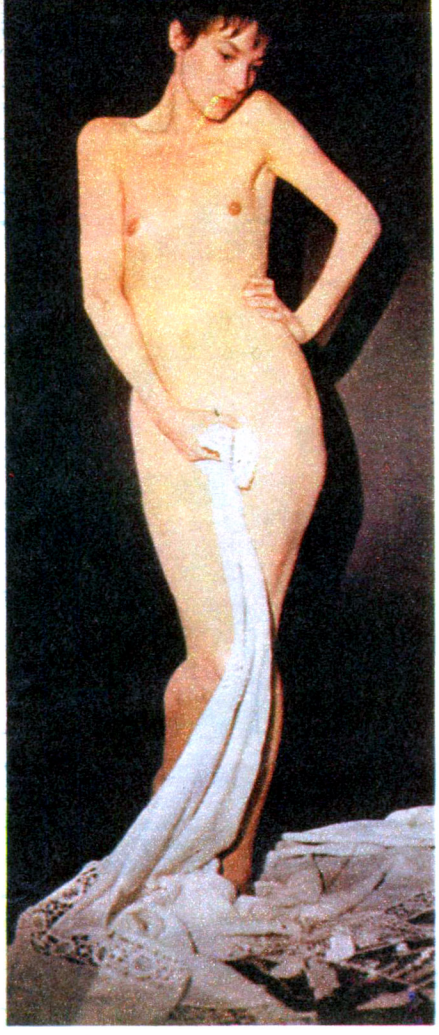

● **Da li biste mogli živjeti potpuno sami?**
— Kakav bi to onda bio život?
● **Što je za vas najveća sreća?**
— Biti s onim koga volim...●

Prevela: Biserka Pupavac

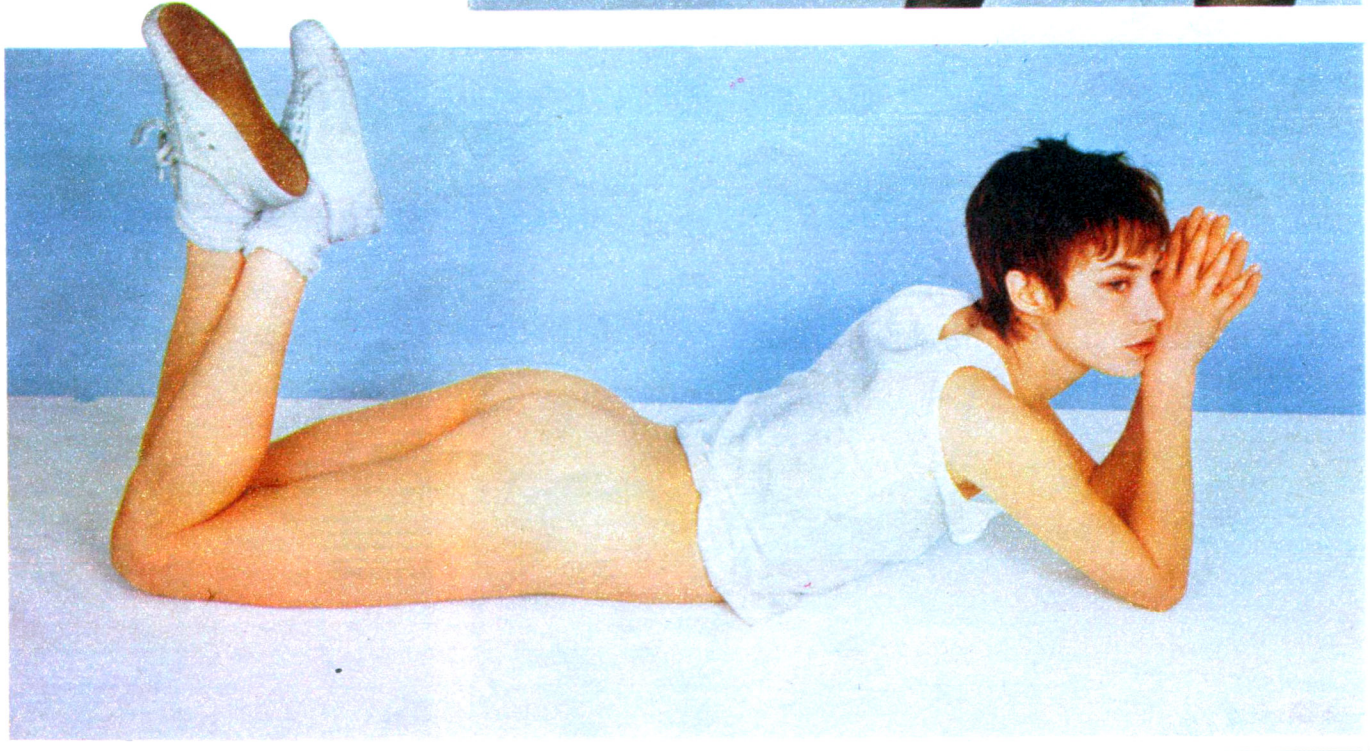

Tamara

–popodne u pet

Fotografije: Stephen Hicks

Tekst: Charles Bukowski

Ona piše beskrajno dugo,
kao prasak iz
vatrogasnog crijeva,
i ona traži
neprekidno svađu.

Ja mogu reći
što god hoću, ona će to
okrenuti, tako da je sigurno
obrnutog značenja. Zato ne kažem
uopće
više ništa.

I na kraju, raspravljala je sama sa
sobom kroz vrata,
govoreći nešto kao
»Ne moraš misliti da
želim da ti imponiram.«

Ali, ja znam
ona će se vratiti.
Ona se uvijek vraća.

Popodne u pet
pokucala je
na moja vrata.

Dozvolio sam joj da uđe.
»Neću dugo ostati«,
reče ona,
»ako ti ne želiš.«

»U redu«, rekoh ja,
»ionako se želim
još okupati.«

Otišla je u kuhinju
i počela s pranjem
posuđa.

To je, kao da je čovjek
oženjen. Čovjek prihvaća
sve, i čini tako
kao da se to nije
nikada dogodilo.

Prevela: Gordana Anders

Lude mačke »Ludog konja«

Što se krije iza kulisa pariškog »Crazy Horse Saloona«

Vojnička disciplina ● Precizne proporcije ● Kult nedodirljivosti ● Razodjeveni balet ● Čista erotika

Striptiz je izum Amerike, iako je lijepo nago žensko tijelo uzbudivalo muškarce još u prahistoriji. Stigao je i u Evropu, i gdje bi se najbolje udomio ako ne u zemlji erotike, Francuskoj? Ona ga je prihvatila i odmah oplemenila, ne svodeći ga u plesne umjetnosti, kojoj je glavna značajka što manje odjeće. »Moulen Rouge«, »Folly Berger« i »Crazy Horse Saloon« postali su pojam za cijeli svijet, poznatiji i od Eiffelova tornja, tog falusnog simbola svjetske prijestolnice Pariza.

»Crazy Horse« je najstariji i najekstravagantniji. Osnovao ga je u svibnju 1951. (i još njime vlada) Alain Bernardin, a dosad je viđeno više od 12.000 predstava (dvije svake noći i tri subotom). Srce su i duša tih seansi djevojke sa svih strana svijeta.

Postati jahačica »Ludog konja« nije nimalo lako. Bernardin je ustanovio njihov standard, takozvani »le format Crazy«: djevojke moraju biti visoke 168 centimetara (dopuštena su milimetarska odstupanja, koja se ispravljaju potpeti-

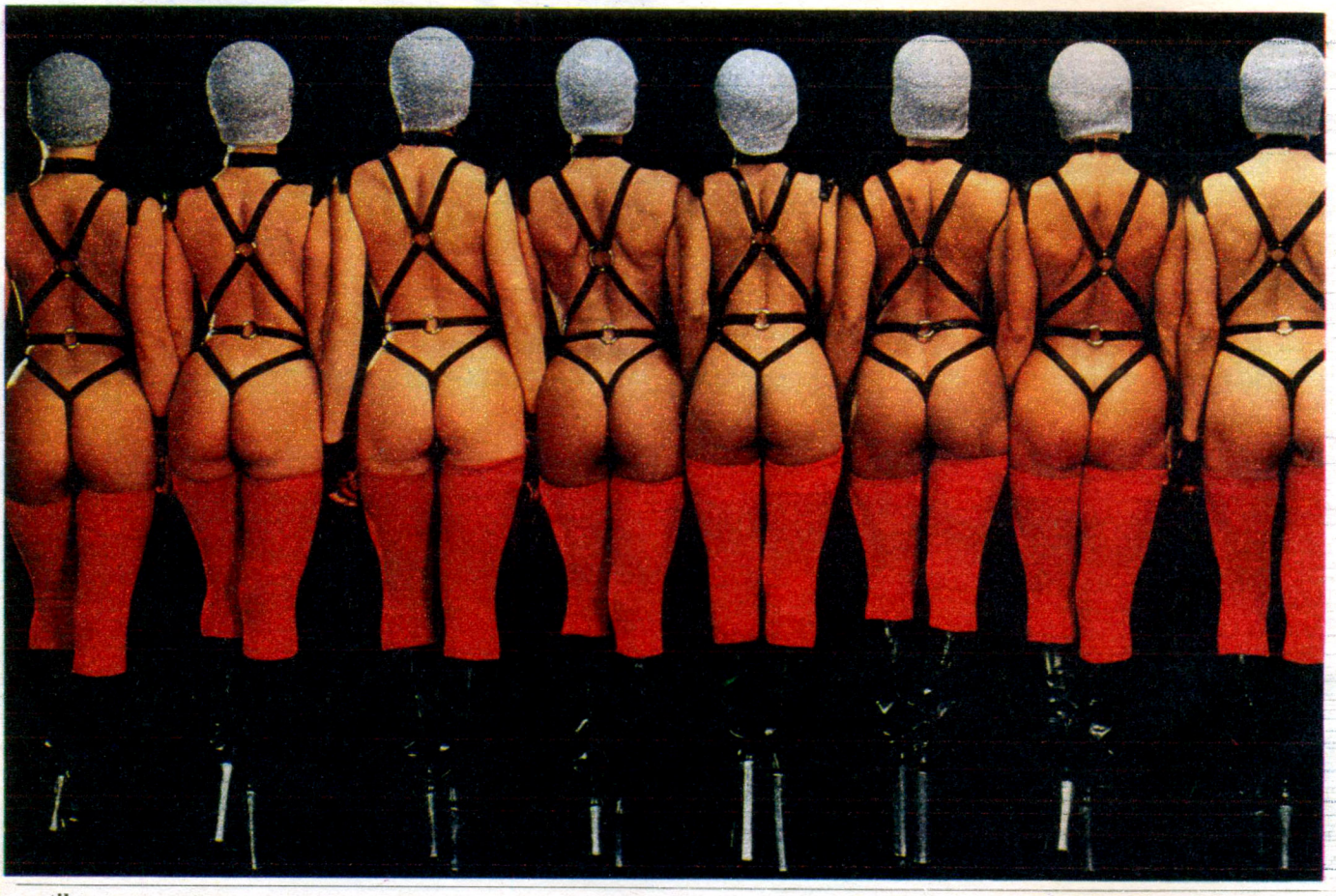

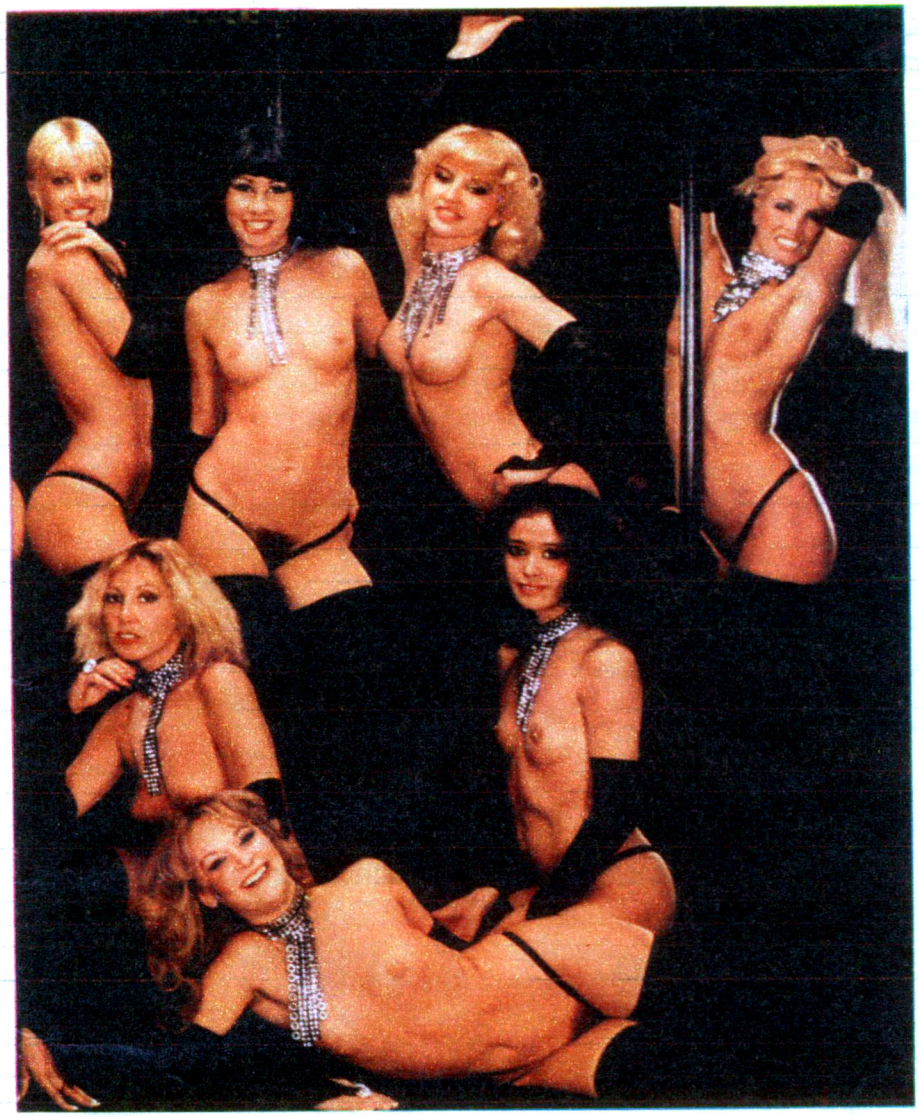

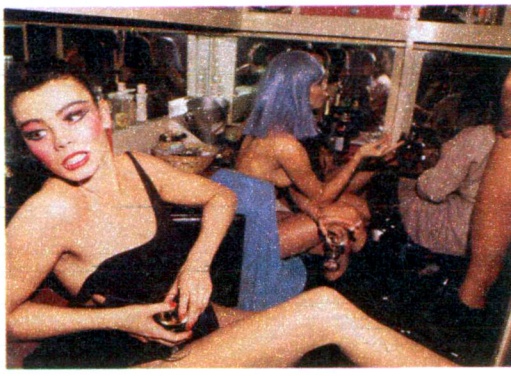

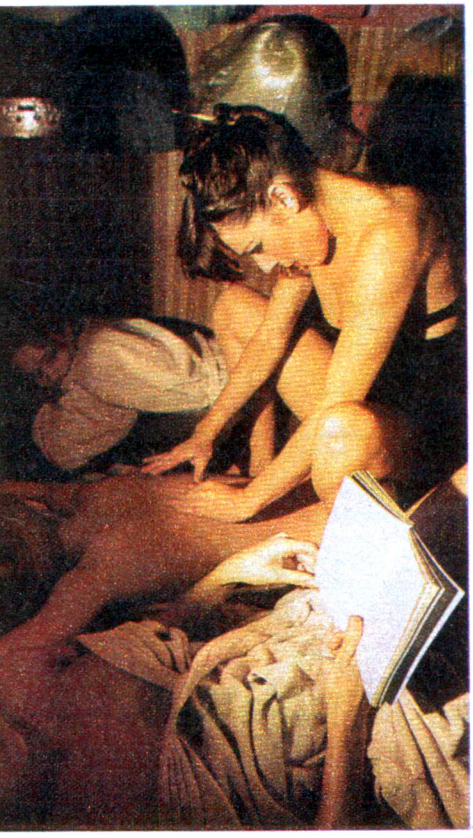

cama) i teške 52 kilograma (pazi se na svaki gram). Dakako o dobru rasporedu i lijepu izgledu odlučuje veliki šef osobno. Dojke ne smiju biti premale, ali ni prevelike. Rekli bismo: solidna trojka. Određene su i mjere trokuta — 10 x 10 x 10 ili 12 x 12 x 12cm, što je prozvano maxi-mouchi-mouchi. Na žalost, plavojke i crvenokose bojom dlaka ne mogu dokazati svoju vatrenost. U »Ludom konju« inzistira se na Coty boji za obrve broj se-

NASTAVAK NA 70. STRANICI

»MEYERPRESS«
vam
predstavlja

Ulrike

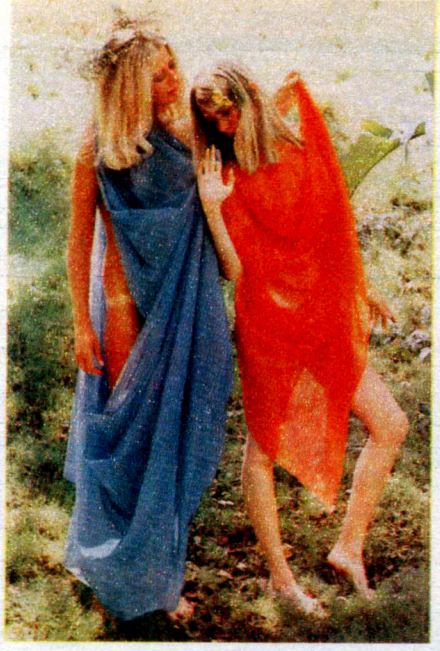

Kad djevojke

Za jedne je lezbijska ljubav tabu, za druge najneispunjenija želja. Ali u svakom slučaju o njoj se danas ipak raspravlja.

U razgovoru s dvojicom muškaraca i jednom ženom pokušava se odgovoriti na neka pitanja o kojima se uglavnom mašta.

Irena je neudana, ima 26 godina i sina od tri godine. Zaposlena je i ima prijatelja, s kojim smo također razgovarali. Dosad je živjela sama sa sinom, ali da bi smanjila izdatke, odlučila je da u stan primi prijateljicu.

— Lijepo sam se osjećala u njezinoj blizini. Anna je bila draga i s njom sam mogla o svemu raspravljati. Imala sam povjerenja u nju — počela je Irena.

● Jesi li odmah imala erotske osjećaje?

— Ne, na to nisam ni pomišljala. A da sam to znala, ne bih je ni primila u stan. Ne, to se dogodilo sasvim neočekivano. Anna je jednom bila pod tušem, dok sam ja nešto radila u kupaonici. Odjednom sam i sama zaželjela da se tuširam. I tako smo se zajedno našle pod tušem. Bilo je jednostavno divno, bila je to svojevrsna igra. Uzajamno smo se sapunale, i to nas je uzbudilo. Korak do ljubavnog čina bio je tada jako malen. Moram reći da sam se te večeri predivno osjećala!

● Što ti je prijatelj rekao?

— On je opazio da između Anne i mene ima nešto više od prijateljstva, i proganjao ga je strah!

● Jesi li razgovarala s njim?

— Da, nekoliko puta. Pokušala sam mu objasniti da za mene postoji još jedna vrsta seksualnosti, koju ja svakako mogu kombinirati s normalnim odnosom.

Treći je u ovoj igri bio Rainer (24). Njegovo mišljenje:

— U početku nisam pridavao veliku pažnju pričama o ženskoj ljubavi. Smatrao sam da jednu dobru seksualnu vezu, kakvu sam ja imao s Irenom, ne može ništa ugroziti, pa ni ljubav prema jednoj ženi.

● Kako si se osjećao kad si se uvjerio što se krije iza prijateljstva između Irena i Anne?

— Strašno. Bio je strašan udarac za mene. Bio sam duboko povrijeđen. No u međuvremenu sam shvatio da Irena uistinu uživa kad spava s Annom. Osim toga one to ne čine često. Inače mislim da je biseksualnost u žena jače izražena nego u muškaraca. Za Irenu je to bila igra, pronaći granice između tjelesne bliskosti i seksualnosti.

Sasvim drukčije o lezbijskoj ljubavi misli Thorsten (35). On nije izravno bio svjedokom takve veze poput Rainera.

— Mislim da žene koje se predaju ljubavi druge žene nikada nisu imale pravog ljubavnika u krevetu. Za to nisu krive samo žene. Smatram da žene nisu od početka lezbijke. S homićima je pak drukčije.

● Vjeruješ li da su žene više biseksualno orijentirane negoli muškarci, da njihovo skretanje nije plod negativnih iskustava, već da im je sklonost prirođena?

— Ne, ne mogu vjerovati. Držim da je lezbijska ljubav samo nadomjestak za ljubav između muškarca i žene.

● Bi li jedan pravi ljubavnik mogao takvu ženu vratiti na pravi put?

— To ne mogu znati. Možda bi mogao, možda ne bi. Ali to bi se moglo prije postići nego sa homoseksualcem. Za mene je lezbijska ljubav vrlo estetska i rado bih promatrao takav odnos, nasuprot odnosu između muškaraca, što ne bih mogao podnijeti.

● Zašto tako osjećaš?

— Možda zato što bi moja slika muškarca time bila povrijeđena. Muškarac u ulozi žene — to ne mogu prihvatiti, dok gledanje žene u ulozi muškarca ne bi narušilo moju ličnost, jer ona nikada ne može potpuno zamijeniti muškarca! ●

G. A.

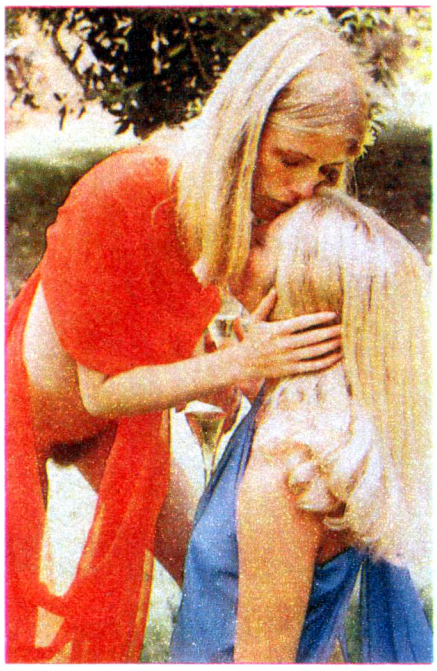

vole djevojke

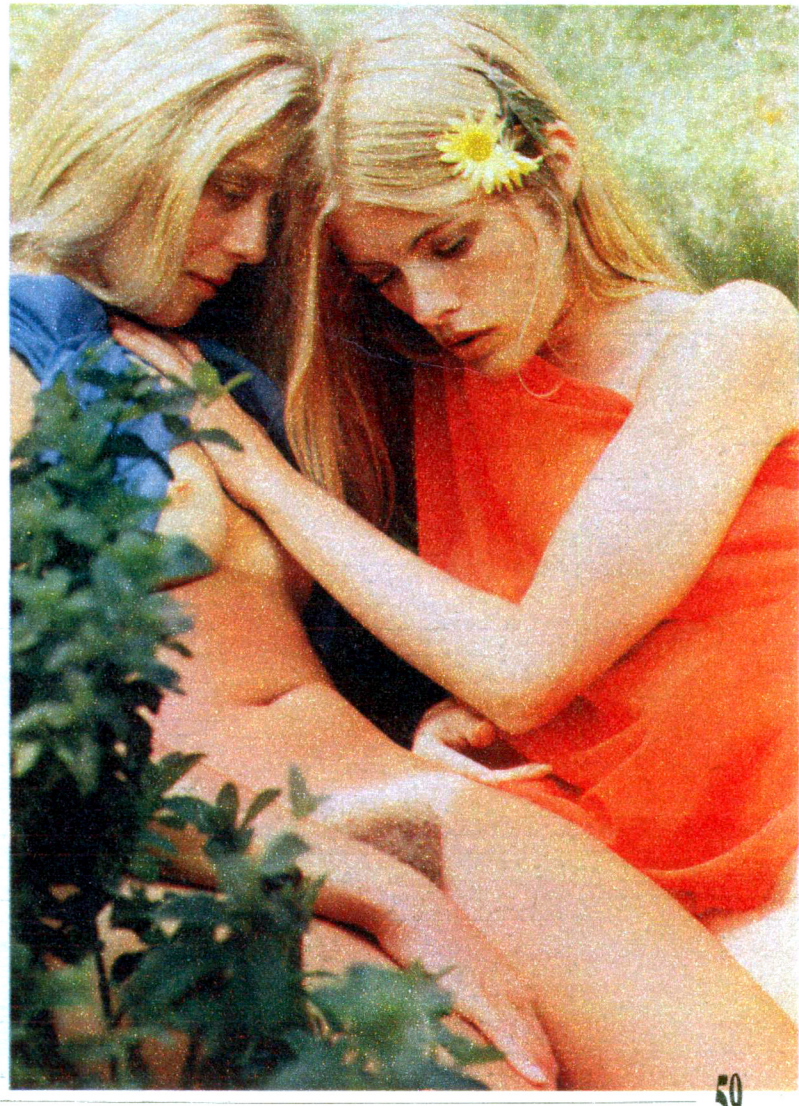

lice s naslovne strane

Renata Ferina (Zagreb)

Nakon bezbroj pogibeljnih vratolomija po ulicama, prelijetanja automobilom preko tržnice na Dolcu i Mosta slobode, u Zagrebu je završeno snimanje hongkoško-jugoslavenske kooprodukcije filma »Božji oklop« u kojoj je režiser spretno preselio radnju srednjeg vijeka u današnje vrijeme.

Medu brojnim manekenkama statistima i profesionalcima našlo se i jedno lice koje je osvojilo simpatije ne samo glavnog glumca i kaskadera Bleckeya Koa, nego i cijele ekipe. To je Zagrepčanka Renata Ferina, koja je nakon završenih obaveza na filmu, hrabro ušla u studio foto-reportera Romea Ibrišević. ●

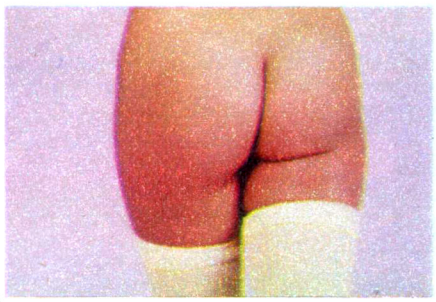

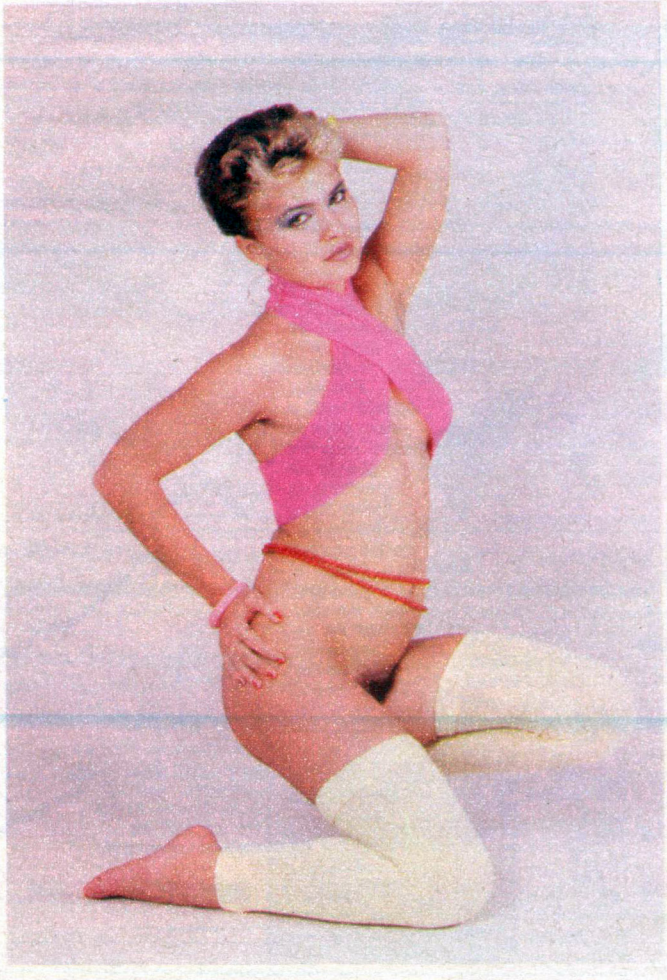

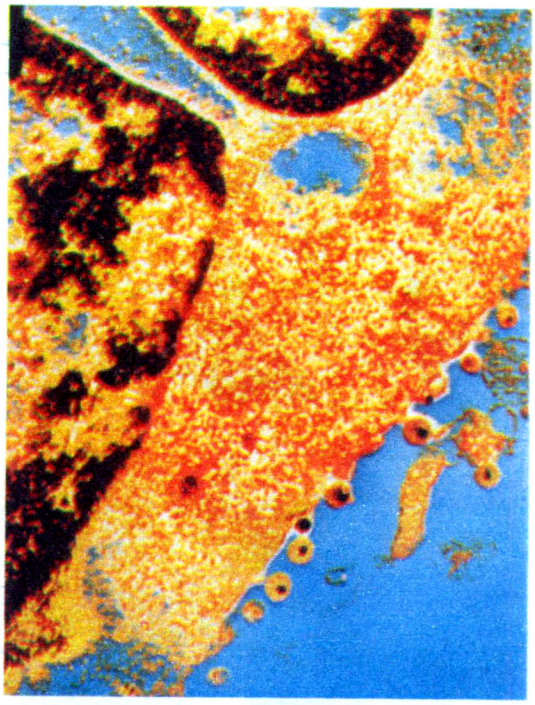

SIDA

Sve je veći strah od side, koju svijet već naziva kugom dvadesetog stoljeća. Ima li lijeka toj bolesti? Što o sidi govore poznati liječnici i oni koji su od nje oboljeli? Kako se zaštititi? To su samo neka od pitanja na koja će vam odgovoriti ova reportaža

Kako se širi bolest: virus (mali krugovi u čijem je središtu crna točka) napada i uništava zidove stanice limfocita T, koji će umrijeti

Prevela: Mirjana Obuljen

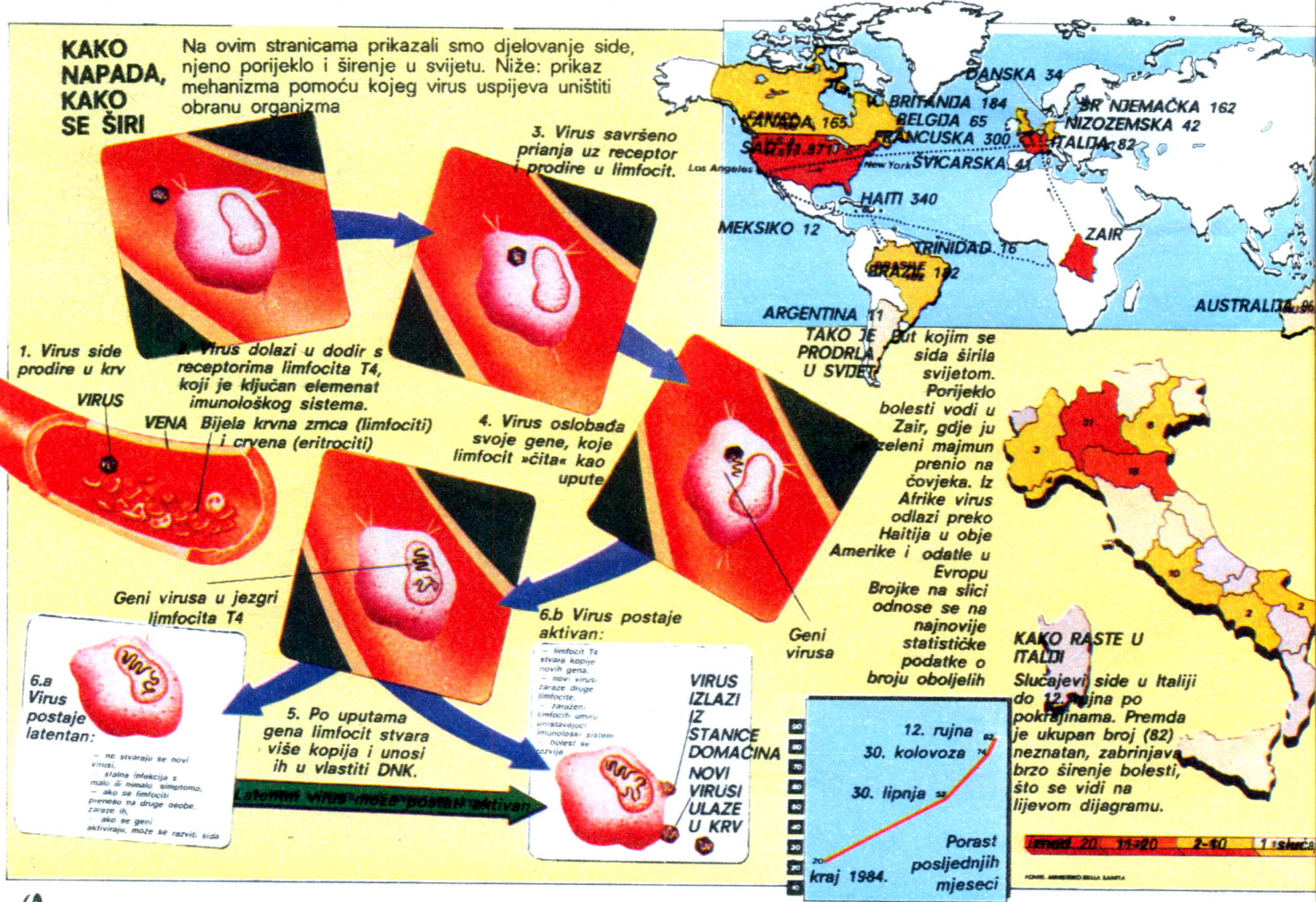

MONTAGNIER:

Ne umire se samo od SIDE

Ne treba dramatizirati, kaže stručnjak iz Pasteurova instituta: virus je slab, odmah smo ga pronašli, bolest se ne prenosi slinom i suzama; sjetite se samo tisuća ljudi koje svake godine ubija žutica.

Sidu ne treba preuveličavati, ali treba ozbiljno razmotriti pitanje zaštite od bolesti koja se prenosi seksom, i od bolesti virusnog porijekla — zaključuje profesor Luc Montagnier, direktor Odjela za virusnu onkologiju Pasteurova instituta u Parizu.

Montagnier je, uz Amerikanca Roberta Galla, stručnjak koji najviše na svijetu zna o » sindromu stečenog nedostatka imuniteta«. On je možda prvi koji je potkraj 1983. otkrio virus koji izaziva sidu(iako se o tomu oštro polemizira, vidi intervju s Gallom). U siječnju 1985. otkrio je , istodobno s drugim međunarodnim ekipama stručnjaka, točnu strukturu virusa i njegovu genetičku sekvenciju od 9133 nukleotida.

— Još se u medicini nije dogodilo da je prošlo tako kratko vrijeme od pojave neke bolesti (sida je utvrđena 1980) do njene točne identifikacije i pronalaska

Luc Montagnier, direktor Odjela virusne onkologije Pasteurova instituta.

njenog eziološkog agensa. U posljednje dvije godine, tj. od otkrića virusa, mnoga su se medicinska saznanja o sidi promijenila i mnogo je toga je ispravljeno.

Sidu ne treba preuveličavati, treba skinuti taj obruč straha i tajanstvenosti (i, naravno, predrasuda što graniče s rasizmom) koji je okružuje.

— To je kompleksna bolest — objašnjava Montagnier — koja može napasti razne organe, ali i »obična«, kako to već jesu mnoge virusne patologije u medicini. Virus koji je izaziva je slab, nije otporan na visoke temperature i

GALLO:

Pazite koga ljubite!

Naći ćemo cjepivo, smatra najveći američki stručnjak za sidu. Ali kad ga nađemo, možda ćemo morati cijepiti čitav svijet. A dotle? Izolirao bih bolesne. I nisam siguran da i slina...

Doktor Gallo, koliko još trebate čekati, koliko još ljudi treba umrijeti prije nego se nađe cjepivo protiv side?

— Za godinu dana, a možda i manje, moći ćemo odgovoriti na to pitanje.

— I kad se nađe cjepivo, tko će se cjepiti?

— U početku samo dobrovoljci, a zatim, ako se pokaže da nije toksičan, i čitavo stanovništvo.

— Svi?

— Da, čitav svijet.

Uz Francuza Luca Montagniera, Amerikanac Robert Gallo je najveći stručnjak za sidu, bolest koja u očima zapadnog svijeta sve više poprima razmjere biblijskog biča. Ima 48 godina i od 1982. vodi grupu istraživača iz National Cancer Institutea koja proučava virus.

Sjedi ščućuren na stolici, u kutu velikog ureda na šestom katu zgrade broj 37 NIH-a (National Institutes of Health) iz Bethesde, blizu Washingtona, jednog od najmodernijih centara za istraživanja u svijetu. Govori tiho, čak i kad otvoreno optužuje one iz Pasterova instituta u Parizu (»Pokušavaju ponovo pisati povijest«) ili pak kad poriče neosnovane sumnje »istine« onih koji žele umiriti po svaku cijenu.

Gallo nimalo ne umiruje, iako vidi mogućnost pronalaženja cjepiva. Usprkos mišljenju koje prevladava, on »ne isključuje« da se bolest može prenijeti slinom. Govori o gradnji ustanova, poput onih za tuberkulozne, gdje bi se liječili oboljeli od side. Smatra da će se bolest proširiti i na heteroseksualce

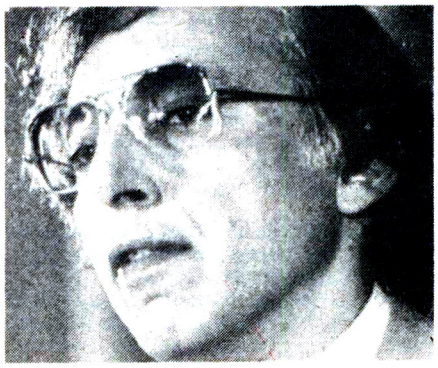

Robert C. Gallo, voditelj grupe učenjaka koja se bavi istraživanjem side u Bethesdi (Washington)

ako se uskoro nešto ne učini. Naročito sumnja da može postojati »zdravi nosilac« virusa. Onaj tko ga nosi na kraju trpi »znatna oštećenja«, koja se ne moraju uvijek izraziti klasičnim simptomima side.

— Doktore, možemo li reći da točno znamo kako djeluje virus side?

— U nauci ne znamo ništa točno. Dakako, možemo reći da znamo mnogo o virusu i njegovu djelovanju na stanicu: nešto o njegovim genima, o sekvenciji, o proteinima koje programiraju. Naprotiv, ništa ne znamo o barem nekoliko gena koje nemaju drugi dasad proučavani retrovirusi. Također znam da ubija limfocit T kad ga zarazi. Može zaraziti i druge stanice, npr. mozga, i

ne može se reproducirati (dakle, i preživjeti) ako ne dođe u dodir sa specifičnim stanicama imunološkog sistema.

To, dakako, ne znači da bolest nije ozbiljna i da je manje opasna za onog tko je dobije. Posljednje brojke govore da je u Evropi dosad bilo 1226 oboljelih, sa 626 smrtnih slučajeva, što znači da je smrtnost 51 posto.Uostalom, medicinski je problem i»običan« virus hepatitisa B, a upravo ta bolest ubija, bez buke i pažnje javnosti, mnogo više ljudi.

Nepreuveličavanje problema, dakle, ne znači i ravnodušnost medicine. Punom se parom radi na pronalaženju lijeka protiv bolesti i cjepiva kao zaštitne mjere. Sva moguća pomoć, psihološka i terapeutska, mora biti na raspolaganju oboljelima. To je poziv na zaštitu, koji podrazumijeva vrlo određenu odgovornost pojedinaca.

Kao već svi znaju, bolest se prenosi krvlju i spermom. Zaraza se ne prenosi dodirom (koji nije seksualne naravi) s bolesnima, ni preko predmeta ili odjeće. Suze i slina (gdje je u oboljelih nađen virus) ne prenose bolest, tvrdi Montagnier, dok Gallo misli drugačije. —

Ne prenosi se ni disanjem ni kašljem.

— Poljubac nije zarazan — kaže dalje Montagnier. — Virus je vrlo osjetljiva stvar. To je parazit koji loše živi ako ne može stići do svog domaćina (za virus side to su samo limfociti T).

Do sad vođena epidemiološka istraživanja nisu otkrila zarazu među članovima obitelji koji čak i godinama žive s oboljelima.

— Utvrđeno je da su uobičajeni seksualni partneri bolesnika — kaže doktor Willy Rozenbaum, specijalist za sidu i Montagnierov suradnik — nosioci antitijela u sedam slučajeva od deset.

To znači , da se među tim osobama koje su najviše izložene riziku, u trideset slučajeva od sto nije ušlo u trag virusu (pozitivan test ne svjedoči o postojanju bolesti, već samo antitijela; virusa možda više i nema jer je već pobijeđen ili ne može odrediti bolest; među pozitivnima ih samo nešto više od 10 posto kasnije dobiva sidu u teškom obliku). Nije još otkriven slučaj da je bolest s pacijenta prenesena na medicinsko osoblje. To sve znači da je sida, u usporedbi s drugim zaraznim bolestima, razmjerno slabo zarazna.

— To su neka od saznanja koja nam je dao istraživački rad u posljednje dvije godine. I što još, profesore Montagnier?

— U vezi s istraživanjima najvažniji je mehanizam kojim sida izaziva bolest. Znamo da je agens te bolesti jedan polagani retrovirus. Nazivamo ih retrovirusima jer se repliciraju na obrnutoj osnovi od uobičajene: sastoji se od RNK (ribonukleinska kiselina), a ne od DNK (dezoksiribonukleinska kiselina).

Zahvaljujući jednom enzimu, obrnuti prijenos mijenja RNK u DNK i on se integrira u DNK zaraženih stanica te im naređuje da stvaraju biološke komponente potrebne za obnovu i razmnožavanje virusa.

Amerikanac Robert Gallo otkrio je (sa svojim HTLV 1 i 2, karakterističnim za neke leukemije), prve ljudske retroviruse. Nekad su ih malo proučavali, jer se smatralo da se tiču samo životinjske patologije (leukemija u mačaka, kokoši, miševa, goveda, anemije u konja, zarazni artritis u koza).

— Polagani su virusi podgrupa retrovirusa, za koje je karakteristična duga prikrivenost, polako djelovanje i oportunizam. Oportunistima nazivamo one agense (viruse, bakterije, parazite) koji se za množenje koriste oslabljenošću obrambenog mehanizma. Rijetke bolesti koje se na taj način javljaju su npr. upala pluća koju izaziva pneumocystis carini i, toksoplazmoza koja izaziva cerebralne apscese i Kaposijev sarkom (rak kože koji može zahvatiti sluznicu), koji nije slučajno čest uzrok smrti od side.

Također ne zaboravimo da virus koji uništiti ih. No još ništa ne znamo o molekularnom mehanizmu koji izaziva smrt stanica. Nešto, neki drugi virus ili bakterija, aktivira gene limfocita T. Virusni geni zatim postanu aktivni, i kad se to dogodi, limfocit umire. Što pokreće taj mehanizam, još je tajna, ali imamo načina da to otkrijemo do kraja godine.

— Može li ključ za razumijevanje tog mehanizma biti izvanredna brzina razmnožavanja virusa side?

— Virus se razmnožava mnogo brže od HTLV 1 i HTLV2, drugih ljudskih retrovirusa, i mnogo je djelotvorniji. No ima virusa koji su još brži. Ono što ga razlikuje jest sposobnost da više puta zarazi istu stanicu, što je neobično. Također se integrira sa DNK u raznim točkama i DNK ga reproducira u nekoliko kopija, što je još neobičnije. Možda geni o kojima još ništa ne znamo imaju neke veze s tim osobitostima...

— Kad se jednom smjesti, koliko je dugo virus aktivan?

— Vrlo vjerojatno zaraza koju izazove virus side traje čitav život. Tako je s drugim retrovirusima, geni kojih se integriraju sa DNK stanicom domaćina. Točnije, zaraza traje dok ima dovoljno živih stanica koje virus još nije uništio. To je jedan od problema što ih treba riješiti. Drugi je to da virus side napada prije svega limfocite pomoćnike T 4, tj. upravo stanice koje bi trebale organizirati obranu organizma. Tako se vrtimo u krugu.

— Što će se dogoditi sa »zdravim« nosiocima, kojih već ima na tisuće?

— Mislim da je pogrešno pokušavati predvidjeti koliko će ih dobiti sidu, a koliko ne. I zato jer sida nije jedina bolest koju taj virus izaziva. Ima neuroloških bolesti koje ne prate klasični simptomi side. Ali ako neurolog ne napravi test, bolest se ne pripisuje virusu. U svkom slučaju, uvjeren sam da će znatan postotak zaraženih osoba imati ozbiljnih problema ako ne uspijemo nešto učiniti.

— Zašto se u nekih sida razvija, dok drugi nose virus, kako se čini, bez posljedica?

— Prerano je tvrditi da ima ljudi koji nose virus bez posljedica. Kao i uvijek u biologiji, krivulja se kreće u obliku zvona. Polako počinje, raste do svog maksimuma, da bi zatim pala. Brzina širenja i izražavanja virusa ovisi o slučaju, genetskim i drugim činiocima. Ali nije problem u tome.

— Gdje je onda?

— Da li su potrebni drugi činioci da se bolest razvije? Moj je odgovor — ne. Ne, ako je zarazu izazvala, na pravi način i u pravom trenutku, dovoljna količina virusa. Mislim da drugi činioci mogu, naprotiv, igrati ulogu u statističkoj vjerojatnosti da razviju bolest u određenom razdoblju. Da objasnim: limfocit T aktiviraju drugi antigeni, virusni geni izražavaju virus stanice, tako virus može napasti drugu stanicu, skraćujući vrijeme i povećavajući vjerojatnost razvoja bolesti. Ali ako si ja ubrizgam u venu veliku količinu virusa,moj se imunološki sistem ne može obraniti.

— Osim takva slučaja, koji elementi mogu izazvati promjene toku bolesti?

— Dob, način zaraze, količina virusa. Broj zaraza, genetske promjene koje one izazivaju... vjerujem da je najvažnija količina virusa. No ako je antigen limfocita T stalno stimuliran, rezultat je isti.

— Dakle, presudna je virusna infekcija koja se nadovezuje na infekciju izazvanu virusom side?

— Može imati važnu ulogu,ali ne u svim slučajevima i ne uvijek. Mislim da sistematska stimulacija antigena ubrzava bolest, ali ne znam je li tomu uzrok virus ili bakterija.

— Da li je zaražena osoba zarazna stalno ili ne?

— Iz ovog što smo mogli vidjeti, virus prolazi kroz razdoblja kad je aktivniji. Možda se antigenskoj stimulaciji mogu pridružiti i druge infekcije limfnih čvorova koje izazivaju groznicu, znajenje... U tim razdobljima zaraznost je veća. U završnm stadiju, kad je preostalo malo stanica, zaraznost je manja. Iz tog je razloga lakše izolirati virus u tzv. »zdravog nosioca« nego u već oboljeog od side. Nisqm uopće uvjeren da postoji zdravi nosilac. Izgleda da je dobra zdravlja, ali je teško vjerovati da virus, kad već prodre u organizam, ne izaziva znatna oštećenja.

— To se, naravno, odnosi i na heteroseksualce. Koliko je sida prijetnja za njih?

— Strašna, ako ono što se dogodilo u Africi vrijedi i za ostali svijet. Nivo zaraze tamo je među prostitutkama vrlo visok. Lani ih je 80 posto bilo pozitivnih. A one su heteroseksualci, čini mi se. Ako se zaraza bude širila kao u cen-

smo otkrili (LAV,Lymphadenopathy Associated Virus) izaziva infekcije različite težine. Postoji oblik koji se ne vidi u nosilaca zaraze, jer nemaju nikakvu posebnu bolest. Zatim je to dobroćudni oblik kronične limfoadenopatije. I na kraju, srećom rijetko, sida.

Sida se javlja kad virus stigne do cilja, tj. do limfocita, jednog od bijelih krvnih zrnaca obrambenog imunološkog sistema. I ne bilo kojeg limfocita, već specijalnog limfocita T (čije porijeklo vodi od tmusa, nasuprot limfocitima B, koji dolaze iz koštane srži i stvaraju antitijela). Zadaća je limfocita T da pospiješuju stvaranje antitijela i da sprečavaju svaku »hiper reakciju« imunološkog sistema (tj. da sistem ne napada vlastito tkivo izazivajući autoimune bolesti).

— Ali virus side ne napada bilo koji limfocit T — nastavlja profesor Montagnier — već samo kategoriju T4. Limfociti T su pomoćnici (T helpers), čija je posebna funkcija da pospješuju stvaranje antitijela pomoću limfocita B, da pojačaju djelovanje makrofaga (koji uništavaju svakog vanjskog napadača) i da stimuliraju citotoksične limfocite, tj. one limfocite koji svojim toksičnim djelovanjem uništavaju određenog protivnika. U oboljelih od side limfocita T4 gotovo i nema ni u krvi ni drugdje u organizmu, a oni koji su preostali ne rade kako treba (ne mogu se dijeliti ni razmnožavati). Neizbježno je da u tim uvjetima teškog nedostatka imunološkog sistema oboljeli od side postanu žrtve bilo koje oportunističke patologije.

Sada poznajemo način na koji sida može ubiti. I poznajemo tzv. rizične kategorije (homoseksualci, narkomani, dok to hemofiličari više nisu, zahvaljujući testu i obradi krvi iz transfuzije).

— Ali da li točno poznajemo mehanizme prijenosa zaraze?

— O tom imamo vrlo određene pretpostavke — odgovara profesor Montagnier — ali ne još i apsolutnu sigurnost.

Vrlo se vjerojatno događa slijedeće: kad zaraženi limfocit (koji sadrži virusni genom) dolazi u krv zdrave osobe, on biva uništen, ali ne prije nego je emitirao virusne čestice. I zarazu, čini se, prenose te virusne čestice, više nego bolesni limfocit. Time bi se objasnio relativno malen broj zaraženih među heteroseksualcima. Vaginalna sluznica zaustavlja prolaz limfocita (i analna sluznica to može, ali ona je osjetljivija i kod homoseksualaca često oštećena).

Zato je sida raširenija među heteroseksualcima u Africi i na Haitiju. U tim dijelovima svijeta raširenije su vaginalne infekcije (pa time i mogućnost oštećenja sluznice).

— Izaziva li sidu samo virus ili ima i drugih činilaca?

— Sigurno je da ima još nekih činilaca: genetički, okolina i fizičko stanje organizma (postojanje raznih drugih infekcija). Postavio bih problem na slijedeći način: virus sam po sebi nije dovoljan uvjet, jer zaražene osobe ne moraju dobiti sidu, ali je neophodan. Ako postoje drugi činioci, a nema virusa, nema ni side. Isto vrijedi i za rak, bolest, kako smo sve više uvjereni, koja ovisi o više činilaca.

— Kad je riječ o raku, potvrđuje li otkriće virusa side virusno porijeklo tumora?

— Ne. Virus side sam po sebi ne vodi do raka. Čak i kad razvije Kaposijev sarkom, vjerovatno ga izaziva neki drugi virus, a sida samo pospješuje nastajanje tumora, kad padnu svi mehanizmi obrane organizma. S druge strane, sida je na neki način suprotnost raku. Rak je neograničeno širenje stanica, dok je sida sprečavanje reprodukcije stanica, barem na nivou limfocita.

Ona uništava stanice, ali ih ne »tumorizira«.

— Nema sumnje — nastavlja profesor Montagnier — da otkrića vezana uz sidu najprije skreću pažnju na pretpostavku o virusnom porijeklu tumora.

tralnoj Africi, za nekoliko godina naći ćemo se pred golemim problemom. Ne kažem da će se u Sjedinjenim Državama i zapadnoj Evropi svakako to dogoditi. Mislim da će se virus među heteroseksualcima postepeno širiti. No, ako se ništa ne bude poduzelo da se zaraza zadrži epidemija se neće moći kontrolirati. To nije »homoseksualni« virus. To je virus koji se u početku, u Evropi i Americi, raširio među homoseksualcima. Kako se oni drže zajedno, virus ne prelazi dalje. Među njima vlada veći promiskuitet nego u ostalom stanovništvu te su izloženi većem riziku. To je po zakonu statistike, poput ruskog ruleta. Ali pazite: ako je od 1000 osoba 200 superpromiskuitetnih, veća je mogućnost da će se zaraziti. No i ostalih 800 nije baš monogamno i na kraju će svi imati isti problem.

— Sad imamo test i on je, čini se, vrlo točan. Da li je dovoljan za rješavanje problema zaraze transfuzijom krvi?

— Da. To je problem koji smo riješili. Hemofiličari čine samo mali postotak oboljelih. Ali da nismo uspjeli u tom, nastao bi strašan problem. Srećom, uspjeli smo u vrlo kratkom roku, iako nam je pronalaženje rješenja zadalo dosta glavobolje.

— Mislite li na probleme s ekipom iz Pasterova instituta u Parizu?

— Da. Problem je u tome što smo mi — National Institutes of Health — istraživački centar, a ne poduzeće. Pasteurov institut je u trgovačkim odnosima s Genetic Systems, s Pasteur Pharmaceuticalom. Mi dobivamo samo malen dio zarade od izuma, možda 20 posto. Zaista ne znam koliko, uostalom, taj bih novac rado dao u dobrotvrne svrhe. Oni ipak žele ponovo pisati povijst. Mi smo pronašli te test. Oni su imali samo fotografiju jednog virusa. Nisu ga povezali s bolešću. Sve to prvi put je učinjeno ovdje. Nismo ništa objavili dok nismo imali dokaze da je virus uzročnik side... i, eto, i oni iznenada imaju test. Ali to je bilo tek sedam do osam mjeseci kasnije. Tek su ga sada pripremili za upotrebu. Naš je na raspolaganju već godinu dana. Dovršili smo ga u studenome 1983, i prošlog je ljeta odobren.

— Doktore Gallo, ljudi su uplašeni i zato jer nitko ne zna sa sigurnošću kako se bolest prenosi. Može li se isključiti da se prenosi slinom?

— Ne. Ne vjerujem. Izolirali smo virus u slini. S epidemiološkog stajališta, kako je poznato, nema dokaza za slučajan prijenos. Ali to ne znači da i slina nije jedan od načina. Epidemiolozi nam mogu reći samo da nema slučajnog prijenosa. Bolest se ne može dobiti u razgovoru, kihanjem, brisanjem istim ručnikom, preko zahoda. Ali slinu nitko ne može sa sigurnošću isključiti. Ima čak i slučajeva u kojim se sumnja u takav način zaraze. Da li se to događa često? Još ne znamo.

— Mislite li da će biti potrebne posebne bolnice za oboljele od side?

— Ako se uskoro nešto ne učini, moguće je da ćemo imati nešto slično nekadašnjim sanatorijima za tuberkulozne. Naravno, odvajanje bolesnika zacijelo bi izazvalo velike psihološke nevolje. Ali meni se to čini dobrom idejom.

— Kakve još prepreke treba svladati do pronalaženja cjepiva?

— Ima više stadija, a mi smo tek kod prvih. Prije svega, moramo pronaći pravi protein. I to je učinjeno vrlo brzo.

Šest mjeseci nakon pronalaska virusa, njegovi su geni bili klonirani i izraženi u bakterijama i u kvascu. Sad su to već i stanice sisavaca. To omogućuje stvaranje velikih količina virusnog zida.

Dalje se postavlja pitanje: kad ga proizvedemo, da li je imunogenetski ili nije? Pravimo testove i neki su rezultati pozitivni. Tada, ako je imunogenetski, treba vidjeti da li daje ona antitijela koja su nam potrebna. I tu smo u eksperimentalnoj fazi. Slijedeće je pitanje hoćemo li uspjeti savršeno očistiti protein proizveden s rikombiniranom DN? To može postati vrlo teško. Uz pretpostavku da je moguće i da je imunogenetsko dovoljno za neutralizirajuća antitijela, nastaje pitanje: da li su antitijela prava? To je mnogo teže ocijeniti. Ne zna se sve dok se ne izvrši cijepljenje. Može se samo reći »izgleda dobro«. Ali prije treba vidjeti je li kadar spriječiti zarazu u majmuna ili neke druge životinje.

Proći će još vremena prije nego uspijemo. Jedan je od razloga tomu što smo na neistraženom terenu. Nema mnogo cjepiva za retroviruse. Prvi uspješniji nađen je tek 1984. i sprečava virusnu leukemiju u mačaka.

Proučavanje razvoja tumora u oboljelih od side i mehanizma imunološke obrane zacijelo će pridonijeti boljem razumijevanju procesa tumora.

— A lijek? Još ga nema. Gdje će se tražiti?

— U dva pravca: borba protiv virusa s antivirusnim lijekovima i liječenje imunološkog sistema s imunosimulatorima. Kako je sida složena bolest, i liječenje će morati biti složeno. Već sad upotrebljavamo, iako bez konačnih rezultata, HPA 3, suramin, ribavirin, zatim interleuchin 2 i interferon. HPA 3 je antivirusni lijek koji djeluje na obrnuti prijenos virusa. Suramin zaustavlja ciklus replikacije virusa, ribavirin djeluje na sintezu virusnih proteina.

No svi ti lijekovi vrlo su toksični, posebno za jetru i za krvne pločice, a kad se liječenje prekine, virus se počne ponovo širiti. Remisija je, dakle, privremena. Što se tiče stimulanata imunološkog sistema interlechina 2, čije stvaranje remeti upravo postojanje virusa (limfociti T4 koje sida uništava stvarali su i interlechin), on smanjuje depresiju imunološkog sistema. Interferon alfa je i antiviral i imunostimulator, ali ne obnavlja već oštećeni imunološki mehanizam. Dakle, može se primjenjivati samo kao dopunski lijek.

— Cjepivo? Neki predviđaju da će biti pronađen za jednu godinu, neki vjeruju da ćemo dugo čekati, a neki kažu da nikad neće biti nađeno. Što vi mislite?

— Do pronalaska cjepiva treba riješiti mnoge teškoće — odgovara profesor. — Nema odgovarajućih životinja na kojima bi se ispitivalo (ljudski virus side ne prima se na životinje pri eksperimentiranju: čimpanze i zeleni majmuni mogu se zaraziti sidom, ali s drugim posljedicama nego u čovjeka).

Osim toga do sad nitko nije pronašao cjepivo za retroviruse. Oni imaju proteine (koji se moraju nalaziti u cjepivu) što sami mogu postati imunodepresivni.

Osim toga virus side je vrlo promjenljiv. Iz generacije u generaciju modificiraju se neke osobine njegove sekvencije, i to se dogada 100 do 1000 puta više nego u virusa gripe. To otežava pripremu cijepiva: ono koje je djelotvorno danas ne znači da će to biti i sutra.

Druge osobine sekvencije virusa pak ostaju (i mnoge od njih su bitne) nepromjenjive. Naravno, na njih računamo kad mislimo na cjepivo.

— Dakle?

— Ja sam optimist. Za dvije godine ili za deset godina naći ćemo cjepivo protiv side, i to će biti dan pobjede nad tim zlom. ●

Sve o SIDI u deset pitanja i odgovora

Sida nije bolest koju je lako odrediti ili shvatiti.

Uz pomoć najvećih svjetskih stručnjaka odgovorit ćemo na najčešća pitanja o njoj.

1. Je li istina da se zaraza prenosi i dodirom koji nije seksualan?

NE, virus side vrlo je osjetljiv, slab i sposoban je za razmnožavanje samo u

— Tada ćemo doći do kraja?

— Ne. Virus side ima jednu neuobičajenu osobinu: vanjska strana mu je promjenljiva. O tomu smo lani objavili dva članka. Otkrili smo da svi virusi nisu jednaki, ali to ne znači da spadaju u različite kategorije: a, b, c. Predstavlja se poput ogrlice u kojoj je svaka perla jedan virus koji ima bliske i dalje srodnike. Promjene se odnose samo na vanjski zid ili barem naročito na nj. Tako se problem cjepiva zapliće. Treba postići da jedno vrijedi za sve.

— A to će biti?

— Još ne znamo. No ima razloga za optimizam. Otkrili smo da su neke zone vanjskih zidova uvijek jednake. I otuda polazimo u nastojanju da dobijemo antitijela sposobna za obranu organizma.

— Jesmo li još daleko?

— Ne bih rekao. Tehnološki problemi koji nas dijele od cjepiva nisu nepremostivi. U usporedbi s vremenom od prije pet godina, danas živimo u drugom svijetu. U biologiji možemo učiniti stvari koje su još tada bile nezamislive. No tvrditi da ćemo za godinu ili dvije imati cjepivo sasvim je druga priča. Ne znam koje ćemo još probleme morati rješavati.

— Sida se prvi put javila 1981. godine. Iako se brzo napredovalo u njenu proučavanju, još ne znamo kad ćemo je pobijediti. Ali jesmo li barem oboljelima uspjeli produžiti vrijeme čekanja?

— Nemam kod sebe statistike o preživjelima,ali je sigurno da danas možemo nešto učiniti, dok smo prije četiri godine bili potpuno bespomoćni. S testom je sada teoretski suzbijena mogućnost prijenosa kroz krv. Manji seksualni promiskuitet i oprez smanjuju rizik.

Eksperimentiramo s tvarima koje bi mogle zaustaviti virus... bez sumnje, napredovali smo.

— Slučaj Rocka Hudsona pobudio je nadu mnogih u HPA 3. Neki bolesnici pokušavaju sa suraminom. Koristi li?

— Ne bih se kladio ni na jedan ni na drugi. Sa sumarinom smo radili ja i Samuel Broder iz Instituta za rak u Bethesdi. To je stari evropski lijek i probali smo ga jer smo znali da ga je već odobrila Food and Drugs Administration, koja odlučuje o prodaji lijekova u Sjedinjenim Državama. Ta pojedinost ima presudnu važnost kad se suočavamo s praktičnim problemom. Nedavno je jedan belgijski znanstvenik objavio članak u kojem dokazuje da suramin sprečava djelovanje jednog životinjskog retrovirusa. Naša su istraživanja potvrdila te rezultate. On također uspjeva spriječiti razmnožavanje i zaraznost virusa a da ne oštećuje ozbiljnije funkcije i rast limfocita T. Ali nikad nismo mislili da je to lijek.

— A HPA 23, koji su proizveli u Pasterovu institutu?

— Budite ljubazni i ne tjerajte me da o tomu govorim.●

jedan par

Ispričat ću vam tragediju čovjeka kojeg sam volio

Kenny Ramsauer je umro 1983. Imao je 29 godina, i da se nije, po vlastitoj želji, nekoliko dana prije smrti pojavio na televiziji i ispričao svoju priču, bio bi samo još jedna žrtva side. Tako je unio svoje lice uništeno od Kaposijeva sarkoma u sve domove

određenim uvjetima. Njegov su put sperma i krv. Mogla bi biti i slina.

Zrak, suze i fizička blizina ne izazivaju zarazu. Žene nosioci virusa mogu ga trudnoćom prenjeti na dijete, ili nakon rođenja dojenjem.

2. Da li se simptomi teško prepoznaju i mogu li čak prevariti?

DA, simptomi mogu biti različiti i međusobno nepovezani. To su stalna temperatura, otjecanje limfnih žlijezda, proljevi, noćno znojenje, egzantem, gubitak težine, malarija itd. Postaju sumnjivi ako traju duže od tri mjeseca i ako su »neobjašnjivi«, tj. ako ih liječnici ne mogu povezati ni s kakvim poznatim patološkim uzrokom osim sidom.

3. Napada li sida samo »rizične« grupe ili se svatko može zaraziti?

DA i NE. Teoretski je dovoljan jedan kontakt za zarazu. U praksi se to rijetko događa. Zdrav organizam uništi virus i zaraza se javlja tek nakon ponovljenih dodira.

4. Sida je samo jedna bolest ili se pod njenim imenom krije više njih?

DA i NE. Bolest je samo jedna, no može se izraziti na više načina. Obično je napadnut imunološki sistem, ali osjetljivi su i živčani sistem i carebralno tkivo. U oboljelih se često javljaju vrlo ozbiljna neurološka oštećenja. Netko je čak rekao da je povećani broj ludila posljednjih godina na neki način u vezi sa sidom.

5. Može li virus hepatitisa (B) izazvati sindrom imunološkog nedostatka?

— Odgovor bi trebao biti NE. Hepatitis B u vezi je s pojačanim množenjem stanica (iako virus hepatitisa »nije« kancerogeni). No nedavna istraživanja pokazala su da ima sličnosti između virusa LAV i virusa hepatitisa. I rizične su grupe za obje bolesti slične.

6. S obzirom na širenje side, može li se govoriti o epidemiji?

DA i NE. Da, jer broj oboljelih raste (100 posto godišnje) kao kod epidemije obično odnose na neke bolesti (dok je sida dugo prikrivena). Ne i zato što je ta bolest slabo zarazna i pogađa dosta nizak postotak stanovništva.

7. Je li sida nova bolest?

DA, i to što je u Africi ima već neko vrijeme ne mijenja problem. U Africi su prvi slučajevi otkriveni, čini se, tek 1970.

Pojava side, vjerojatno u vezi s mutacijom jednog virusa, nije, dakle, samo prepoznavanje jedne stare, još neidentificirane bolesti.

8. Je li sidu donio centralnoafrički, majmun, ovan ili neka druga životinja?

DA, vrlo je vjerojatno to »zeleni majmun«, i to objašnjava njenu smrtonosnost. Virus koji uspije probiti »prepreku vrste« obično je vrlo smrtonosan za novu vrstu domaćina (iako je bio dobroćudan za onog tko ga odavno nosi).

Kako nastaje zaraze? Ako majmun ugrize čovjeka ili čovjek jede sirovo meso majmuna. Čak se predpostavlja i seksualni čin između čovjeka i majmuna.

NE, na pitanje da li dolazi od ovna.

On nosi virus koji spada u istu obitelj kao i sida, ali ne izaziva imunodepresiju (izaziva upalu pluća, nervne simptome, encefalitis). I nema opasnosti za onoga tko jede ovnovinu.

9. Može li se ozdraviti od side?

NE, na žalost za sad ne, ali već ima primjera druge remisije zaustavljanja bolesti). Prava je sid a smrtonosna, no ima oblika koji su dosta dobroćudni.

10. Može li se sida spriječiti?

DA, i danas, kad bolest bolje poznajemo, ta zaštita može biti potpuna. Više nema opasnosti od transfuzije jer ti zavodi jamče nezaraženu krv. Što se tiče osobne zaštite, treba paziti na injekcije (narkomani), i seksualne odnose (dobri stari prezertiv i ovdje može poslužiti).●

Kenny Ramsauer i Jim Bridges na odmoru; u bolnici za vrijeme Kennyjeve bolesti

Amerike. Ispričao je kako su ga u bolnici zlostavljali. Zahvaljujući njemu, bolest od koje je bolovao on i još nekolicina postala je američka tragedija.

Ramsauerov pogreb u Central Parku postao je uzbudljiva manifestacija jedne zajednice: zajednice homoseksualaca, kojoj je prijetila tada još nepoznata bolest.

Da nađe hrabrosti i izađe u javnost, Ramsaueru je pomogla i ljubav Jima Bridgesa (42), čovjeka koji je bio uz njega do kraja njegove agonije. Bridges je biseksualac, dvaput se ženio, ali je imao samo jednog ljubavnika: Kennyja.

— Satima sam ga držao u zagrljaju — priča danas Bridges. — To mu je bilo tako potrebno. Kupio sam mu i vjenčani prsten, koji je već od mene tražio. Tako se ponosio njime. Pokazivao ga je svima koji su nas posjećivali. Zatim je počeo gubiti težinu i prsten mu je padao s prsta. Tada mu je majka kupila zlatni lančić pa ga je na njemu nosio.

Za vrijeme bolesti obitelj se ponovo približila Kennyju. Bio je usvojeno dijete dobrostojećih ljudi s Long Islanda. Kad su prvi put saznali da je homoseksualac, bili su užasnuti. Zatim su ga prihvatili, ali ga nikad nisu dovoljno voljeli. Priznali su to Jimu u pismu, nekoliko mjeseci nakon Kennyjeve smrti.

»Ne možemo riječima izraziti ono što osjećamo za vas«, kaže se u pismu. »Kenny nikad nije bio sretan kao posljednjih godina. To što je bio usvojeno dijete uvijek ga je mučilo. Nikada se nije osjećao dovoljno voljenim. I ako su posljednje godine bile najsretnije u njegovu životu, to je vaša zasluga.

Odanost koju je Bridges iskazivao za vrijeme Kennyjeve bolesti nije iznenadila samo njegove roditelje. Bridgesova je sestra izjavila da se ponosi njime i da nije sigurna da bi se tako brinula o svom mužu da je u istoj situaciji.

Sada se polako oporavlja. Nakon Kennyjeve smrti nije imao nijednu ozbiljniju vezu. Ponovo je počeo čitati bibliju.

Živi kao da je Kenny još živ. Svaki dan gleda njegovu sliku i razgovara s njim. U vrtu je zasadio cvijeće koje je njegov prijatelj najviše volio, i kad se osjeća jako osamljenim, sjedi tamo.

Kennyjev je pepeo nakon kremiranja stavio u vazu i drži je u spavaćoj sobi. U njoj je i pismo Kennyjevih staratelja.

Život mu se promijenio, ne samo zbog gubitka prijatelja, već i zbog straha.

— Živi u strahu od side — kaže. Prije bih se ubio nego da nekog zarazim. Redovito odlazim liječniku. Družim se samo s biseksualcima, i ne često. U posljednje dvije godine spavao sam s više žena nego prije u deset godina.●

Kako je virus promijenio lice New Yorka

U ponedjeljak, 9. rujna, prvoga dana škole, u Quensu je zavladala panika. Negodujući protiv gradske uprave koja je pustila sedmogodišnje dijete oboljelo od side da pohađa školu, roditelji dvanaest tisuća đaka zadržali su svoju djecu kod kuće. Izašli su na ulice uzvikujući: Spasite našu djecu! Uklonite sidu!

Već nekoliko mjeseci strah muči New York. I ne bez razloga. Od 12.595 dosad prijavljenih slučajeva side u Sjedinjenim Državama 4387 ih je iz New Yorka. Od toga ih je 2.355 umrlo.

Zdravstveni odjel pri upravi grada prima dnevno do 200 poziva kojima ljudi traže obavijesti o AIDS-u. To je postala zajednička mora.

Ljudi odlaze k liječniku i da bi pitali da li je opasno ako ih u restoranu poslužuje konobar homoseksualac.

Gradska uprava čini sve što može, ali borba protiv glasina često je uzaludna.

Kad je općina odlučila da deset oboljelih od side smjesti u jednu od gradskih bolnica, stanovnici te četvrti tužili su je Vrhovnom sudu države New York. Među potpisnicima tužbe je i jedan liječnik, koji tvrdi da se bolest može dobiti preko kapi mokraće na zahodskoj školjci.

— Kako ljude dobro uputiti ako čak i liječnici pričaju besmislice? — ljuti se Victor Botnich, gradonačelnikov specijalni pomoćnik za borbu protiv panike od AIDS-a.

Predrasude rastu. Jednog se dana u prepunom vagonu podzemne željeznice mogla vidjeti prazna stolica. Na njoj je pisalo: »Ovdje je sjedio oboljeli od side!«.

U takvoj atmosferi histerije događa se svašta. Tehničari jedne TV-ekipe ostavili su opremu kad su čuli da intervjuirani ima sidu. Ambulantna kola ne žele voziti oboljele. Pogrebna poduzeća traže i do tisuću dolara za pokop oboljelih od »nove kuge«.

I nakon što je unijela korjenite promjene u ponašanje homoseksualaca, sida je utjecala i na ponašanje heteroseksualaca. Homoseksualci su se odrekli turskih kupelji, promiskuiteta. Otkrili su život udvoje. Ponovo su morali braniti ono za što su vjerovali da im je zauvijek zajamčeno.

Prerano je reći da li će se i heteroseksualci tako temeljito promijeniti, ali znakovi se već vide.

— I heteroseksualci postaju oprezniji u svojim seksualnim običajima — kaže s olakšanjem psihijatar Helen Singer Kaplan. — Razdoblje slobodnog seksa zamijenilo je razdoblje sigurnog seksa. Bezbrižno doba pustolovina za jednu noć polako žuti zajedno s lišćem ove tmurne jeseni●

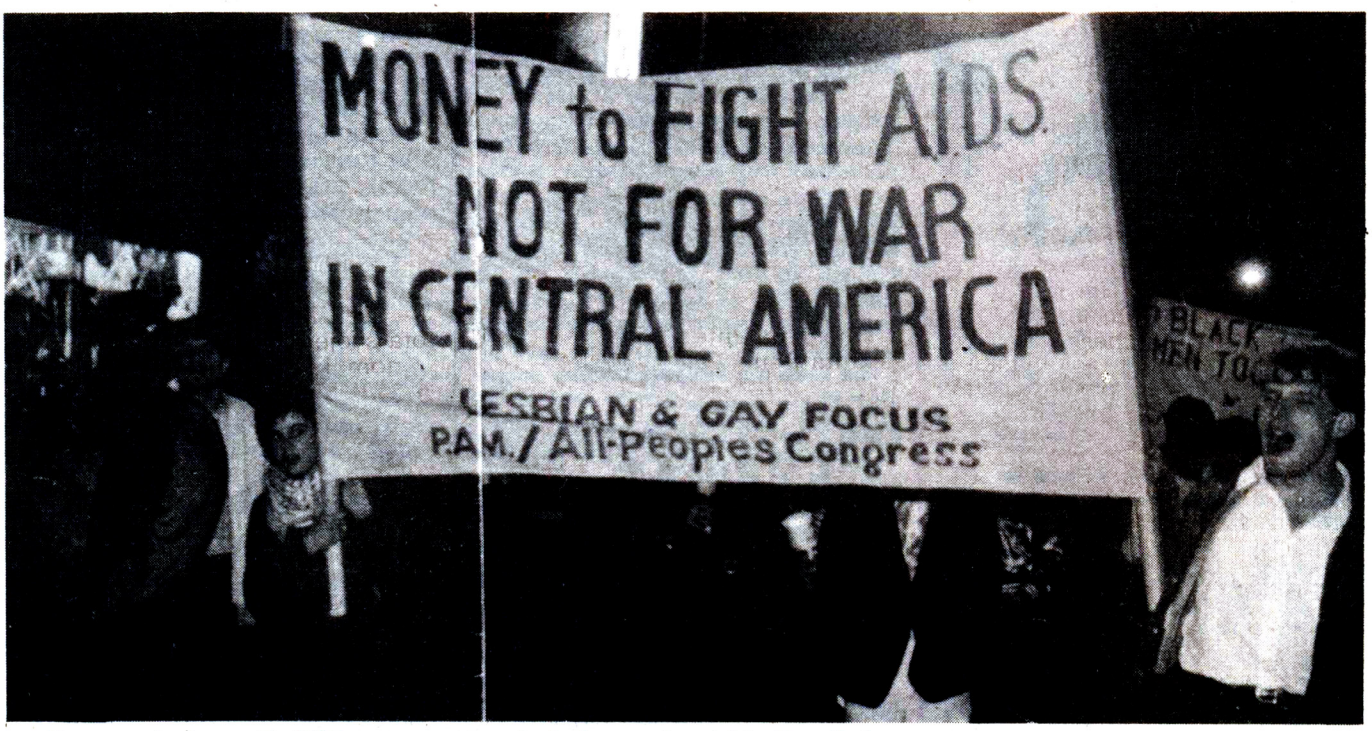

— Novac za borbu protiv SIDE a ne za rat — traže homoseksualci iz New Yorka.

Tako se borimo

U obitelji Burk svi osim kćeri Nicole boluju od side

Patrick Burk (28) boluje od side. Njegova žena Lauren (24) boluje od sindroma limfoadenopatije, koji se smatra prvim stadijem side. Dwight, njihov sin od godine dana, boluje od side. Jedini je zdravi član obitelji četverogodišnja Nicole, Laurenina kći iz prvoga braka.

Ovo je dosad jedini poznati slučaj da se virus proširio među više članova neke obitelji.

— Počelo je prošlog ljeta dok smo bili na odmoru u Zapadnoj Virginiji — priča Lauren. — Dwight je tada imao samo četiri mjeseca. Jednog je dana poplavio. Odnijeli smo ga u bolnicu i liječnici su ustanovili da boluje od side. Pregledali su i mene i Patricka i u oboje su našli virus.

Liječnici smatraju da je Patrick bio prvi zaražen. On je hemofiličar i virus mu je prenesen transfuzijom. Dvije godine prije odlaska u bolnicu patio je od proljeva, temperature, povećanih limfnih žlijezda i umora.

— No sve to povezivali smo s hemofilijom — kaže Lauren. — Već se navikao na tegobe.

Prošlog prosinca dobio je upalu pluća, zbog koje je morao napustiti posao. Radio je kao bolničar u zavodu za hendikepirane, gdje je Lauren i danas bolničarka. On je kod kuće i brine se o djeci. No i Lauren je već počela osjećati zamor na poslu. Sad radi samo tri dana u tjednu. Na poslu joj izlaze u susret pa može raditi kad se dobro osjeća.

Razumijevanje koje za Brukove pokazuju poznanici i prijatelji vrlo iznenađuje. Oboljeli od side obično izazivaju prezir, strah i drže ih na odstojanju.

— Liječnici su nam savjetovali da nikome ništa ne kažemo, ali mi smo smatrali da bi to bilo pogrešno. Rekli smo najprije prijateljima, zatim susjedima i na poslu. Pristali smo i na intervju na televiziji. Rezultati su bili iznenađujući. Svi su stali uz nas. Zvali su nas i nudili nam pomoć ljudi za koje nikad nismo čuli. Dobili smo 17 tisuća dolara i ne znam kako bismo izdržali bez tog novca.

Bilo je, dakako, i negativnih reakcija, osobito na poslu. Ali uprava zavoda bila je vrlo čvrsta: »Ako vam se ne sviđa način na koji smo postupili s Burkovima, možete otići«, govorili su zdravstveni radnici te ustanove. Sa solidarnošću ljudi u mjestancu od dvije tisuće stanovnika, u kojem žive, jedino mogu računati, osim sa samima sobom.

U takvoj situaciji psihička je ravnoteža vrlo krhka i oni misle da će možda morati potražiti pomoć psihijatra. Nastoje ne misliti da je na kraju »tunela side« samo smrt. Otkad je počela ta mora, njihovi su napori usredotočeni na to da spase svaki trenutak svog života i života svoje djece. To je bitka s vremenom, koju olakšava samo nada da će liječnici naći načina da zaustave bolest prije nego za njih bude prekasno.

Zbog svoje situacije nikog ne krive. Ako baš moraju u nekog uprijeti prstom, onda je to vlast.

— Država nam nije nimalo pomogla. Da bismo mogli primiti pomoć, morali bismo se odreći kuće i svega za što smo se borili prije negoli nas je snašla bolest. To nikad nećemo učiniti●

NASTAVAK SA 55. STRANICE

Lude mačke »Ludog konja«

dam, odnosno na točno toj nijansi crne boje. Ista preciznost vrijedi i za ostalu kozmetiku. Sve moraju imati isti ton boje kože, tjelesni make-up, dakako i lice.

— Žene odijevam u svjetlo, u boje reflektora. Samo jedna žena od deset tisuća ima dovoljno dobro tijelo da se slobodno može pokazati — ističe Bernardin.

U vremenu tvrdih pornića, sveprisutnog vala čiste pornografije, vlasnik »Ludog konja« inzistira na čistoj erotici, lijepom tijelu, umjetnosti, ukusu. Njegove djevojke također. Mlade su, nemaju više od 25 godina, najčešće su balerine, studentice glume ili fiskulture, koje tim poslom, a više je nego dobro plaćen, nastoje osigurati budućnost, bilo studijem, bavljenjem nekim stalnijim estradnim poslom, bilo bogatom udajom. Bernardin ih čak prisiljava ugovorom na određeno ponašanje. Sve moraju štedjeti petinu plaće. Ona im se i ne daje, nego im se uplaćuje na račun i mogu je podići tek poslije odlaska iz »Crazy Horsea«. Zabranjeni su bilo kakvi kontakti među osobljem, strogo je utvrđeno i ponašanje prema publici, a nedopustivi su i bilo kakvi skandali i ispadi u slobodnom vremenu. Osobito se gaji kult nedodirljivosti djevojaka iz »Ludog konja«. Strancima je onemogućen pristup iza kulisa i u službene prostorije (otud i tako malo fotografija iza kulisa), snažni čuvari reda brinu se da se propisano ponašanje očuva u svakom trenutku, a djevojke se same voze kući.

Željezna, prava vojnička disciplina vlada u »Crazy Horse Saloonu«. Na probe se ne smije zakašnjavati, svaka šefova i koreografova riječ mora se slušati, kućni je red svetinja. Kad se svih 18 djevojaka skupi uoči dvosatnog šoua, aktivira se poseban sat i tada sve moraju biti spremne. Ni najmanjeg nabora u opremi ne smije biti, ni najmanja se greška ili grimasa ne smije potkrasti. Nakon predstave, tuš, smijeh, šala i zadirkivanje, u intermecima masaža, čitanje knjiga, učenje, gimnastika, neko piće, popravak šminke, povjerljivi razgovori. Sve su to ipak vedre mlade djevojke. Ne smatraju se striptizetama, nego umjetničkim plesačicama, što i jesu. Njihov ples, slike u revijama za muškarce i poziranje samo su dio svakodnevnog posla, a erotika koja nesputano izbija iz njih, a na pozornici »Ludog konja« eksplodira, simbol je ne samo Pariza nego i cijelog Evina potomstva. Samo, one se toga ne stide. Posjetiti Pariz a ne poći u »Crazy Horse Saloon« zaista je smrtni grijeh.●

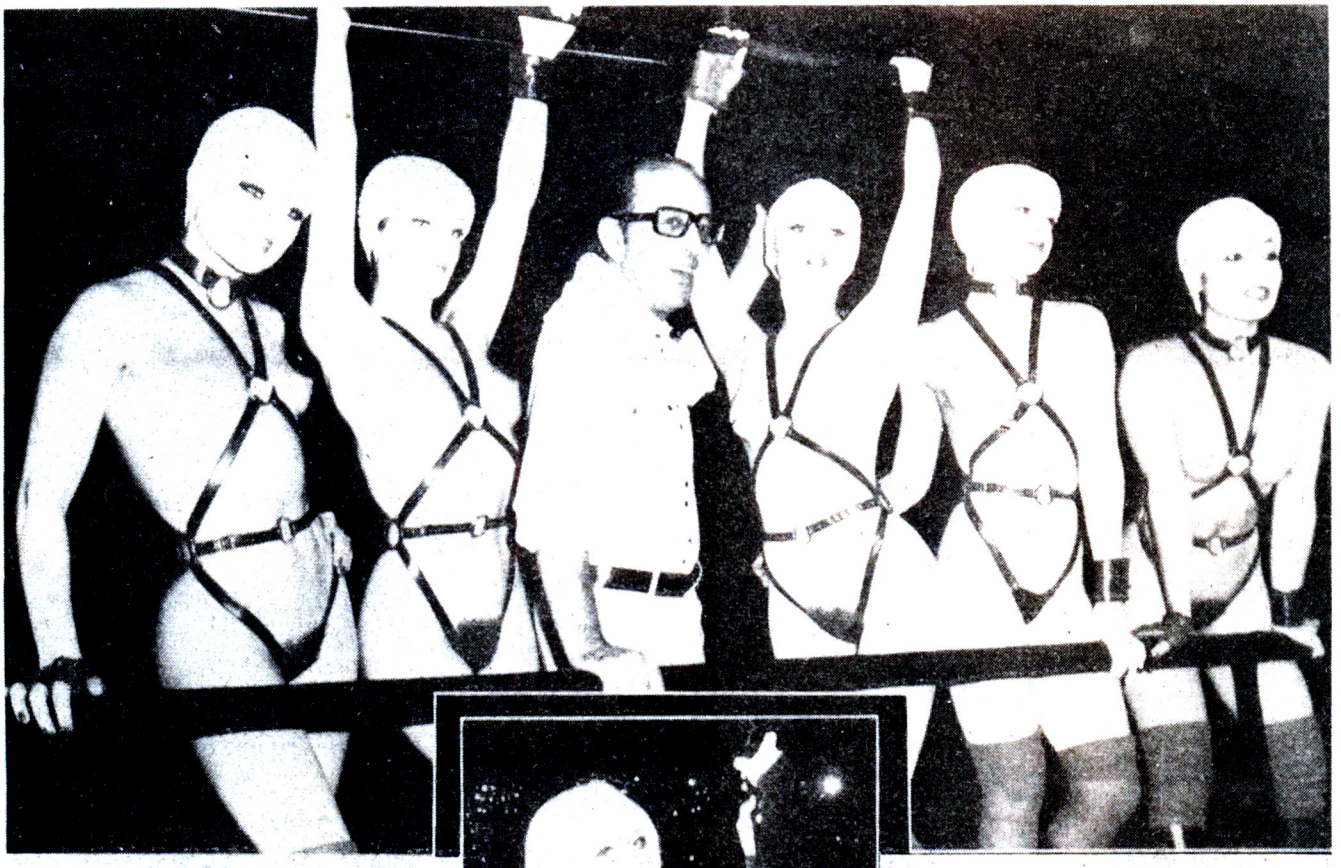

Gola istina o sestrama Wood

Iako je godinama prigovarala Natalie da vodi razuzdan život, sad je Lana skandalizirala Ameriku. Postala je seksi-zvijezda, snimajući film o svojoj sestri uz pomoć bivšeg djevera Roberta Wagnera, s kojim je imala i ljubavnu vezu.

Lana Wood (39) pozira gola u svom stanu. Iza nje je pet promašenih brakova. Gotovo je uvijek glumila u drugorazrednim filmovima. Sad je odlučila snimiti film o životu i smrti svoje sestre Natalie. Vijest je podigla prašinu u Hollywoodu, jer će film najvjerojatnije obilovati pojedinostima iz Natalijina ljubavnog života. Drugi je razlog uzbuđenju sudjelovanje Roberta Wagnera kao producenta filma. Robert je udovac Natalijin, djever Lanin, s kojim je imala sentimentalnu pustolovinu. On nije jedini muškarac kojeg su sestre dijelile. Srce im je slomio i Cristopher Walken.

Iako ima gotovo četrdeset godina Lana izgleda poput djevojčice zahvaljujući svakodnevnoj gimnastici i jogurtu. Da bi što više sličila sestri, čak se podvrgla plastičnoj operaciji.

Lana Wood ispod tuša za vrijeme proba za snimanje filma o Natalie. Te su fotografije skandalizirale Ameriku. Publika nije zaboravila da je Lana godinama prigovarala sestri zbog raskalašena života, dok je sebe prikazivala kao intelektualku. (Napisala je i knjigu). ●

Đavolska bolničarka

Minnie Minoprio i njen prvi nastup bez odjeće na stranicama časopisa namijenjenoga samo muškarcima

Prvu je ulogu dobila u sedmoj godini. Igrala je kokoš. A sad, poslije trideset i šest godina, Minnie je pokazala da je spremna na sve samo da bi bila popularna. U pornografskom mjesečniku »Le Ore« pojavljuje se u različitim ulogama, no sve su se, u usporedbi s onom davnom, kad je igrala kokoš, spustile ispod granica dostojanstva. Naslovi serija u kojima je nastupila govore dovoljno: »Đavolska bolničarka«, »Zadovoljstva sadomazohizma«.

Bio je to pravi šok za TV-gledaoce, koji je se sjećaju kao nasmijane, umiljate ženice. Kad je s Fredom Bongustom nastupala u TV-emisiji »Specijalno za vas«, stekla je popularnost među bakama, majkama i djecom. A sad se kao seksi učiteljica okrenula posve drugoj publici.

Minnie nije jedina osoba iz svijeta spektakla koja se zaputila u svijet zvan »Zabranjeno maloljetnicima«. Prije nje to su učinile Marisa Mell i Patty Pravo, ali njihova golotinja nije toliko osupnula ljude, jer nisu izgledale tako domaćinski i nježno poput Minnie.

Istina, i prije se slikala gola, no te su fotografije čedne u usporedbi s ovima.

U četrdeset i trećoj godini života Minnie je imala mnogo posla, iako se uporno žalila da je velike televizijske mreže zapostavljaju. Govorila je da nema teškoća ni s novcem.

Pa, što je onda razlog njena priklanjanja pornografiji?

Ne smije se zaboraviti da su novine za koje je pozirala potrošile oko milijardu lira na reklamu.

Grad je prepun njezinih postera svih veličina. Poneki su visoki i dvanaest metara!

Što joj misli muž kad je vidi na tako velikom posteru? Prvi muž od kojega se razvela poslije samo nekoliko godina braka, zacijelo se stidi, a drugi, Carlo Mezzano, čak je ponosan. Oboje su svjesni toga da se mnogi zgražaju, ali su zadovoljni popularnošću, pa makar stečenom i pornografijom.

Njen sin, dvadesetogodišnji Giuliano, već je nekoliko mjeseci nije posjetio. No on ima i svojih briga. Nekoliko je puta bio zatvaran zbog krijumčarenja oružja i krada. ●

Veliki brat prijeti batinama

Tony-Lee Stallone (27), mlada sestra Sylvestera Stallonea, poznati foto-model. Zbog ljepote i imena koje nosi dobila je već mnoge ponude holivudskih producenata, koji bi je rado vidjeli uz brata. No, s obzirom na njihove loše odnose još od djetinjstva, Tony ih je sve odbila.

Tony-Lee pozira u odjeći koja ističe njeno lijepo tijelo. Brat ne voli da se slika u seksi pozama, no ona ne daje ni pet para za njegovo mišljenje. Da bi se održala u dobroj formi, provodi sate u gimnastičkoj dvorani.

Sly Stallone neutješna izraza zuri u čašu viskija. Iako mu u posljednje vrijeme sve polazi za rukom, ogorčen je ponašanjem svoje sestre. Navodno joj je zaprijetio batinama ako se ne upristoji. ●

Marcello kao prostitutka

Marcello Mastroiani (61) podvrgava se napornu šminkanju koje će ga pretvoriti u ostarjelu kurvu, da bi snimio zabavnu scenu u filmu »Uobičajeni nepoznati 20 godina poslije«, nastavku čuvenog filma Maria Monicellija iz 1958.

Mastroiani zajedno s Vittoriom Gassmanom (63). O njemu kaže: — Uvijek je željan novih saznanja i iskustava. Sa mnom je drugačije. Ja si dopustim da budem lijen.

Mastroiani kao kurva za stolom jednog kafića gdje će, prema scenariju, pomoći Gassmanu da izvrši pljačku. To je smiješna i dirljiva scena. O filmu kaže: — Glavni su likovi, isti kao i prije 20 godina. To su nesretnici koje će nemilosrdno iskoristiti moderni kriminalci ●

Najljepša baka Hollywooda

Kao da je vrijeme stalo za Melaniju iz filma »Zameo ih vjetar«

SLIKAJTE ME GOLU, U SVOJOJ SEDAMDESETOJ NE MORAM NIŠTA SKRIVATI!

Dok se na televiziji ponovno prikazuje film koji ju je učinio slavnom, Olivia De Havilland se slikala bez odjeće i — položila ispit!

U lipnju 1986. će proslaviti sedamdeseti rođendan, no ipak nije oklijevala da se svuče pred objektivom.

Sačuvala je osmijeh iz svojih dvadesetih godina (mala fotografija), kad je glumila Melaniju u slavnom filmu »Zameo ih vjetar«.

Trenutno boravi u klinici »Centar zdravlja«, kamo povremeno dolazi da bi sačuvala formu. »Kao što vidite«, izjavila je, »zaista sam najljepša baka u Hollywoodu«.

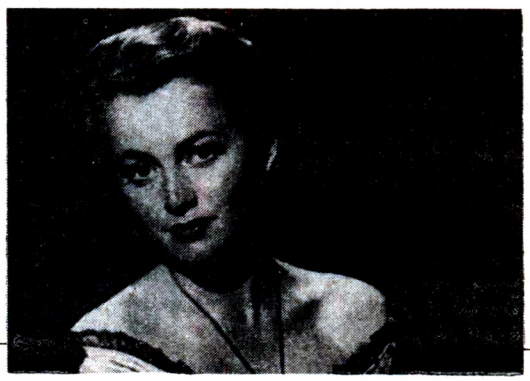

»Nije lako ovdje«, dodaje. »Ustajanje u 5.20. Gimnastika. Termalne kupke. Dijeta. No trud se isplati. Ne plašim se usporedbe s pedesetogodišnjakinjama.«

Olivia De Havilland se dvaput udavala. Od 1946. do 1952. živjela je s Marcusom Gombrichem, od 1955. do 1977. s Pierreom Galanteom. Ima dvoje djece, tridesetšestogodišnjeg Benjamina, rođenog u prvom braku, i dvadesetdevetogodišnju Giselle iz drugog braka.

»Zadovoljna sam svojom karijerom. Vivien Leight i ja smo u filmu 'Zameo ih vjetar' tumačile likove koji su i sad u modi. Ja slatku Melaniju, a Vivian podmuklu Rossellu. Slično kao Krystle i Alexis u »Dinastiji!« ●

Nova Iva

Vijest je poput bombe odjeknula Italijom. Iva Zanicchi se razvela, poslije osamnaest godina braka. Zato se i bila povukla iz javnosti. Skrivala se, bojeći se što će reći njeni obožavaoci, obitelj, prijatelji. Njen bivši muž dobro ju je poznavao i iskorištavao njenu kolebljivost.

Zacijelo je vjerovao da će pristati da se ponovno vjenčaju.

Naposljetku je iskreno priznala da joj je dosta muževe sebičnosti i da je osamnaest godina živjela kao u zatvoru, progonjena njegovom ljubomorom. Čak se i odijevala onako kako se njemu sviđalo.

Sad kad je izišla iz »mišje rupe« i javno se pokazala s čovjekom kojega voli, Faustom Pinnom, više se ne plaši da će je obožavaoci osuđivati. Dokaz je njene slobode kupanje u toplesu. U braku to nikad ne bi učinila. Godinama je potiskivala svoju eksplozivnu narav, i sad je sretna što može raditi sve što želi.

Šaliti se, pričati, slobodno se ponašati. Skinuti grudnjak kad poželi. Čovjek koji je s njom slobodnih je nazora. A njena će se publika morati priviknuti na novu Ivu. ●

Ponovo mlada Brigitte

Sa svojih pedeset godina Brigitte Bardot izgleda mlada, lijepa i zaljubljena. Radost životu vratio joj je Philippe Laudon (41).

Na slici od prije nekoliko mjeseci vidimo je naboranu, spuštenih usana, kako se skriva iza tamnih naočala. Na licu joj se čitaju osamljenost i očajanje. Tada je mnogo pila. Kad ju je ostavio prijatelj Alain Bourgrain-Dubourg, htjela je umrijeti. Dva puta se pokušala ubiti.

Brigitte je danas ponovo sretna. Čudo se zove ljubav prema Philippeu Laudonu, ne suviše ambicioznom poslovnom čovjeku iz St. Tropeza. Poslije Vadima, Sachsa i Bougrain-Dubourga ... ●

Njihovoj ljubavi zavide mnogi

Pomalo je prava umjetnost u Hollywoodu, gdje neprestano oko nečeg leti perje, biti iskreno zaljubljen i sretan. Filmska zvijezda Jacqueline Bisset (41) i superplesač Alexander Godunov (35) upravo su takav par. I to već pet godina.

Holivudska najiskrenija romansa brak je bez papira i možda je baš zato sretniji od mnogih zakonom reguliranih odnosa. Jacqueline Bisset, čija ljepota podjednako opčinjava muškarce kao i žene, u načelu nema ništa protiv braka.

— Ima ipak nešto što me od toga zadržava, ali ne mogu točno definirati — kaže. Tražeći prave riječi, prstima je šarala po gustoj kovrčavoj kosi, prošaranoj srebrnim nitima.

— Mislim da patim od klaustrofobije, potreban mi je osjećaj slobode, iako se tom slobodom ne koristim. Za neke je ljude zacijelo dobro biti oženjen, mirniji su, udaja ili ženidba daje im sigurnost. Meni ta sigurnost ne bi ništa donijela. Ja sam netko tko sebi i drugima svakog dana postavlja novo pitanje. Ne želim suditi i reći je li to dobro ili nije. Jedino mislim da je to bolji put, jer čovjek je inače u prilici da izgubi volju za druge i za ono što čini. Živjeti zajedno može biti opasno. Lako se postane nevidljivim, uzimate jedan drugog manje istinito.

Ta opasnost paru Bisset/Godunov, prijeti. Doduše, često dijele stol i krevet, no isto tako često žive odvojeno u vlastitim stanovima, ona u Los Angelesu, on u New Yorku.

— Usprkos svemu — dodaje Jacqueline — osjećam se vezanom, ja sam s njim i kad nije ovdje. Poznajem sebe vrlo dobro. Volim davati, imam u sebi mnogo ljubavi. Rado se brinem o nekom, rado štitim.

Planula je ljubav na prvi pogled kad su se ugledali na partyju kod zajedničkih prijatelja. Bila je očarana rasnim Rusom, koji je 1979, za vrijeme gostovanja Boljšoj teatra u New Yorku, odlučio ostati na Zapadu. Atletski plesač kose plave poput slame započeo je karijeru na Zapadu s manje od dolara i u iznošenim trapericama. Odrekao se povlaštenog života »baletana Boljšoj teatra i njegova se žena primabalerina Ljudmila Vlasova, vratila u Moskvu bez njega.

Jacqueline Bisset voli snažne muškarce koji znaju što žele, drži da se u njih može imati više povjerenja. Ali nije samo time Godunov osvojio srce ljepotice koja cijeni slobodu. Kad je Jacqueline npr. napunila 39 godina, pojavio se on kao iz vedra neba u meksičkoj prašumi, gdje je upravo snimala neki novi film — s buketom ruža u desnoj ruci, a s golemom tortom od čokolade u lijevoj. A godinu dana poslije poslao joj je bocu šampanjca i violinski trio u hotelsku sobu u Budimpešti, gdje je upravo snimala seriju o Ani Karenjinoj.

Broj zavidnika raste. Godunovu neprestano pripisuju veze s muškarcima, jer ljudi naprosto ne mogu vjerovati da ima plesača koji nisu pederi. A ako Jacqueline Bisset nekamo otputuje radi snimanja, već joj pripisuju aferu s novim filmskim partnerom. No oni se tomu samo smiju. Zato nije nimalo čudo što pokušavaju zaštititi svoj privatni život.

Također ne vole slušati o njihovoj razlici u godinama. Na temelju izgleda nitko ne bi mogao zaključiti da je ona starija od njega pet godina. ●

U stopu ga prati glas zavodnika. Novinari su ga u Americi proglasili najpoželjnijim muškarcem godine. Lijepi Fabrio Testi proglašen je posljednjim »latin loverom« talijanske kinematografije. Njegove su ljubavi slavne osobe: Ursula Andress, Laura Antonelli, Paola Tedesco i Roberta Giusti. A između tih ljubavi nebrojeni flertovi. I potom iznenađenje! Brak s prelijepom Andaluzijkom Lolom Navarro. Otkad je s Lolom, za tih osam godina nije više tražio druge žene i nije želio pustolovine. No to ne znači da mu se lijepe žene i dalje ne sviđaju.

Njegova ljubav s Ursulom Andress postala je legendarna. Proveli su zajedno tri godine prepune napetosti, prigovaranja i svađa. Njena sebičnost i ljubomora izazivali su ratove. Njega su poslovi neprestano vodili u zagrljaj lijepih žena, a ona to nije mogla podnijeti. No usprkos svemu oni su danas susjedi i prijatelji. Čak se i Lola sprijateljila s Ursulom. Iako je izjavio da je Ursula bolja prijateljica no ljubavnica, ipak ne poriče da su mu godine provedene s njom među najljepšima u životu.

Nebrojeni su njegovi flertovi. Nitko ne može točno znati s koliko je bio žena, no vjerojatno govori istinu kad kaže da je u svakom odnosu, pa makar i samo za jednu noć — uživao!

Nerado govori o tom što ga je razočaralo u ljubavi, ali zato spominje da su ga najviše smetali glupost, prostakluk i neznanje.

Kad su ga pitali što je za njega ljubav, odgovorio je da je to projekcija duše u materiju, da je gotovo nadnaravan osjećaj koji, pošto je projiciran u tijelo — kratko traje. Uvjeren je da je zbog toga bio s mnogim ženama, jer se ni uz jednu nije uspio potpuno vezati duže vrijeme.

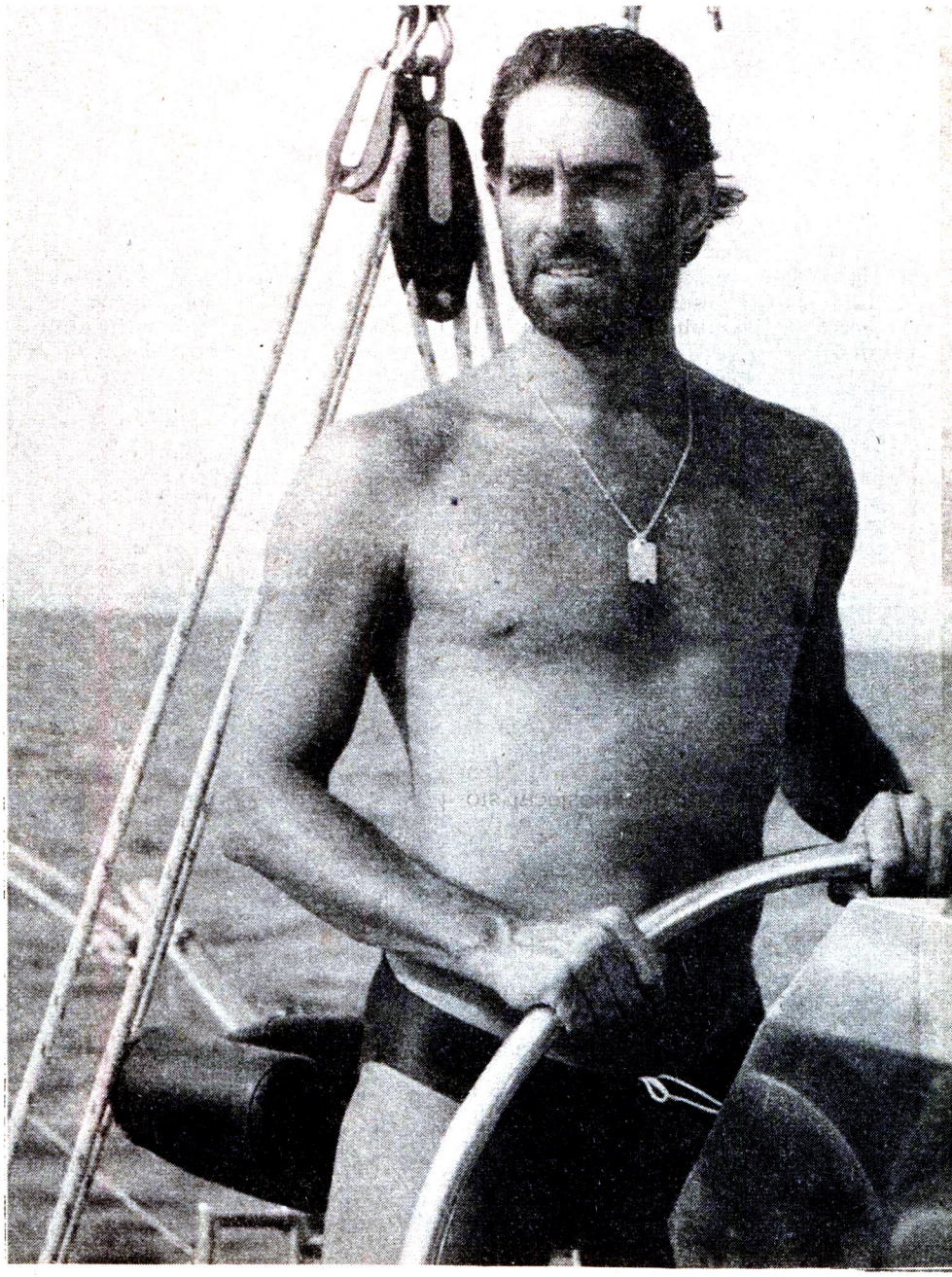

Zavodnik koji se pokajao

Jedino je susret s današnjom ženom bio za nj poput udara groma. Odmah je znao da s njom želi brak i djecu. Sreo ju je za vrijeme snimanja filma u Španjolskoj. Odlučio se bio za kupovinu automobila, a kad je u prodavaonici ugledao Lolu, zaboravio je na automobil.

Poslije rastanka s Ursulom, a prije susreta s Lolom, upoznao je lijepu studenticu Annaritu Terrabuio. Vjerovao je da će ta veza završiti brakom, no razdvojili su se već poslije nekoliko mjeseci.

Još mu je jedna žena poslije ljubavne veze postala prijateljicom. To je Roberta Giusti. Nju je čak bio pozvao na svoje vjenčanje. Upoznali su se na zaista neobičan način. Za vrijeme snimanja neke televizijske emisije pozlilo mu je od umora i vrućine pa se onesvijestio. Kad se osvijestio, ugledao je ljepoticu koja mu se činila kao priviđenje. No, iz tog se susreta rodio samo flert.

Testi je upravo završio snimanje televizijske serije u Americi. To je priča o blizankama koje se nalaze poslije mnogo godina. Jedna je domaćica, a druga pripada mondenom svijetu. One odluče da zamijene uloge i tada nastaje zbrka s mnogo zanimljivih situacija. U toj seriji s njim igra Stephanie Powers i za nju kaže da je najljepša žena na svijetu.

Konzervativna »mama RAI«

Poznata televizijska voditeljica, Sabina Ciuffini (35), koja je slavu stekla kao pomoćnica Mikea Buongiorna, nije postala nasljednica Raffaele Carre u vrlo popularnoj podnevnoj emisiji zbog ovih fotografija, koje je »mama RAI«, kako Talijani drukčije nazivaju svoju službenu televiziju, ocijenila kao suviše slobodne. Sabina pozira fotografu kao pravi profesionalac. Zna da je privlačna i da ima lijepo tijelo, no neki smatraju da je suviše seksi da bi se svidjela domaćicama.

— Nikad nisam pokušavala biti seksi — brani se ona — ali se ne mogu sakriti da se netko ne bi naljutio.

Kako je izgubila priliku da zamijeni Raffaelu, Sabina će na jesen voditi večernji kviz. ●

Margie još traži muža

Iako su učestalo ponavljali da će se ubrzo vjenčati, čini se da je otišlo u vjetar vjenčanje multimilijardera Umberta Marzotta i lijepe Margie Ne-

wton. Mlada glumičica s malo dara i mnogo oblina trebala je tim brakom zakoračiti u pozlaćeni svijet.

Na njenu nesreću, mladoženjina se obitelj protivila tom braku zbog njenih goluždravih slika u novinama.

Nastupila je u filmu »Putovanje s tatom« uz Alberta Sordija i Carla Verdoneja. Kažu: zahvaljujući lijepom golom tijelu i novinskim fotografijama. Lijep izgled donio joj je uloge u filmovima »Virus«, »Posljednji lovac«, »Herkul II« i »Nježne ludosti«. Ulogu u televizijskoj seriji »Međunarodni aerodrom« dobila je poslije velike propagandne kampanje, zasnovane na njenom seksipilnom odijevanju.

Marzotto, zaslijepljen ljubavlju prema njoj, nije vidio stvarnost. Sanjao je da od nje napravi filmsku divu. Napisao je »nježni« scenarij za njen budući film i nadao se da će je njime proslaviti. Želio je živjeti u njenoj sjeni i biti joj menadžer i muž. Govorio je o njoj kao o jedinstvenoj i neponovljivoj ženi. Na svakom je koraku dokazivao koliko je slab i nemoćan u usporedbi s hirovitom zaručnicom.

O vjenčanju se više ne govori. Zlobnici kažu da se Margie, kad je Umbertu obitelj uskratila novac i kad joj više nije mogao pružiti luksuzan život, okrenula drugom muškarcu.

Nesuđeni je mladoženja u vojsci i zacijelo će tamo pokušati razmrsiti taj teški ljubavni čvor. ●

Najprije u Hollywood

Prije 23 godine John-John Kennedy pravio je prve nesigurne korake u Bijeloj kući dok mu je otac bio predsjednik.

Ambiciozna baka Rose Kennedy predviđala je: »Bit će jednog dana predsjednik kao i njegov otac!«

Međutim, John-John ima privremeno sasvim drugačije planove. Ne privlači ga Washington, nego Hollywood. »Želim postati filmska zvijezda«, objavio je obitelji, pokupio stvari i preselio se iz New Yorka u Los Angeles.

Majka Jackie Onassis poslala ga je u svijet blještavila s milijun dolara. John-John ne želi dirati ni penija, već je sav novac stavio u banku, čvrsto uvjeren da mu je talent najbolji kapital.

Samopouzdanje je stekao kad je kao naturščik nastupao u njujorškom »Irish Arts Centeru« i pokupio lovorike kao »mladi ljubavnik« u komadu »Pobjednik«.

Nasmijao se kad su ga pitali nije li trebao misliti na čast i političko nasljedstvo Kennedyjevih: »Najprije idem u Hollywood, a onda možda u Bijelu kuću. I predsjednik Reagan počeo je kao glumac!«

Možda može biti korisno ako političari znaju glumiti kad istupe na političku pozornicu ... ●

Ona je Doro

Doro je solistica heavy-metal grupe »Warlock«. Htjeli smo saznati nešto o njoj:

— Na pozornici si oskudno odjevena. Smeta li ti kad mladići u publici podivljaju i žele te skinuti s pozornice?

— Moj dekolte zapravo i nije tako dubok. Shvatljivo je da želim zagrijati publiku. Ali to ni izdaleka ne znači da me svatko može dirati.

— Jesi li ti šef grupe? Slušaju li te momci?

— Ja sam solistica. Jasno je da svatko najprije meni obraća pažnju. Ja držim sve na okupu. Ali u grupi se uvažava mišljenje svakog člana.

— Kako ste se upoznali?

— Na diseldorfskoj heavy-sceni. Poznajemo se već godinama. Svatko je nastupao u svojoj grupi. Potkraj 1982. godine odlučili smo osnovati grupu. Imali smo sreće od početka. Već nakon nekoliko tjedana dobili smo poziv za nastup na festivalu u Meerbuschu. Tamo smo odlično prošli. Od tada ne moramo strahovati da nećemo nastupati. Nakon četri mjeseca imali smo promociju »Burning the Witches«. Prilikom snimanja upoznali smo svog manedžera Petera, koji nam je posudio navac za izdavanje 500 singl-pjesama. Međutim, prije završetka tog posla dobili smo tri ponude za sklapanje ugovora. Odlučili smo se domah za cijeli album s naslovom »Burning the Witches«. Odlično se prodavao.

— Kako ste uredili život s obzirom na školu, roditelje, posao? Snimanje vam zacijelo oduzima mnogo vremena.

— Da. Ne ostaje vremena za nešto drugo. Vježbamo sedam sati na dan. Poslije još ostanemo pričati. Prije dva-tri ujutro ne odlazimo spavati. A kad imamo nastup, nekad uopće ne spavamo. Zanimanjem sam slagar i na posao sam dolazila s podočnjacima, neispavana. Bilo je, dakako, problema. Bilanca našeg poslovnog uspjeha nije mogla biti sjajna. I Peter je prestao raditi.

Ostali su napustili školu prije završetka, Rudy samo tri tjedna prije mature. Pokušala sam ga nagovoriti da skupi još malo snage, ali je bilo uzalud. Naši roditelji nisu bili oduševljeni»Warlockom«. Ipak, popustili su.

— Jesi li još s Peterom?

— Da, pomalo. Ali ne kako treba. Moram biti obzirna s ostalim mladićima . Oni su odmah ljubomorni. Ako idem s jednim u kino, moram odmah poći i s drugim. A ne igra toliko dobrih filmova. ●

SVIJET POZNATIH

Pripremili:
Pavle Lugarić
Mirjana Obuljen
Hrvoje Prćić
Biserka Pupavac

Najljepši Talijan

Sudjelovao sam na natjecanju jer sam plesač i reklama mi je potrebna — kaže mladić koji je pobijedio na ovogodišnjem natjecanju za najljepšeg Taljana. Studira medicinu i ne namjerava napustiti fakultet. Uvjeren je da je pobijedio zahvaljujući odgovorima na pitanje žirija, a ne zbog fizičkog izgleda.

Što je potrebno da bi netko bio izabran za najljepšeg muškarca Italije? Ne baš malo. Treba biti visok barem 1,80, imati tijelo sportaša. strasno voljeti ples, imati plave oči i kosu, biti dobar student, jer sama ljepota nije dovoljna. Treba imati odgovarajuću izabranicu srca — najbolje ako je manekenka — i mladu i lijepu majku.

Alessandro Ragazzini (24) ima sve što je potrebno, pa je jedne večeri potkraj kolovoza zasluženo osvojio titulu.

— Prijavio sam se na natječaj iz dva razloga — kaže. — Prvi je što sam znao da će to bez obzira na konačan ishod, biti odlična reklama za moju baletnu grupu, koju je osnovala moja majka a drugi je što se nadam da ću do kraja godine snimiti ploču. Biti lijep ne znači mi mnogo, jedino ako je u vezi s plesom. Jasno je da plesač mora imati skladno tijelo i biti uvijek u dobroj formi. No, ples nije jedina važna stvar u mom životu. Na petoj sam godini medicine i redovito polažem ispite, s vrlo dobrim ocjenama. Kad diplomiram, bavit ću se sportskom medicinom. Znam da moji profesori neće biti oduševljeni ovom titulom, ali što mogu!

— Zanima me svaki oblik umjetnosti — nastavlja Alessandro. — Čak sam snimio i jedan film za televiziju. Ali nikad nisam bio plejboj. Ne vjerujem da je ljepota dovoljna za uspješnu vezu sa ženom. Muškarac mora biti prije svega iskren i vjeran. Zabavljam se već tri godine s Paolom. Ona je manekenka i vrlo dobro slika. Uskoro ćemo se vjenčati.

Čini se da su članice žirija ovaj put imale lak posao. Ovakav savršenstvo nije im moglo promaknuti.

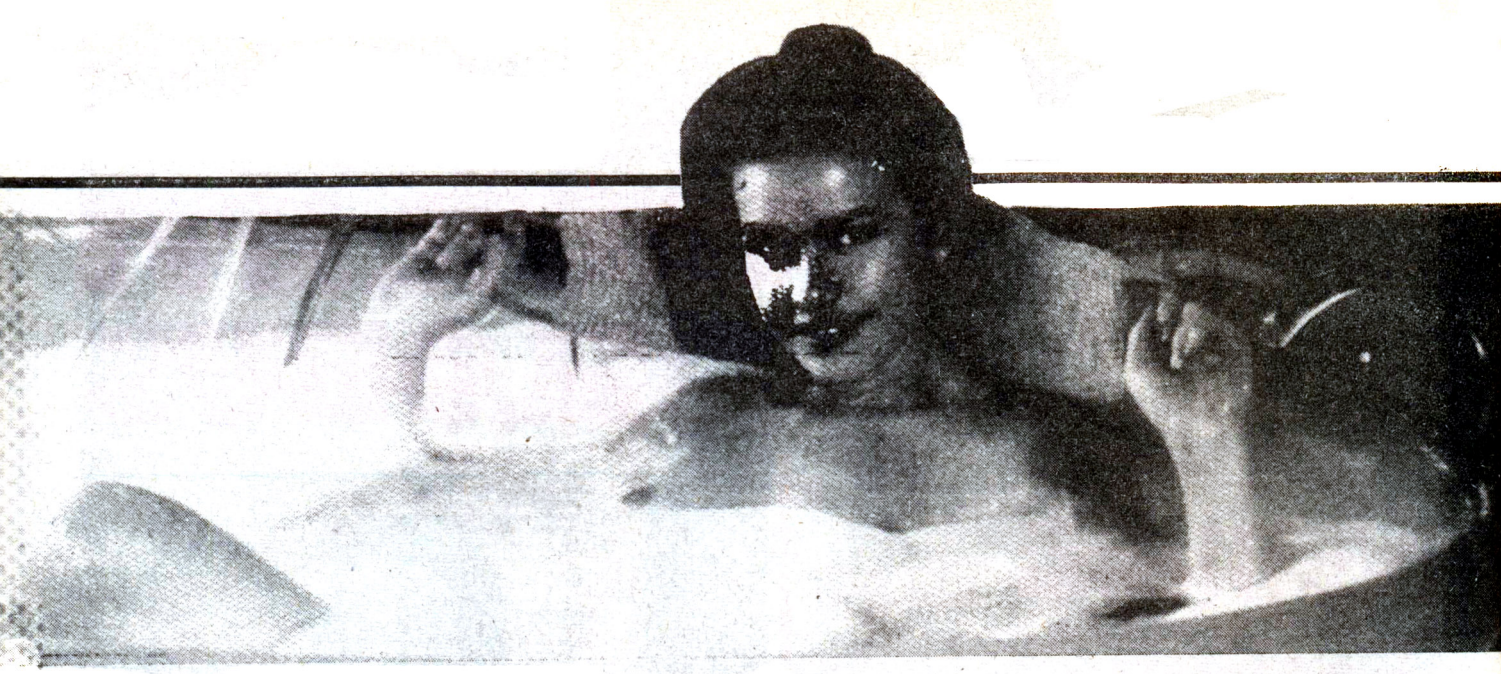

Ne razmišlja o udaji

Lijepa francuska glumica Valerie Kaprisky ne želi se udati: iz njena ponašanja može se zaključiti da joj i bez toga ne nedostaje uzbuđenja. Govori se o vrućoj aferi s oženjenim Parižanom Francois. Valerie je beskrajno sretna i bez papira. Ili možda baš zbog toga? Tajni sastanci imaju posebnu draž. ●

Slabost »teška« sto tisuća dolara

Najprije je zavodljiva Heather Locklear odbila Mohammeda, sina milijardera Adnana Kashoggija. No ta je ponuda bila tako primamljiva da se Sammy Joe iz »Dinastije« ipak predomislila. Debeljuškasti Mohammed kupio je ulazniću naušnicama od sto tisuća dolara. Ali njena slabost i dalje ostaje rock-pjevač Tommy Lee. ●

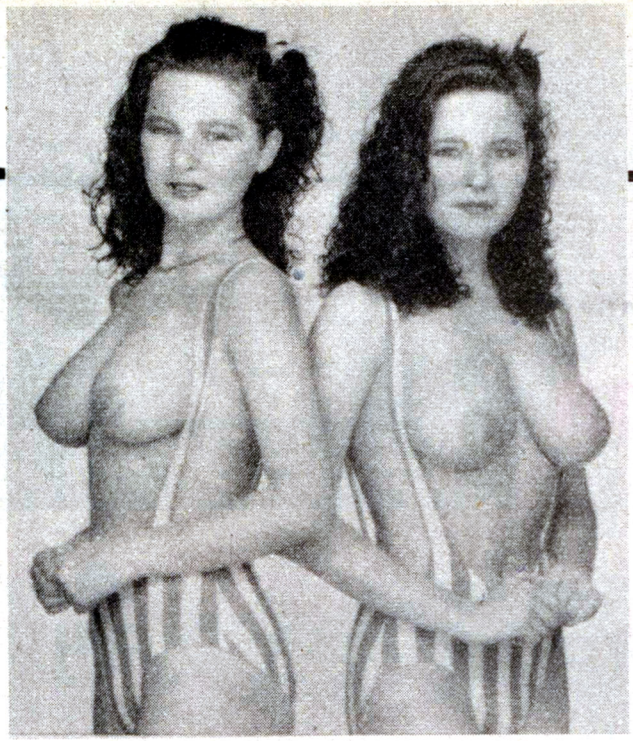

Duet u krevetu s Paulom

Dvadeset trogodišnji pop-pjevač Paul King radije je u krevetu s dvije šesnaestogodišnjakinje nego s jednom tridesetdvogodišnjakinjom. Zato nije čudo što se u javnosti sve više pokazuje s prerano sazrelim blizankama Cindy i Debbie McRitchie. One nastupaju kao pjevački duet i čak su izdale i jednu ploču.●

Otkaz za mis video

U Londonu je izbio skandal - najprije je Sandy Morris postala »Miss video«, a onda je na poslu dobila otkaz! Razlog: slikala se gola za jedan časopis. Utjehu će potražiti u filmu - već je dobila prve ponude.●

Prsa nisu dovoljna

Komedija »Žena iz snova«, u kojoj glavne uloge igraju Dolly Dollar i Jolanda Egger, bila je burno najavljivana. Međutim, hamburška ju je publika nazvala tragedijom — iako privlačne, glumice nisu zadovoljile. »Nedostaje još samo striptiz«, našalio se intendant kazališta St. Pauli.●

Idealna partnerica iz oglasa

Žena kojom se žele oženiti Nijemci svih dobnih skupina mora biti draga, prilagodljiva, poštena i vjerna. Takav se dojam dobiva kad se čitaju oglasi. Milijun žena može se javiti na takav oglas. Zar muškarci zaista nisu izbirljiviji?

Na to pitanje pokušao je odgovoriti sociolog Hans Jürgens (53), profesor iz Kiela. Pod povećalo je stavio četrdeset tisuća novinskih oglasa i zaključio je: dok žene samo malo uljepšavaju stvarnu situaciju, muškarci u svojim oglasnim tvorevinama izgledaju kao pavijani koji se šepure.

Prosječan Nijemac, prema Jürgensovoj analizi, nije sposoban da jasno izrazi svoje želje. Svaki drugi oglas, gledajući sadržaj, ne daje uopće nikakvu informaciju. Devedeset posto štampanih želja ništa ne govori.

Nigdje se ne spominju riječi kao »debela« ili »punašna«. Neki muškarci nesumnjivo vole punašne žene materinskog tipa. No nitko se to ne usudi napisati. A oglašivači u dobi od oko 25 godina neskriveno žude za ženom s oblinama poput Merilyn Monroe.

Utvrđeno je da su današnji muškarci (oko 31 posto) bez kolebanja spremni prihvatiti partnericu koja je dva do tri stupnja ispod njih na socijalnoj ljestvici.

U oglasima se također ne navode podaci koji su odlučni za sklapanje braka kao: vjeroispovijed, visina, hobi. Bez tih napomena oglas je bezvrijedan, tvrdi profesor Jürgens.

Da bi nekako saznao stvarne želje muškarca, objavio je širom zemlje ovakav oglas: »Zrela žena traži mlađeg muškarca ...« Odziv je bio zapanjujući: riječ »zrela« pobudila je u desetaka tisuća muškaraca neslućene predodžbe. Odjednom su svoje želje i osjećaje znali staviti na papir. Nisu se mogli naslutiti stid ili siromaštvo u izražavanju.

Profesor Jürgens ispitivao je također koliko je važan vanjski izgled. Dao je štampati dva oglasa, u kojima ju zamijenio samo boju kose i očiju. Plavooka plavuša dobila je pisma od muškaraca koji su tražili vjernu domaćicu, dok su smeđooku crnku smatrali dražesnom i temperamentnom zavodnicom.

Na kraju valja preporučiti muškarcima da se ne stide i ne štede riječi kad preko oglasa traže idealnu partnericu. Što budu jasniji i određeniji, izgledi su im veći. ●

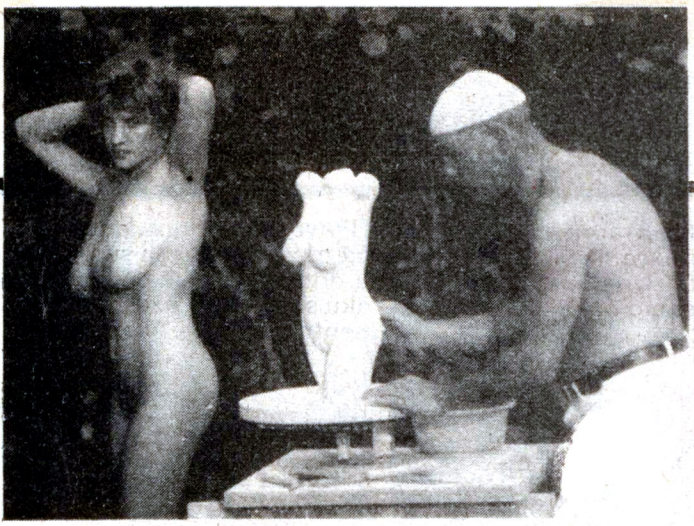

Doprinos umjetnosti

Poljakinja Danuta Lato (22) već je pozirala za časopis za muškarce i tako ju je zapazio kipar Peter Schlemmer. Općinila ga je svojom »Rubens-figurom« i izradio je njen torzo u glini. Prilikom finalizacije model je osobno pozirao, što je bilo mnogo napornije nego fotografiranje.

Partnerica agenta 007

Za plavokosu Nike u dnevnom su programu za održavanje kondicije i vježbe na strunjači. Zato traži pomoć snažnog muškarca: ljubavne vježbe također su dio tog programa.

Tamnoputa Angela

Crnkinja Angela (28) iz grupe »Sarragosa« nije samo temperamentna na pozornici kao seksi pjevačica ili playgirl u novom »Playboyu«. Umjesto da pokazuje svoje draži, podivljala je: napala je ljubavnika kuhinjskim nožem i ozlijedila mu lijevo plućno krilo i glavnu arteriju. Obliven krvlju, Harald je uspio pobjeći i potražiti liječničku pomoć. I Angela je najprije dala petama vjetra, no ipak se prijavila policiji. Harald kaže da je sve započelo svađom oko recepta za spremanje patke. Angela već ponovo nastupa...

Seks — rang-lista njemačkih supersportaša

Sportski ljubimci njemačkih žena moraju biti visoki, mršavi, atletski građeni. Apsolutni je pobjednik Jürgen Hingsen, ispred Rummeniggea i Beckera.

Točnije, 35,7 posto upitanih glasalo je mišičavog sportaša crnih uvojaka — Hingsena. Njegova žena Jeanne ponosna je što i druge žene privlači njegov šarm. Zbog toga se i zaljubila u njega.

Hingsen je bez konkurencije na prvom mjestu među tinejdžerkama i bakama. Preostalih devet vrhunskih sportaša različito se poredalo na popisu prvih deset. Kalle Rummenigge (30) je ispred Borisa Beckera i plivača Michaela Grossa (21), zatim slijedi Bernhard Langer (28), zvijezda u trčanju s preprekama Harald Schmid (28), skijaški as Markus Wasmeier (22), automobilski asovi Stefan Bellof (28) i Walter Röhrl, te naposljetku sprinter Christian Haas (27).

Sekretarica Corinna (36) ne slaže se potpuno s listom. Za nju je mršavi Gross antitip muškarca.

Ukusi žena su različiti, ovisno o životnoj dobi. Sedamnaestogodišnji pobjednik Wimbledona nije među svojim vršnjakinjama tako omiljen kao među ženama od 25 do 40 godina. Za drugo mjesto Becker može zahvaliti četrdesetogodišnjakinjama. Langer je također popularniji među starijim damama. Sasvim je obratno sa skijaškim asom Wasmeierom — on je favorit tinejdžerki.

Liane, devetnaestogodišnja sekretarica iz Hamburga, daje prednost Wasmeieru, a za Hingsena tvrdi da je doduše lijep muškarac, ali je malo previše brutalan.

U tinejdžerki je redosljed najseksepilnijih sportaša nešto drugačiji. I u toj dobnoj skupini prednjači Hingsen, a onda slijedi Wasmeier, ispred Grossa, Rummeniggea i Bellofa. Becker je tek na šestom mjestu, ispred Schmida i Langera.

Uočljivo je već na prvi pogled da su osmorica od deset najprivlačnijih viši od 1,80 m, a dvojiva čak iznad dva metra. Šestorica su plavi ili crvenokosi. Najmlađi, Becker, ima sedamnaest, a najstariji, Röhrl, 38 godina. Ute, domaćica iz Münchena, tvrdi da je Gross suviše mršav i antipatičan. Za Hingsena, Rummeniggea i Beckera glasa jer su izvanredni sportaši, dobro izgledaju i lijepo se ponašaju.

Za reli-šampiona Walter Röhrla kompliment je što su ga žene uopće uvrstile među prvih deset. Svoju popularnost pripisuje sportu. I sam bi glasao za mišićavog Hingsena. ●

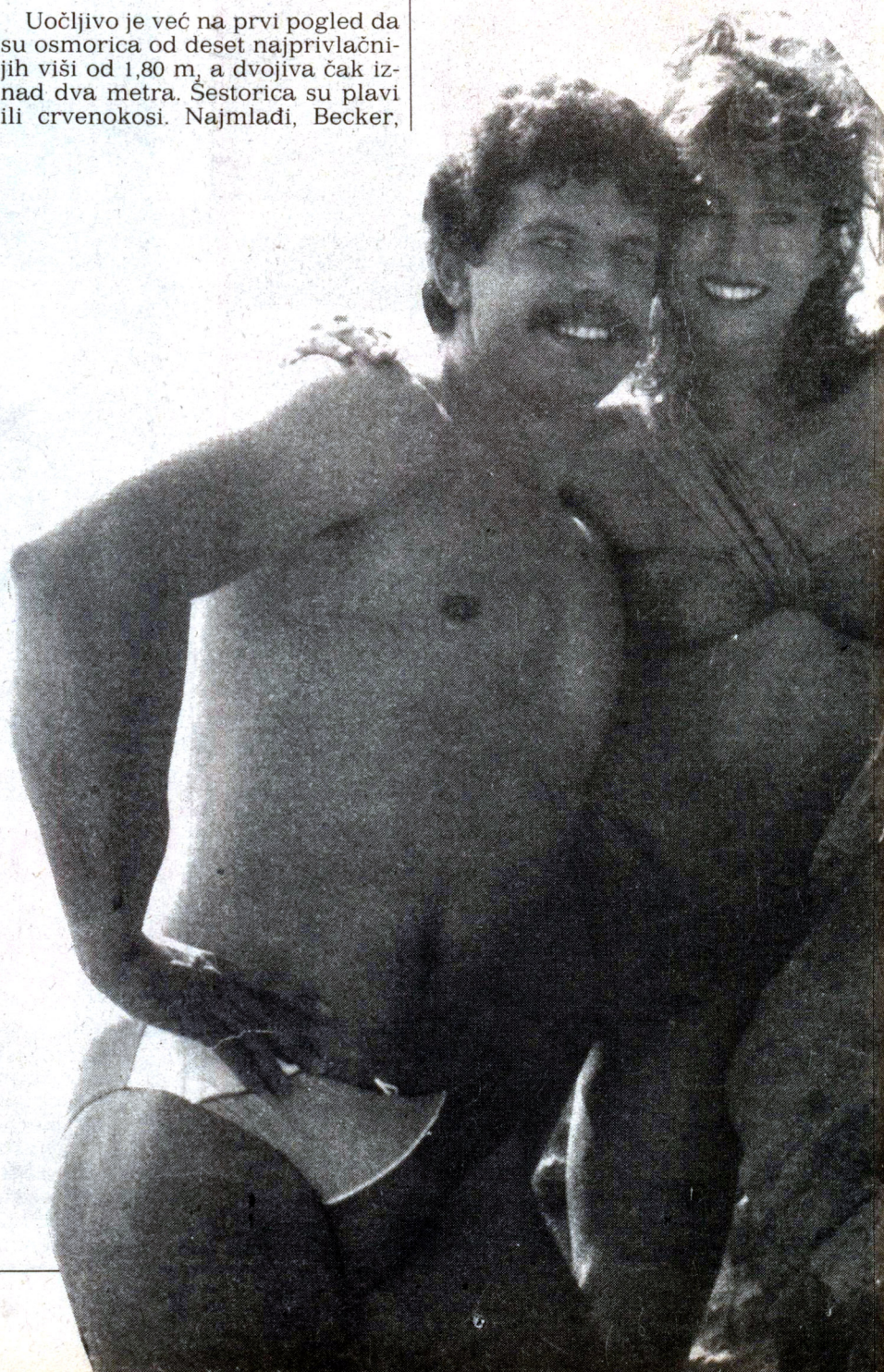

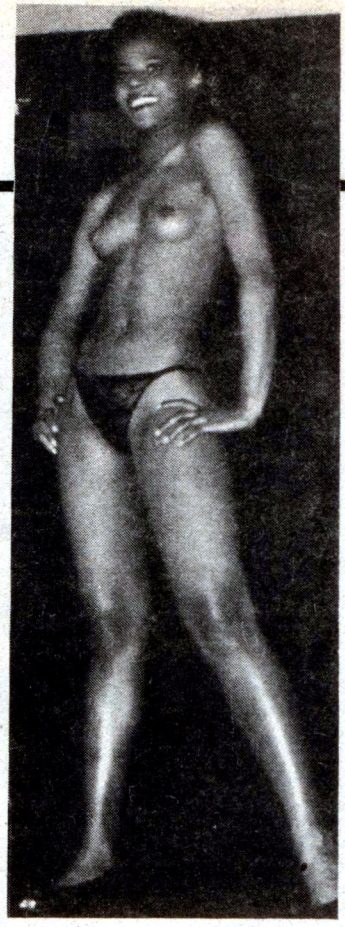

Rad u dvije smjene

Zalutate li negdje u Francuskoj u noćni klub možda ćete gledati striptizete kako se svlače uz zavodljivu glazbu. Pokreti tijela su im savršeno izvježbani, a zapravo to rade iz hobija.

Te su umjetnice svlačenja preko dana marljive žene ili djevojke — rade na pošti, peku kruh, studiraju ili su blagajnice u supermarketu. Ali kad se smrači i u četvrtima za zabavu zablistaju neonska svjetla, možemo ih vidjeti u sasvim drugačijoj ulozi.

Dvadesetpetogodišnja Tatum majka je jednog dječaka i sretno je udana.

U malom mjestu čude se njenom neobičnom imenu, koje je naslijedila od bake Irkinje. Ljudi bi se kudikamo više čudili kad bi saznali da se Tatum iz hobija povremeno svlači pred publikom.

Temperamentna tamnoputa Patricia ima devetnaest godina i preko dana radi u pekari. Njene savršene mjere 85-63-80 ne opažaju se kroz pregaču koju nosi. Zato ih ona pokazuje u prigušenom svjetlu noćnog kluba.

Svatko treba malo samopouzdanja, zar ne?

Prodavačica Lydie (22) iz Le Havrea sa svojim bujnim grudima i proporcijama à la Merylin Monroe nada se ulozi u filmu.

Nestrpljivo čeka da bude otkrivena — preko dana u zakopčanoj bluzi, a noću gotovo gola pred publikom koja to zna cijeniti.

Takvih »Inkognito« striptizeta naći ćemo i izvan Francuske. To su žene kojima je jednostavno dojadilo neprekidno stajati kraj štednjaka ili sjediti za strojem. One odbacuju svaki stid i tako ispunjavaju svoje želje i erotske fantazije. ●

Porno kraljica u zatvoru

Za Paolu Senatore, talijansku kraljicu porno-filmova, neočekivano su se otvorila vrata rimskog zatvora Rebibia. Optužena je pod sumnjom da je šef bande koja se bavi prodajom droge. Paolina priča slična je tolikim pričama mladih djevojaka koje, želeći se preko filma brzo dokopati slave i novca, završavaju na ulici ili u zatvoru, razočarane životom i ljudima.

U 18. godini počela je kao model, da bi uskoro prešla na film. Nakon toliko dobrih uloga napredovanje nije teklo tako brzo kako je očekivala. Konkurencija je bila sve veća i ona je da bi mogla živjeti, počela nastupati u sve lošijim filmovima, dok nije završila s pornićima. Ali ni to kao da joj nije donijelo dovoljno novca, pa se prihvatila i posla s drogom. ●

Kokain Hamburg

Policijski akt naziva se »Kokain Hamburg«. Šef policije iz Stuttgarta zna mnogo više o crnim poslovima preprodaje droge. Nekog su čovjeka jednostavno sasjekli. Pretpostavlja se da je u »narkomanskom ratu« htio zamijeniti strane. U tom su »zanatu« obračuni sve okrutniji.

Pod »zanatom« se podrazumijeva trgovina jakim drogama. Rašírena je po cijeloj SR Njemačkoj. Šef policije Stümpers došao je na ideju da se protiv kriminalaca bori njihovim vlastitim sredstvima na njihovu terenu — kao na primjer u akciji »Kokain Hamburg«.

Potkraj listopada 1984. ubacuje dva policajca među posrednike u trgovini drogom i oni dolaze u doticaj s jednom vezom — tridesetgodišnjim visokim mišićavim Afrikancem s engleskim pasošem. Radno mjesto: njegova sauna u Stuttgartu. Nakon podužeg oklijevanja obećao je da će dovesti čovjeka koji može isporučiti kokaina za 300.000 maraka.

17. prosinca: Susret s posrednikom u hotelu na sjeveru Njemačke. Također crnac. On tvrdi: ja sam samo kotačić jedne velike organizacije. Hans i Egon — tako ćemo nazvati naše agente — morali su čekati gotovo četiri tjedna dok je John stekao povjerenje i dao nove informacije.

16. siječnja 1985: Jedan od agenata pokazao je novac i posrednik se izbrbljao: »Roba u Evropu dolazi iz Kolumbije, preko londonskog aerodroma. Vi je morate preuzeti u Hamburgu. Dajte mi svoje adrese i brojeve telefona. Ostale pojedinosti javit ćemo vam telefonom«.

Zatim je bestraga nestao.

Kritičan moment. Ali Hans i Egon dobro su pripremljeni: imaju sređene krivotvorene papire, tajne adrese i brojeve telefona. Njihova se varka ne može otkriti. John je uzalud prijetio: »Naša organizacija ima tako dobre veze da u svakom trenutku može provjeriti vaše podatke«.

»To je posao bez milosti« , kaže šef policije Stümper. A neki se političari bune kad policajci idu u akciju s lažnim dokumentima.

U akciji »Kokain Hamburg« dobili su dozvole nadležnih i prikrivanje je bilo savršeno: skupa svilena odijela, veliki automobili, prvoklasni hoteli. Obojica su djelovala uvjerljivo, a to im može spasiti život. Svaki dan nose glavu u torbi, premda za to nisu posebno plaćeni.

18. siječnja: John se javlja na telefon:»Nabavna cijena 280.000 maraka, susret u hotelu...« Hotel je u pokrajnjoj ulici hamburškog Reeperbahna. Hans i Egon odlaze, njihov šef, viši savjetnik za kriminalitet Klaus Mellenthin, obavještava kolege. Ali do 22. siječnja ništa se ne događa. Onda su Hans i Egon postavili ultimatum: dajte robu ili nema ništa od posla!

24. siječnja: U hotelu se pojavljuju dva crnca i traže da im se pokaže novac. Voze Hansa i Egona uzduž i poprijeko kroz grad i zaustavljaju se kod disko-kluba za crnce. Pokazuju robu — prvoklasni kokain! Zatim vraćaju Hansa i Egona u hotel.

Nakon pola sata dva se crnca vraćaju gegajući se u taktu nekog šlagera. Roba je doletjela specijalno iz Amsterdama, saznaju »kupci«. U četvero šeću do neke mračne birtije u potkrovlju. Tri su sata ujutro. Na galeriji krčme pojavljuje se neka mlada prostitutka, gleda niz stepenice, zadiže suknju i izvlači »jastuk« s pola kilograma kokaina.

Egon priča: »Bio je to najkritičniji trenutak i strašno smo se bojali. No dečki su nešto previdjeli — mi nismo ponijeli novac. Zato su mene zadržali kao taoca, a Hans je otišao po novčanice.

Ali Hans i Egon su zahtijevali da se posao obavi na ulici. Tako je hamburškoj policiji olakšano hapšenje. Uhapsili su i njih dvojicu, kako bi prikrili njihov pravi identitet.

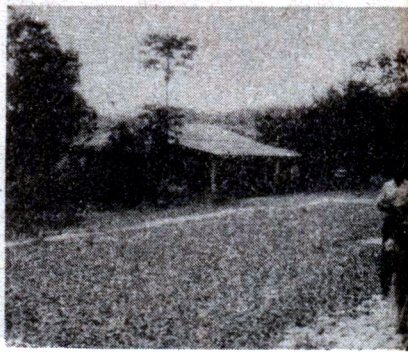

U međuvremenu je mafija raspisala ucjenu od 100.000 maraka za jednog ubačenog policajca.

Taj je agent zaglavio. Ail Hans i Egon ponovo su na zadatku negdje u Njemačkoj, u borbi s preprodavačima droge. ●

ZANIMLJIVI GLOBUS

Pripremili:

Dragica Bukovčan
Mirjana Obuljen
Marija Šojat
Ana Župan

SUZE SINA RAZMETNOGA

Tomislav Sabljak

Najprije smo na veliko gradilište dolazili kriomice a potom smo naše neočekivane dolaske pretvorili u raspašojke. Sjedili bismo tako čitavo poslije podne, uglavnom nedjeljom i praznicima, ispijali domaće vino, vrtjeli roštilj, ljuljali se na ljuljačkama, slušali prijenose nogometnih utakmica, čitali novine, razgovarali i divili se kako iz temelja raste velika četverokatnica sa dva stubišta, u koju ćemo se, kad sve bude gotovo, useliti. Nikad se prije nismo nigdje sreli, nitko nije znao jedan za drugoga, ali sad nas je odjednom povezala ista sudbina, isti krov nad glavom. Kad je kuća bila pod krovom, potplatio sam čuvara bocom rakije i popeo se s Jadrankom, koju sam ćopio u kafiću, na drugi kat, gdje se nalazio moj stan. Našli smo se pred otvorom, zapravo pred ulaznim vratima, osvijetlio sam ručnom baterijom uski dugi hodnik. Desno je bio ulaz u kupaonicu, zatim otvor koji je vodio u buduću kuhinju, a onda sami otvori kojima su bile povezane sobe. Našao sam hrpe starih papirnatih vreća i od njih napravio ležaj, izvadio sam iz džepa dvije bočice viskija koje sam dobio na jednoj degustaciji i ponudio Jadranku. Ručna baterija bila je sve slabija, ali kroz prozorske otvore dopirala je svjetlost punog mjeseca. Gledao sam Jedrankino lice pripravno na najodvratnije dražesti. Počeo sam od njenih sisa i vjerojatno sam nalikovao na gladno dijete željno majčina mlijeka. Podigao sam joj haljinu i provukao prst između gaćica u pičić koji je bio vruć i mokar kao poslije obilne kiše. Izvadio sam ga s namjerom da joj ga dam u ruku, ali Jadranka se bacila na nj pomno i naprosto me počela žderati, pa je sad njen prvotni strah, dok smo se penjali stubištem, prešao na mene. Bojao sam se da ne ostanem bez kite. Mislio sam: — koji će mi kurac stan ako me ova pica ovdje unakazi za čitav život! Nisam se usudio ni pomaknuti, prepustih se njenoj požudi, znajući da ovo nije ni prvo ni zadnje pljuganje od kojeg mi se diže kosa na glavi. Kad

sam osjetio nailazak vrhunca, propeo sam se iz petnih žila, uhvatio je za kosu, dugu i plavu, i nabio se na nju kao da ću joj probosti lubanju. Zagrcnula se, uhvatila me oko pasa, i osjetih kako propadam do samih temelja nedovršena zdanja, kroz svijest mi prolaze buldožderi, divovske miješalice i mamutski valjci, a ja samo propadam i tom propadanju nema nigdje kraja. Prisjećam se Audenovih stihova: »Outliving our act we stand where are discarded« i mislim kako je svecu bilo u toj smrtonosnoj krečnoj jami i hoće li i mene progutati kreč ili beton i pretvoriti u ništa.

Spojeni u grču, odvojismo se. Ležali smo na ledima očiju uprtih prema otvorima na kojima je stajao mjesec. Pokušala je navući gaćice, ali sam joj zadržao ruku. Ustao sam, napipao kutiju sa cigaretama. Nedostajalo mi je da nešto popijem. Nije mi bilo teško da se spustim do podruma i potražim čuvara. Objasnio sam mu da mi treba ona boca koju sam mu poklonio. Zauzvrat, ponudio sam mu lovu i on je bez riječi pristao. Jadranka i ja trusili smo šljivku i ševili se do zore, zapravo sve dok čuvar nije došao i objasnio nam da će na gradilište uskoro početi da dolaze radnici. Glava mi je bila kao bačva, a u želucu sam osjećao mučninu. Na brzinu smo se spremili. Jadranka je još imala snage da mi ga uhvati i provuče nekoliko puta kroz svoju toplu ruku, a kad se digao, naprčila se, misleći kako ću je opet, ali za tako nešto nisam više imao snage. Onda ga je uhvatila ustima. Stajali smo u jednom kutu. Čuvar nas je zvao sa stubišta, zapravo preklinjao nas je da izađemo, da se gubimo, jer ako nas nađu i ako ga netko prijavi, najebat će u poduzeću. Poslao sam ga k vragu, rekavši da je dobio lovu i neka začepi gubicu, ali on mi odvrati kako se sere na moje pare, i na kraju smo se već počeli slati u materinu. Jadranka je sve silovitije drmala glavom klečeći na golom betonu, a ja nikako da svršim, onda spazih čuvara sa ciglom na otvoru vrata. Bio je zabezeknut, namjeravao nas je gađati ciglama, ali zgadili smo mu se, pljunuo je, bacio ciglu i viknuo: »Marva!« Mislio sam, sad sam se zajebao za sva vremena, ali opet sam nakon nekoliko dana došao s novom mačkom — Dudom, koju je inače ševio jedan profesor s faksa, tutnuo sam mu lovu u džep, on se pretvarao da ga se mi ništa ne tičemo, samo nam je dobacio da se dugo ne zadržavamo, što je značilo da opet ne dočekam zoru. Duda je bila sklona klasičnoj ševi, pa kad sam je pokušao s guza, nećkala se misleći da ću je prasnuti u dupe. Najviše me kod nje smetalo što je za vrijeme dok sam je tesao, pitala kako da unovči svoj scenarij i ja sam upitao: koji jebeni scenarij, zar ti pišeš?« A Duda je vrteći dupetom uvrijeđeno upitala kako ne znam da je ona pisac. Onda sam je nakrenuo i počeo joj ga zabijati u drugu klasu, govoreći: »Eto, nek jednog pisca tucam u dupe, to ću cijelog života pamtiti.« Otimala se, ali sam je čvrsto držao, misleći kako ću se pomučiti s njenom guzom, kad tamo on je skliznuo lakše nego prije, a to je značilo da su je dobrano već guzili ti njeni pisci i taj njezin profač. Otišli smo negdje oko ponoći i više je nikad nisam vidio ni čuo. Jedan moj prijatelj, dobar jebac, rekao bi: »Pojebana pica, mrtva pica!« Tako je bilo i s Dudom.

Nastavio sam ševiti u svom budućem stanu, ali sam zato vrlo rijetko dolazio u dane kad se skupljalo staro društvo budućih stanara. Naposljetku sam prestao i dolaziti, i čuvar mi reče kako se raspituju za mene i što da im kaže kad opet budu pitali, a ja sam mu odgovorio neka kaže da me uopće ne vida i da ništa ne zna o meni. Svi zajedno našli smo se na dan svečane predaje ključeva stana. Bila je upriličena svečanost u kotlovnici: okićena prostorija, klupe, stol prekriven samtom boje trule višnje, cvijeće u vazi, posteri na zidu, hladni bife, magnetofon. Držali su govore. Nikada ih prije nisam vidio, pravili su se jako važni, svašta su mljeli, zapamtio sam riječ solidarnost koju su mnogi govornici ponavljali i odmah se sjetih Poljske, Czeslawa Milosza, sjetih se Božene Jewsiewske koju sam karao poslije jednog prijema. Svirala je klavir u bijelim dugim rukavicama, pušila cigarete kroz dugi damski cigaršpic, a oko vrata omotala je crnu lisicu. Takvu sam je i ševio na stražnjem sjedalu auta, dok nas je naš zajednički prijatelj vozio s primanja. Došlo je na red i dijeljenje ključeva. Prozivali su nas jednog po jednog. S ključem si dobio i crveni karanfil. Jedan od novih stanara morao se zahvaliti i u svom kratkom govoru uputio je više pohvala našoj zajednici nego što sam ih čitao u svim hvalospjevima za državne praznike. Na kraju smo navalili na bife, netko je pustio muziku i počeo je ples. Već iste noći počelo je useljavanje, a budući da su baš mene izabrali za predsjednika Kućnog savjeta, jasno da sam se morao upoznati gotovo sa svim stanarima: u prizemlju je bio neki autoprijevoznik, nasuprot njemu stenograf koji je živio na suhoj hrani i na kuhinjskom stolu gomilao razne vrste praznih konzervi kao ukrase. Poslije smo od tih konzervi pravili mete i gađali ih puškom inž. Tomića koji je bio strastveni lovac. Na prvom katu nekakav debeljko s glumicom, do mene čovjek za kojeg su govorili da je inspektor. Nosio je identičnu periku kao i njegova žena. Inače, predstavio se kao umjetnik, imao je pravi pravcati štafelaj, hrpe boja, papira i platna namackana svim i svačim. Nasuprot mene penzionirani pukovnik koji je pisao memoare i svaki dan mi zvonio da mi pročita nekoliko novih rečenica. Opisivao je do u najsitnije detalje, ja bih u međuvremenu i zaspao, a pukovnik je bio toliko taktičan da me nije budio, jednostavno bi se pokupio, ostavivši me da spavam. Pomislio sam, kakva stara dobra vojničina. Nikad neću zaboraviti da mi je jednom kad sam se otresao na njegova mačka rekao: »Prijatelju, ovaj mi je mačak sve što mi je preostalo od života. Čitav život imaš mnogo prijatelja, drugara, a na kraju završiš sam samcat. I da znaš, čovjek će te napustiti, ali životinja nikada!« S drugog stubišta najbliži su mi bili Siniša i Uroš. Siniša je bio notograf, prepisivao je note dan i noć, nije imao nikoga, bio je neženja, dok je Uroš bio rastavljen, u penziji. Često smo se sastajali u jednome od naša tri stana. Siniša je bio strašno iskompleksiran, čeznuo je za pičkom kao da je nikad nije vidio, a kad bi mu koja ženska prišla, bježao je kao vrag od tamjana. Naprotiv, stari Uroš bio je kao stari Karamazov, oličenje razvrata i poroka, i odmah je postao najveća zagonetka u kući. Onako star, pognut i izmožden, s podočnjacima kao podljevima od boksačkih udaraca, dovodio je u stan žene, jednu po jednu, a katkad i dvije zajedno. Siniša mi je odmah otkrio da kroz zid čuje kako Uroš strašno ševi, cijele noći. Čuju se urlici, stenjanje, uzdasi, jauci, potmuli udarci u zid, prostačke riječi, a sve to pomiješano s tihom glazbom. Siniša bi me u pola noći nazvao i rekao: »Čuj, Uroš opet ševi. Vidio sam, dofurao je strašnu mačku.« I zaista, Uroš je u očima sviju nas bio pravi jebac, bez premca, a Siniša je od njega malo-pomalo pravio idol, gotovo božanstvo. Ali nije se Siniša divio samo Urošu. Čim bih ušao u stan s kakvom ribom, odmah bi me nazvao Siniša i šaptao: »Čuj, ostavi telefon otvoren dok budeš radio,

da čujem!« Priuštio sam mu to zadovoljstvo i ostavio telefonsku slušalicu na stoliću pored telefonskog aparata dok sam sređivao Lelu. Bila je to oproštajna ševa pred njeno vjenčanje za jednog starog diplomatu. Izmijenili smo najprije darove — poklonila mi je ukrasnu zidnu figuru anđela, ja njoj komplet »Gričke vještice«. Popili smo piće. Počela se svlačiti. Pritvorio sam vrata hodnika u kojem je tik do sobe na stoliću stajao otvoren telefon. Najprije smo se stali ljubiti. Bila je tako hladna da mi se učinilo da ljubim pokojnicu od koje se zauvijek opraštam.

Drhtala je čitavim tijelom. Pitao sam je: »Što ti je, zašto drhtiš«? A ona je zaplakala i jedva sam je smirio. Jebeš takvu ševu, mislio sam, a najveći zajeb je bio u tome što sve to sluša Siniša koji će sad o meni misliti da sam najobičniji folirant. Digao sam se onako gol i ušao u hodnik. Uzeo sam slušalicu i šaptao: »Jebi ga, ona cmizdri.« S one strane telefona zapuhani Siniša je pitao: »Što si joj napravio?« Rekao sam mu neka se strpi, posao će uslijediti, priredit ću mu pravi spektakl. Lelu sam okuražio s pola vinske čaše viskija i kad joj je cuga udarila u glavu i među noge, raširila je bedra. Bila je to naša stara nadražujuća igra, potom bismo sjeli jedno nasuprot drugome, podigao bih joj noge i podvinuo se pod nju. Koljena bih toliko raširio kao da je podučavam jogi. Bilo je u toj našoj ševi, u ševi na ovakav način, nečeg budističkog, neka neopisiva težnja da se survamo u nirvanu, da se stropoštamo u ništavilo. Utjerao bih ga, podižući njene guzove koliko sam mogao više i krmanio njima kao sa dvije plutajuće daske na vodi, vozeći se prema beskraju, u susret žarkom suncu koje je žeglo iz njene pice. A Lela je od trenutka kad bih ga stavio, jaukala »joj«, katkad izgovaravši uzvik brzo i nerazgovijetno, a katkad dugo i bolno otežući ono »o«, i to »o« polako je prelazilo u čuđenje. Ritmički se poklapalo njeno migoljenje dupetom s uzdasima užitka, a kad bih se zasitio njenih guzova, prešao bih na njene sise koje sam držao kao uzde, čas bih čitavu pokušavao uhvatiti, čas bih se zadržao samo na bradavici koja je u nadrkanom stanju bila veličine dječije dude. Vozili smo se tako u čamcu duž rijeke s mnogo virova, prema ušću koje jedva da se ñazire u daljini, i odjednom bi upitala, — »Hoćemo li zajedno svršiti?« «Da, svršit ćemo zajedno,« umirivao bih je, i zapanjeni nadolaženjem goleme smrtonosne plime, zajecali bismo u isti glas, prepušteni vrtlogu užitka koji je obuzeo naša tijela. Sjedili smo tako dugo, napola mrtvi, moja glava na njenom, a njezina na mom ramenu. Iznenada me ugrizla, pomislih, pregrizla mi vratnu žilu, a ona se naslađuje mojom boli, kaže: »Hoću da ti ostane ožiljak, čitav život da me se sjećaš!« Otišao sam fol na WC, zatvorio za sobom vrata i uzeo telefonsku slušalicu: »Kako je bilo?« pitao sam ga. Izgleda da ga je drmao, jer se jedva javio, a kad se i javio, činilo se kao da se Guši: »Strašno! Strašno!« sricao je Siniša, a možda je i on svršio kad Lela i ja, istovremeno, možda smo svo troje zajedno svršili i urlikali. Već drugu noć pozvao me telefonom i zadihan mi javio kako Uroš opet ima mačku. »Čuješ li?« pitao me. Zaista sam čuo krikove pomiješane s muzikom. Podsjetili su me ti krikovi na krikove koje sam jedne noći slušao u hotelskoj sobi hotela »Paris« u Opatiji. Najprije sam bio otvarao balkonska vrata, misleći da se nešto događa na ulici, ali vani je sve bilo mirno, čitav grad već je spavao. Zatvorio sam balkonska vrata i opet krikovi, uporni i neodoljivi. Onda sam prislonio uho na zid i čuo čak škripu kreveta, snažne udarce jebača i žensko prepuštanje očaju duge i nemilosrdne ševe. Rano ujutro sjurio sam se na recepciju da se raspitam za susjede, da vidim ženu koja je cijele noći umirala pod njim, ali ljubavni par koji me toliko uznemirio, bio je već otputovao. Sad mi je Siniša, držeći otvorenu slušalicu, obnovio pamćenje, podsjetio me na krepke dane moje mladosti, kad sam u jednom kovčegu nosio sa sobom svoju nepokretnu i pokretnu imovinu, kad sam čekao autobus sa Šveđankama i poslije na klupama u parku obrađivao svježe meso sa sjevera, tvrdo, pjegavo, boje margarina i s mufom kao malom četkicom za zube.

I dalje me Siniša nazivao kad bi vidio da Uroš dovodi mačke u stan. Ipak, Uroš nas nikad nije pozvao na jedan takav ševatorski koncert, mada sam mu ja nekoliko puta rekao da bi bilo dobro da nas pozove, pa makar iz prikrajka gledali kako ih natiče na kolac. Uroš je uvijek odbijao takvu ponudu, čak je kazao da prezire voajere i da njegove pice nisu nastrane, da su najnormalnije žene koje vole dobar primjerak. Mogu zamisliti što bi sve Siniša dao da može iz neposredne blizine gledati kako ulazi i izlazi. Siniša je bio takav tip koji je bio u stanju probdjeti cijelu noć na jednoj nozi da bi vidio samo nekoliko trenutaka maestralne ševe. Kad sam u ranoj mladosti otkrio mjesto odakle mogu svake večeri gledati kako se kupaju dvije sestre, jedna za drugom, negdje već oko devet uvečer popeo bih se na ljestve prislonjene u smočnici i nekad čekao i po tri sata, a onda bi mi blještavi sjaj golog tijela zatvorio očne kapke i neko vrijeme sam žmirio, da bih se poslije prepustio blaženstvu gledanja. Starija, Saša, imala je gustu šumu među nogama, okruglo dupe i snažne butine kao atletičarka, mlađa Sanja, isticala se neobično velikim sisama, bile su to dvije lopte za ragbi. Često ih je gledala, podizala i nadraživala trljajući bradavice. I Saša i Sanja imale su ševce koji su dolazili u stan. Za vrijeme dok bi se ševile, mama im je bila u kinu, kako se to obično radi. Ali ni jednoj ni drugoj te ševe nisu bile dostatne, jer su uvečer prije spavanja, za vrijeme tuširanja, skoro svaki put posegle za ručnim tušem i uprle mlaz trljajući je do besvijesti. Jedno vrijeme bi se držale mirno i dostojanstveno, a onda bi se počele savijati, trljati je svom snagom, mlatiti glavom lijevo i desno, sve dok se taj obred ne bi pretvorio u grčenje čitava tijela. Dok se mlađa nadraživala tušem kratko vrijeme, starija bi ostajala sa otvorenim tušem na pici i pola sata i poslije bi se jedva micala po kupaonici i onako klonula ugasila bi svjetlo, a ja bih ostao na vrhu ljestava uskraćen vlastitog užitka, ukrućen, suhih usta i bez kapi krvi u glavi. Zato sam sad posve shvaćao Sinišu.

Poslije dugog nagovaranja Uroš je ipak popustio, barem u nečem. Puštao nam je snimke svojih ševa, pokazivao nam zbirku fotografija žena, a zajedno smo često gledali porno filmove i porno žurnale. Na kraju nas je počastio najvećom poslasticom — zbirkom svojih fetiša koje je godinama skupljao. Bile su to kraljevske relikvije: serija dlaka s pica, različitih boja, od posve plavih do crvenih, od tankih kao konac do kovrčavih i dugih od kojih bi se mogle isplesti pletenice. Bile su zajedno u jednoj kasi, svaka je imala svoju zasebnu papirnatu vrećicu na kojoj je bilo zapisano ime i prezime. U nekoj vrećici bilo je toliko mnogo dlaka da mi se činilo kao da ju je za tu priliku morao ošišati čitavu, u nekoj pak dvije-tri dlake pokupljene poslije ševe s plahte ili silom iščupane, ako se mačka protivila da joj ih reže. Među njegovim fetišima nalazile su se ženske gaćice raznih krojeva i oblika, grudnjaci, čara-

pe, rukavice, pojasevi, komadi odjeće, torbice, antibebi pilule, šalovi i poneko prstenje. Jedne večeri, kad smo se sva trojica dobro nacicali rakije, Uroš nam je otvorio jednu škrinju, prastaru brodsku škrinju za prekooceanska putovanja, prepunu pisama i razglednica. Nikad u životu nisam vidio toliko pisama izuzev u arhivu, a bila su to pisma svih njegovih pica koje je poševio. Siniša, to se odmah vidjelo, bio je posve zaluđen. Ne samo da se divio Urošu nego ga je počeo obožavati. Tvrdio je da Uroš ima u rukopisu roman, kojim, bi kad bi ga objavio, zadivio cijelu hrvatsku literaturu. Moram priznati da ni ja baš nisam bio ravnodušan, a kad sam jedne noći pregledao dobar dio njegovih fotografija, rekao sam u sebi: »Bože, pa ovo je pravcati manijak! Kakve samo mačke, kakve poze. Jebeš, dumao sam u sebi, sve revije zajedno, sve je to pičkin dim, svi ti erotomani koji po revijama objavljuju gole pice. Ovo je raj zemaljski!« Telefonski prijenosi ševa između mene i Siniše nisu prestajali, dakako s tom razlikom što se Siniša nikako nije mogao dočepati mačke. I dalje sam mu ostavljao otvorenu telefonsku slušalicu, ali često je ostao razočaran, jer mnoge pice nisu dale ni glasa od sebe. Tako sam Mariju tucao puna tri mjeseca a da nije ni zucnula, točnije, i u trenucima najvećeg sladostrašća jedva da je ispustila uzdah stežući me svojom omčom i udarajući dupetom gore-dolje, upirući se nogama i rukama o moj već razjebani kauč koji je na sredini imao veliku rupu, što su je iskopale baš pice svojim dupetima. Ali zato je Siniša bio oduševljen dugotrajnim slasnim umiranjem Edite i lascivnim pričama Jasenke, koja je zapuhanim glasom komentirala našu ševu. Kad sam jednog nedjeljnog poslijepodneva doveo Nadu i počeo je štosati, nakon nekoliko minuta počela je vikati: »Ubij me! Ubij me!« Meni se učini da iz hodnika, iz telefonske slušalice, dolaze užasni krikovi. Nadu sam brzo isprašio, negdje oko ponoći, iako je htjela ostati cijelu noć i čim je izašla, Siniša me odmah nazvao, i sad smo mogli slobodno razgovarati.

»Čuj, stari, što si joj to radio, zašto je htjela da je ubiješ?« Mislio sam u sebi: E, moj Siniša, nikad od tebe jebača, uvijek ćeš se naslađivati tuđim ševama, nikad nećeš ostvariti svoje snove. I rekao sam mu malo podrugljivo: »A što bih joj radio! Ševio sam je, najnormalnije sam je ševio, čak mislim ispod prosjeka« A Siniša je nastavio: — »Zacijelo si je strašno ševio!« «Ma ne budi lud, ona to svakom govori, mačke su takve«, umirivao sam Sinišu.

Iznenada kao da je grom opalio iz vedrog neba, kućom se pronio glas da se Siniša oženio i da je u svoj jednosobni stan doveo ženu Sofiju. Tajio je od sviju nas, pa čak od mene i Uroša, koji mu nismo mogli biti bliži. I kako je preko noći napravio taj neočekivan korak, tako se preko noći i posve promijenio. Nikad me nije upoznao sa svojom ženom, prestao me nazivati i više nije dolazio ni Urošu ni meni.

Ako bih ga slučajno nazvao, bio je vrlo kratak, hladan i odbojan, samo da me se što prije otrese. Ja sam nastavio dolaziti Urošu, navike radi, iako sam znao da se kod njega nikad neću ogrebati za mačku. Bio je takav tip, i tu se nije moglo ništa. Ali zato me podario novim pornićima, a ponekad bi mi čitao i pisma žena od kojih su neka bila konvencionalna, neka prepuna izljeva ljubavi, a druga pak opisi gadosti, koja su u najmanju ruku sablažnjavala preciznim opisima ševa, a čak i detaljnim opisivanjem spolovila kao u udžbeniku anatomije. Iz Uroševe sobe i dalje su se čuli krici umirućih, i dalje su žene stenjale pod njegovim nasrtajima, ali sad je sve to slušala i Sinišina žena Sofija i ne znam što se dogodilo, ali Siniša je neočekivano počeo govoriti protiv Uroša, da je manijak, da je paranoik, da ga izluđuje svojim ševama. Ipak mi je prešuto da traži zamjenu stana, a kad je i Uroš čuo da Siniša mijenja stan, komentirao je to na svoj ciničan način: »Dobro je bilo slušati iz tuđeg stana cjelonoćne ševe dok je Siniša bio sam i bez mačke, ali sad sve to sluša i njegova žena, pa onda kaže svom mužiću: »Deder, ugledaj se u ovog starog jarca, koji tuca cijelu noć, a ti kao zec, čim se popneš, već si gotov!« Zid koji je dijelio Sinišinu sobu i Urošev jebarnik bio je uzrokom nesklada u bračnom životu Siniše i njegove Sofije, koja je u svom predživotu iskušala razne komade i može se pohvaliti impozantnom zbirkom. Čovjek koji je s njom radio kaže da je jednom, dok se vozila liftom na posao s nekim frajerom, zaustavila dizalo u međukatu i bukvalno poševila frajera nenavikla na tako iznenadne eksplozije ženske gladi. Na kraju isprovociran sve rafiniranijim Uroševim izborom seksualnog izluđivanja, Siniša je prestao razgovarati s Urošem, a i mene je pozdravljao preko one stvari, čak kad smo se jednom Siniša, njegova žena i ja našli u trgovini, na pet četvornih metara prostora, kad nije mogao izmigoljiti a da me ne upozna sa ženom, on je majstorski eskivirao, i tako je propao moj posljednji pokušaj da mu upoznam ženu. Na proljeće, mislim u travnju, Siniša je odselio, nitko ne zna ni kad ni kamo. Jednostavno su se na njegovu balkonu pojavila dva starčeka, on malen i mršav, a ona krupna i velika, kao matrona. Sinišinim odlaskom dogodilo se neviđeno čudo. Urošu su prestale dolaziti žene, iz njegova stana nije se čuo ni glas, i već su mnogi bili zabrinuti da možda Uroš nije umro. Isprovociran tim neočekivanim obratom, zapitkivao sam nove susjede kako su zadovoljni u ovoj sredini i smeta li im buka, jer eto, ako onaj na četvrtom katu ispusti vodu u WC-u, onaj u prizemlju će se probuditi. Ali dvoje simpatičnih staraca bili su više nego oduševljeni, rekli su mi da su stanovali u centru grada, da nisu godinama mogli oči sklopiti od buke automobila, a ovdje su se preporodili, čak nisu navikli na takav mir. Indirektno sam naveo razgovor na susjeda Uroša, i oni nisu znali kako bi ga hvalili, apsolutno ništa ne čuju, čak ni radio i televiziju, kao da ga i nema kod kuće, jedino, rekli su mi u povjerenju, došao im je jedan dan protestirati da mu smeta tiktanje njihove zidne ure, pa im naredio da maknu uru sa zida do njegove sobe. Malo su bili iznenađeni da mu smeta jedna tako fina ura stara sto pedeset godina i dovijali su se kako da ublaže kucanje, pa su došli na ideju da pod uru podmetnu filc i onda su pitali Uroša čuje li još njihovu uru, a on je rekao da više ništa ne čuje, zahvalio im se i spor, zapravo taj nesporazumčić bio je odmah izglađen. I ja sam zapazio promjenu kod Uroša. Sve rjeđe me pozivao na seanse, izgovarao se kostoboljom i starošću, i prvi put čuh iz njegovih usta njemu prezrenu riječ »starost« od koje je bježao kao od vraga. O Siniši smo čuli da gradi kuću, da mu frajeri sređuju ženu, da te iste frajere on poziva na ručkove i večere i da se pred njima mora pretvarati kako ništa ne zna. Ipak proradio je u njega muški ponos i jedne večeri se pojavio pokajnički pognute glave pred Uroševim vratima i izjadao svoju dušu, brišući suze rupčićem s monogramom. Uroš mu je dao snop fotografija raznih pica, uglavnom onih na kojima nedostaje glava i rekao mu po prilici ovo: »Kada ti ovo nađe, budi uvjeren, dobit će histeričan napadaj ljubomore i onda ćeš znati — ili će

ostaviti njih ili tebe!« Saznali smo poslije da se Siniša ipak rastao i sad živi sam i danonoćno prepisuje note jednom čuvenom skladatelju.

Potpuno se povukao, i više ga ništa ne zanima u životu, čak ga više ne oduševljavaju virkanja u tuđi vrt zemaljskih užitaka. U međuvremenu doznao sam nešto što me šokiralo, od čega noćima nisam mogao zaspati. Budio bih se oznojena čela i mislio o tome kako smo svi mi bili izigrani, kako se Uroš sa svima nama poigravao, kako smo svi zajedno predstavljali obilne rekvizite u njegovu kazalištu lutaka, a on se igrao s nama kao s djecom. Uroš je zaista nekad bio jebac, zvali su ga maratonac, ali punih deset godina, koliko smo živjeli zajedno pod istim krovom, živio je isključivo od uspomena — vrtio je porniće, čitao stara pisma, pregledavao drage predmete koji su ga podsjećali na sve njegove žene. Imao je mnogo žena, ali ni jedna nije bila njegova. Slušao je snimljene ševe, vraćao se svakodnevno u prošlost i kad je vidio kako od te prošlosti ne živi samo on nego i Siniša, pa i mi neki oko njega koji smo ga više poznavali od ostalih, počeo je đavolsku igru prijetvorbe. Dobro, kazao sam, sve su to davne uspomene, sve je to daleka prošlost, ali one žene koje su se penjale u njegov stan, to nisu mogle biti naše fatazmagorije, naše tlapnje, to je čista realnost, i kad smo vidjeli kako dovodi u svoj stan svakodnevno nove žene, govorili smo u sebi zadivljeni: »O, kakva divovska potencija!« A i te žene su bile obmana i laž, Uroševa prikazanja i moć njegove metamorfoze da svaki dan bude netko drugi.

Bježao je od sebe, u prošlost, mijenjao je svoj lik u mnogo tuđih likova, kako bi zaboravio svoju svakidašnjicu. Uroš je nekad radio kao foto-model, pa onda kao artist. Nitko nije znao da se iz večeri u večer prerušava u žene i izvodi atraktivne točke u barovima, prehranjujući tako svoju obitelj. Nitko ga nikad nije otkrio, nitko nije znao njegov pravi identitet. Ipak, otkrio ga je sin, koji se slučajno našao u baru gdje mu je otac izvodio uobičajenu atrakciju večeri. Kasnije ga je posjetio u garderobi. Uroš je pred sinom zaplakao, a sin je govorio: »Ima i časnijih načina da zaradiš koru kruha.« Pljunuo je sin na vlastitog oca, kojemu ništa nije preostalo nego da pokupi svoje krpice i ode zauvijek u samoću. Ali nije mogao iz vlastite kože. Pronašavši svoj idealni medij — Sinišu — Uroš je ponovo počeo igru svojih preobrazbi. A kad je otišao Siniša, Uroš se osjećao napuštenim, znao je da više nikome nije potreban, čak ni samome sebi, Ne ubija čovjeka toliko mržnja prema drugome koliko mržnja prema samome sebi, a to je bio slučaj s Urošem, koji je u strahu zakovao vrata, nikamo ne izlazi, spustio je zastore, navukao na vrata ormare i legao u krevet, čekajući da njegov vlastiti lik potone u ništavilo. Zvono telefona je neumorno zvonilo, ali Uroš nije podizao slušalicu. Barem kad bi znao da to poslije toliko godina opet zove Siniša, ustao bi iz kreveta, podigao zastore, sklonuo ormare s vrata, stao pred zrcalo, i izabrao jedan od od svojih omiljenih likova. Dok bi se on pretvarao u neku uspomenu, s magnetofona bi se čula muzika, krici usrećenih žena i šapat zaljubljenih i očaranih. Kad bi barem znao da je Siniši opet potrebna njegova pomoć, pružio bi mu ruke, zagrlio ga i kazao mu: »Sine moj, ne ostavljaj me nikada!« ●

Xaviera Hollander

Divna noć

U Amsterdamu sam upoznala jedan zanimljiv i sretan bračni par, Lea i Mariku. Kako sam se prije nekoliko dana vratila u Nizozemsku, oni su bili za mene poput luke za mornara.

Jedan moj prijatelj iz Sjedinjenih Američkih Država, Ned koji sad živi u Amsterdamu, pozvao me na piće. Kraj njega je za šankom sjedio njegov prijatelj Leo Hoffmann. Iz neobjašnjivih mi se razloga svidio već na prvi pogled. Doimao se tako kao da su se u njemu pomiješali Toulouse — Lautrec i Vincet van Gogh. Ocijenila sam da mu je četrdeset pet godina... poslije sam doznala da mu je već pedeset i jedna... ali zbog okruglog lica, donekle prorijedene plave kose, šiljaste brade i brkova i, prije svega, vrlo vitkog tijela, činio se mlađim.

— Vaše mi je ime nekako poznato — kazala sam kad nas je upoznao Ned. — Zove li se vaša žena Marika?

— Da — odgovori Leo. — Zar smo poznati već i u međunarodnim krugovima?

— Donekle. Slučajno mi je jedan znanac dao vaš telefonski broj, pa sam vas namjeravala pozvati idućih dana.

I Leo je znao za mene. Marika i on često su čitali moje knjige kako bi stvorili potrebno raspoloženje. Pozvao me da dođem sutradan k njima na večeru i dao mi je adresu.

Ned me poveo u stranu i upozorio: Leo i Marika su skloni mijenjanju partnera!

— Nemoj se začuditi — kazao mi je — zatekneš li kod njih dvadesetoro ljudi i bude li se od tebe očekivalo da se zabavljaš sa svima njima.

— To ti je kao da opominješ papu da ne ide u crkvu — odgovorila sam mu krozasmijeh.

Veselila sam se sutrašnjoj večeri. Već nekoliko dana nisam imala spolni odnos, pa me ispunila žudnja. Bila sam spremna na sve.

Kuća im je bila divno namještena. Na zidovima su im visile suvremene slike, imali su široke, udobne kauče, debele sagove i duboke kožnate naslonjače... i mnogo erotičnih kipova.

Leo me srdačno pozdravi i vrlo ponosno mi predstavi svoju lijepu ženu Mariku. Bila je vrlo visoka trideset petogodišnjakinja, dugih nogu, crvenkastožute kose, krupnih modrih očiju i bijele puti. Grudi su joj bile bujne otprilike poput mojih, čvrste i visoke.

— Oduševila sam se kad mi je Leo ispričao da vas je pozvao — pozdravi me ona.

Leo je čaroban čovjek, te sam joj gotovo pozavidjela na njemu. Njih dvoje se uvelike razlikuju. On je vrlo živahan, voli umjetnost, prije svega glazbu, i sklada pjesme koje izvode najpoznatiji svjetski pjevači.

— Da nisam počeo proizvoditi bicikle, postao bih pijanist — primijetio je u jednom trenutku. A poslije kad smo razgovarali o braku i novcu, napomenuo je: — Novac je važan, otprilike, toliko koliko i ljudi na Mjesecu. Ako bi se Marika razvela od mene, prepustio bih joj sav svoj imetak. U svako bih doba mogao zarađivati za život svirajući na glasoviru u barovima.

Marika je prilično ćudljiva. Ima neke svoje čvrste predodžbe od kojih ne odustaje, pa se s njom ne može raspravljati. Čini mi se da je njeno osnovno načelo u vezi s promjenom partnera ovakvo: »Ako se želiš tucati s mojim mužem, čini to preda mnom. No nemoj se ševiti s njim iza mojih leđa.Odnos može biti pošten samo ako smo oboje prisutni!«

— Jesi li već vidjela ovo? — zapita Leo i promijeni temu. Pruži mi sadreni kipić, koji je nesumnjivo prikazivao lijep, ponosan penis.

— Vjerojatno se Marika rado služi njime kad si na službenim putovanjima? — upitala sam.

— Zašto ne bi? Moj je!

— Tvoj?

— Dabome. Dao sam ga izraditi u New Yorku, u Greenwich Villageu. Marika je morala poći sa mnom i sisati mi ud dok nije narastao i otvrdnuo. Tad ga je djevojka, stručnjakinja za takve sadrene odljeve, prekrila toplim voskom i pipkala mi drugom rukom kesu kako bi ostao ukočen dok se vosak ne stvrdne. Tad je pričekala da on postepeno omlohavi i sklizne iz kalupa. Šupljinu je ispunila sadrom.

Služio se sadrenim penisom kao pritiskivačem za pisma. Zgodno je imati u kući rezervni penis.

Marika otvoreno prizna da rado masturbira kad nema Lea kod kuće. Dakle, sadreni odljev ipak, ne služi samo za pritiskivanje pisama ... Rekoh joj iskreno da nisam baš oduševljena samozadovoljavanjem.— Miliji su mi istinski doživljaji — rekoh.

— Ipak, Xaviera — prozbori ona začuđeno — kad bi ležala u krevetu sa čovjekom koji onanira, ne bi li i ti sebe rado dotaknula?

— Hja, to je već nešto drugo — priznala sam. — Kad osjećam muškarčevo tijelo na svom ili mu držim ruku dok doživljava orgazam, tad i ja sebe rado dotičem... no milije mi je ako me zadovolje njegovi prsti. A ako se nekoliko noći ne dogodi ništa, tad mi pomogne mašta, i postižem vrhunac... doduše, gotovo nikad pomoću ruke. Ponekad, kad ležim u kadi, obuzme me takva požuda da tuširam stidnicu. Što jače mi topli mlaz pogađa klitoris, to sam uzbuđenija, dok napokon ne doživim blagi orgazam. Masturbacija je dobra i lijepa u raznolikom spolnom životu; no, onaj tko je ograničen samo na nju, osiromašen je.

*

Uglavnom, Leo, Marika i ja smo se sprijateljili. Proveli smo zajedno već mnogo večeri, čavrljajući, jedući, pijući i smijući se. No na moje veliko razočaranje, nije još stigla ona poslastica koju sam očekivala od prve večeri. A onda je Leo predložio da sutra otputujemo sve troje u Pariz.

Doputovavši u Pariz, grad svjetlosti i ljubavi, večerali smo s Leovim ortakom Joopom, koji se poslije obroka povukao, tvrdeći da ima još mnogo posla. Marika, Leo i ja smo se odvezli dizalom na svoj kat. Ne zaboravite , nisam još spavala s njima i uznemireno sam čekala tko će učiniti prvi korak.

Učinio ga je Leo.

— Kako bi bilo da kad se svučeš, dođeš k nama na malu zabavu? — prozborio je nehajno kad se zaustavilo dizalo.

— Već je kasno — izusti Marika i priguši zijevanje — a sutra moram rano ustati, jer idem u kupovinu.

— Čini mi se, Leo, da Marika nije baš raspoložena — rekoh suzdržljivo.

— Ostavi Mariku — odvrati on jednostavno. — Ako si ti raspoložena dođi. — Uvidjela sam da u takvim prilikama odlučuje on.

Okupavši se brzo, pokucala sam donekle plaho na vratima. Leo mi je odmah doviknuo da uđem. Kad sam koraknula unutra, ugledala sam Mariku potpuno golu na krevetu, pokrivenu samo ponjavom. Leo je imao ručnik oko bokova i kravatu. Zgodna kombinacija!

Ja sam došla u dugačkoj haljini za plažu, s dubokim izrezom na leđima, onakvoj kakva se može svući u tren oka. Marika me upitno pogledala, pa sam zbacila sa sebe haljinu i povukla ponjavu s njena tijela.

Malo sam se osupnula, jer joj na stidnom brežuljku nisam vidjela, tako reći, nikakve dlačice. Ne podnosim obrijane mačkice. No tad sam opazila da su joj dlačice tako svijetle da se na prvi pogled i ne zapažaju. Dodirnuvši ih usnama, osjetila sam da su svilenkaste. Odmah sam joj vrškom jezika pronašla dražicu. Da, Marika očito mnogo masturbira, pomislila sam, jer su joj stidne usne prokrvljenije i deblje nego u drugih žena koje sam ljubila.

Dok sam joj ja milovala mačkicu, odbacio je Leo ručnik te smo se našli u »ljubavnom lancu«. Lizao me, ja sam ljubila Mariku, a ona je oblizivala njegov ud. Potom smo promijenili položaj: ja sam lizala Lea, on je uvlačio jezik u Marikinu pukotinu, a ona je nadraživala mene. Nije mi se to baš osobito svidjelo. Po svoj prilici zato što radije ližem žene nego da one liže mene. Rado sam nježna... pogotovu prema ženama. Stoga smo opet promijenili položaj. Ponovo sam se posvetila njenoj mirisnoj vlažnoj ruži, gladila sam joj grudi, migoljio mi je jezik u njenoj pukotini. I Leo se bavio njome. Uzdisala je, stenjala, povremeno bi tiho kriknula. Znala sam da joj godi ono što radim i to me ispunjavalo zadovoljstvom!

A onda se Leo posvetio meni. Ud mu je bio tvrd i krut, a glavić se svilenkasto sjao. Oprezno sam ga dodirnula vrškom jezika, prešla po osjetljivom rubu i napokon ga uvukla duboko u usta. Marika je očarano gledala sve i nadraživala se.

Dosad smo uvijek samo razgovarali i smijali se, no sad smo bili potpuno nijemi. Nastojali smo međusobno priuštiti užitke. Tu su riječi bile suvišne.

Marika je još masturbirala, ali nije stigla do orgazma. I Leo je vladao sobom. Lizala sam ga već petnaest minuta i osjećala kako se suzdržava, jer je i on mene htio zadovoljiti. Okrenuli smo se u položaj 69, te mi je pritisnuo usne uz vlažnu pukotinu. Škakljali su me njegovi brkovi i izazivali još veći užitak. Nizozemci kažu: »Poljubac bez brkova je kao jaje bez soli.«

Leo se trudio, ali nekako nije uspijevao dohvatiti najosjetljivije mjesto na mom klitorisu. Ja sam ga kod Marike odmah našla. Žene, uglavnom, bolje znaju kako mogu uzbuditi jedna drugu. Muškarcima treba više vremena. Premda sam bila blizu orgazma, nisam ga mogla postići.

Tek kad je napokon legao na mene i prodro u mene svojim lijepim udom, kad me napokon volio sasvim normalno, doživjela sam snažan orgazam kakav nisam već dugo iskusila. Strasno sam mu ogrebla rameña, izvijala mu u susret tijelo, osjećala njegove neprekidne nalete...

Bio je izdržljiv ljubavnik, usprkos svojim godinama! Nastavio me voljeti. Opazivši da sam iscrpljena, iskliznuo je iz mene, pogladio me i povukao Marikine prste prema mom klitorisu, zatim je gurnuo ud u njenu raširenu mačkicu. Dok ju je ševio, uspjela sam se uvući između njihovih tijela i doprijeti joj jezikom do dražice. Bila je izvan sebe od slasti.

Kad je dosegla vrhunac užitka, nastavila sam joj sisati dražicu, a Leo ju je još ubadao svojim nevjerojatnim udom. Migoljila se, tiho vriskala, grčila i, napokon uzdahnuvši sretno, smirila.

Znajući da mu je žena zadovoljna, Leo izvuče iz nje ud... još nije postigao orgazam i gurne ga u mene, u moju opet pohotnu, mokru mačkicu, ali mi ovaj put priđe s leđa, te sam osjetila donekle mazohistički užitak. Bio je tako snažan, tako muževan i, nekako, čak animalan da sam poželjela da me tuče, da mi nanese bol.

— Molim te, Leo, udari me! — zamolila sam ga dok je neumorno nasrtao. — Učini to! Molim te!

Odmah me počeo pljuskati dlanom po stražnjici. Snažno. Boljelo je, ali što više je boljelo, to uzbuđenija sam bila. Napokon sam stigla do divnog vrhunca.

Ali ni to još nije bio kraj. Noć je tek počela. Činilo nam se kao da smo na čarobnom vrelu užitaka. Završili smo prekrasnu ljubavnu igru dugotrajnim milovanjem. Baš to je milovanje bilo najljepše te večeri. Napokon se je Leo smirio. Grlila sam ga dokle god nije omlohavio u meni.

Marika nas je promatrala cijelo vrijeme i pri tome doživjela još nekoliko orgazama. Kad su nam se iznenada pogledi sreli, vidjela sam joj u očima da večerašnja zabava nije bila poput ostalih, već da se doživjela duboka, blažena ljubav.

— Želim vam dobro jutro — prošaptala sam nježno, izvukavši se iz kreveta — i hvala vam za divnu noć...i za naš zajednički boravak u Parizu. ⊛

Preveo Tomislav Odlešić

Louis Licorne

Stručnjaci na kanskom festivalu

Željna doživljaja u širokom bijelom svijetu i obdarena ustima kao u Brigitte Bardot, bujnim grudima i dugim gipkim nogama, plavokosa Luv iz švedskog gradića Trelleborga ukrcala

se u brzi vlak na liniji Pariz-Cannes. Ta dvadesetogodišnja seks-bomba s hladnog Sjevera namjeravala je na glasovitom filmskom festivalu na toploj obali Sredozemnog mora osigurati sebi svim dopuštenim i nedopuštenim sredstvima lijepu budućnost.

Nije više htjela životariti u učmalom Trelleborgu kao tajnica. Vjerovala je da će joj grudi, noge i mozak pomoći da uskoro pronađe nekog utjecajnog redatelja. Rado će mu udovoljiti svim nemoralnim zahtjevima bude li joj omogućio da korakne lijepom nožicom na prvu stepenicu na putu prema filmskoj slavi.

No kad je odsjela u skromnoj hotelskoj sobi i prvi put prošetala obalom u odjeći koja je bila lukav spoj tange i prozirnoga kupaćega kostima, brzo je spoznala da, na žalost, nije jedina djevojka jedrih grudi, duge lepršave kose i vrlo skladnih nogu. Naprotiv. Suparnica ima koliko te volja pomislila je Luv i hrabro se uhvatila ukoštac s teškoćama.

Svukavši gornji dio svoje ratne odjeće, oslobodila je čarobne dojke. Zanjihale su se pod južnjačkim nebom. Potom se, zavodljivo se smiješeći, osvrnula oko sebe kako bi vidjela usudi li se i neka od suparnica učiniti isto.

— Aha, ne usudi se ni jedna — promrmlja zadovoljno. Isto je tako ispuni zadovoljstvom spoznaja da je posvuda izazvala iskreno zanimanje.

Približavao joj se već neki podebeo pesetogodišnjak, sijedih zalistaka, i promatrao joj sise, suzivši oči poput režisera koji je dobio već najmanje tri »Oscara«.

— Fantastični oblici, pravo umjetničko djelo! — progovori on pjevušavim glasom. — Smijem li te pozvati na piće, djevojko? Da odemo u moj hotel? Odande je ljepši vidik...

Luv se pokuša vladati koliko-toliko stidljivo. Ipak, budući da joj se činilo kako se otvaraju uistinu divni vidici, ubrzo pristane.

— Ako vjerujete da biste mi mogli pomoći — reče mu — onda ću rado popiti s vama kapljicu.

— Dakle, nema smisla da gubimo vrijeme — požuri je neznanac, jedva odvojivši oči od njezinih prsiju.

Dok su u Canessu i dalje obalom šetale ljepotice iz cijelog svijeta i dok su se u kinima prikazivali najpoznatiji filmovi najpoznatijih redatelja, Luv se posvetila svom pedesetogodišnjaku. Zvao se Oskar, a to joj se činilo kao dobar znak. Zato se spremno pomirila sa činjenicom da joj partner u krevetu nije više kršan i čvrst momak. Uostalom, od početka je znala da je put slave katkad trnovit.

Dok je njen udvarač ležao na krevetu i kriomice pokušavao probuditi još vrlo mlohavog mališu, Luv se počne igrati već razgoličenim dojkama. Vragolasto oblizne vršak prsta i počne kružiti mekom jagodicom oko lijeve bradavice, jer je ona bliža srcu. Bradavica se ukruti kudikamo brže nego ona šačica jada između nogu sijedog neznanca. Probudivši i drugu bradavicu, Luv osjeti kako joj se žilama širi uzbuđenje.

Zadrži još na sebi gaćice, ali vrlo lascivno izuje crne cipele s visokim potpeticama i zatim povuče polako niz nogu izazovnu podvezicu što ju je nosila kao ukras na lijevom bedru. Potom joj dlanovi poglade unutrašnju stranu bijelih stegna. To joj je godilo toliko da više nije odvajala ruke od tih erotičkih područja i pri tome se sve više približavala već donekle nabreklom trokutu što ga je jedva jedvice pokrivala tanga. Pod tankom je tkaninom postalo već tako tijesno da su ispod nje izvirivale prve žute kovrčave dlake.

No milovanje nije uzbudilo samo Luvino žuto runo nego i udvarača u krevetu, čiji se sredovječni kolac vrlo snažno uspravio.

— Dođi! — prostenja sijedokosi. — Nemoj me više pržiti na vatri!

Luv nije pustila da je dugo moli. Skočivši na krevet, sjedne kraj njegovih nogu, zavuče ruku pod pojas oskudnih gaćica, strese se od slasti kad je dotakla nježnu pukotinu i zatim povuče gaćice niz duge noge. Nakon toga raširi bedra koliko god je moguće i pokaže još vrlo suzdržljivom partneru micu u svoj njenoj ljepoti.

Tom prizoru ne bi odolio ni svetac. Luvini su spretni prsti pripremili već koku za sva moguća sramotna djela; stidne su usne već odavno nabrekle, a između žutih se dlačica svjetlucala vlažnost. Usred sve te divote virila je, nalik rubinskom gumbiću,Luvina prekrasna dražica; kad se djevojka, služeći se dvama prstima, pozabavila tim izvorom slasti, stenjući sve zadovoljnije i migoljeći širokom zdjelicom, sjedokosi je napokon izgubio vlast nad sobom.

Ščepa je za guzove i povuče na sebe, ali tako snažno da je preletjela preko njegova kosoga tornja iz Pise i da joj se pohotno raširena maca najednom našla baš iznad njegovih usta. No ta okolnost ne zbuni ljubavnika koji je iznenada postao vrlo poduzetan. Naprotiv, on priljubi usta uz ono što mu se tako zavodljivo ponudilo i priušti Luvinoj skandinavskoj brazdi takvu spretnu masažu da je Luv ispuštala zaneseni krik za krikom, kao da je potpuno izvan sebe.

Oskarov je jezik klizio po unutrašnjim i vanjskim stidnim usnama, kružio oko Luvina klitorisa i naposljetku ušao duboko u sklisku rodnicu.

Nadomak orgazmu, Šveđanka osjeti kako je Oskarove ruke hvataju ponovo za guzove i ovaj put je podižu napokon na pravo mjesto. Uvlačeći u nju odozdo svoj buzdovan koji se doimao tako kao da će se rasprsnuti, Oskar joj istodobno obuhvati šakom dojku i nastavi na njoj masiranje ustima.

Osjećajući kako joj Oskarove ruke diktiraju ritam, Luv mu je pomagala snažnim i spretnim trzanjem bedara, te ga je takvim svojim divljim jahanjem ubrzo dovela do tako uzbudljivog vrhunca zanosa da mu je grmjelo u ušima. Dok je štrcalo u nju toplo sjeme, svršila je i ona, ispuštajući tiho i zadihano krikove. Kad se napokon pribrala, morala je priznati da je u Trelleborgu nije još nitko tako lijepo poševio.

Nakon tog pražnjena razbistrilo joj se u glavi, pa je zaključila kako je vrijeme da počne polako ubirati plodove svog ljubavnog truda.

— Znaš— progovori ona — zapravo nisam doputovala u Cannes samo radi tucanja, premda je ovo uistinu bilo divno. Došla sam, tako reći, poslovno. Stoga bi bilo lijepo od tebe, Oskare, ako bi me mogao upoznati s pravim ljudima. Dakako, ako i ti imaš neku malu filmsku ulogu za mene...

Budući da je prešao već pedesetu godinu, Oskar se nije uspio još potpuno oporaviti napora. Možda je i to utjecalo na njegov odgovor.

— Filmska uloga, životna uloga...sve je to jednako, ako se malo bolje razmisli. Dakle, želiš da te upoznam s ostalima, srce? To je barem, lako.

Luv se donekle razočara, jer se nadala da će već od Oskara dobiti željeni ključ filmske slave i spomenula je ostale samo zato da bi ga učinila ljubomornim. Vjerojatno je Oskar već podijelio sve uloge u svom filmu, utješi sama sebe, pa zbog toga ona mora potražiti sreću drugdje. Uostalom, ima još vremena.

— Kad bih mogla upoznati druge? — zapita ona.

— Vrlo brzo. Recimo, za jedan sat — uzdahne Oskar. — Čim se malo odmorim. — Neuobičajeno ga je poskakivanje umorilo više nego što je htio priznati. Stoga je bio voljan prepustiti Luv nekome drugome.

Za jedan je sat imao debeli Alfred iz Sjedinjenih Država zadovoljstvo da pobliže upozna društvenu Luv. Dobričina se kesio od uha do uha i iskreno se potrudio oko jedre Šveđanke, ali ni on nije, na žalost imao filmsku ulogu za nju. Ipak, obećao joj je da će je poslije pozvati telefonom; možda se pronađe nešto. Potom ju je upoznao s nekim suhonjavim Francuzom, koji se odazivao na ime Jean-Luc.

Doduše nije Godard, rekla je sebi već donekle umorna tragačica za filmskom slavom, no obojica imaju barem isto ime. Stoga je legla u krevet i tom požudnom Francuzu.

No kod Jean-Luca se, čini se, namjerila baš na pravog. Znalačkim joj je okom odmjerio sve divne obline na golom tijelu. Potom je iznenada zgrabio veliku svjetiljku i uperio njeno ružičasto svjetlo u Luvine jedre grudi.

— Treba sve osvijetliti onako kako je najbolje — objasni joj on. — Ovako je fantastično, jeli? Kao na platnu!

— O, da, baš kao na platnu! — zapjevuši radosno Luv i potrudi se da njene obasjane draži budu još primamljivije.

— Podigni još malo desnu nogu... da, ovako je najbolje! — uzvikne uzbuđeni Jean-Luc. — Ti si prava božica! O, nebesa...

Nakon toga vraški spretno skoči na podatnu Luv, doslovce joj pripije pogled uz oble polukugle i prihvati se svojski posla, onako kako se samo u Parizu može naučiti. O, pomisli oduševljeno Luv, pronašla sam redatelja i istodobno izvrsnog ljubavnika!

To je mislio punih trideset pet sekunda, a onda je polet pregrijanog Jean-Luca vidljivo splasnuo. Čak suviše vidljivo. Nakon idućih deset sekunda zastenjao je tiho; obavivši svoje, naglo je omlohavio i smjesta zadrijemao.

Usprkos svemu, Luv se nije baš previše razočarala. Ipak, mislila je, otvorila je sebi put u filmske krugove...

Pravo je razočaranje doživjela tek sutradan ujutro, dok je prelistavala novine. »Kanski je festival završen svečanom večerom,« pisalo je unutra. »Svi su se režiseri izvrsno zabavili. Poslije večere većina ih je otputovala.«

Naslutivši već nešto grozno, Luv nastavi razdražljivo listati novine i naiđe na jedan članak sa snimkom. Na slici su se vidjela tri muškarca, njoj vrlo dobro poznata: Oskar, Alfred i Jean-Luc. Ispod slike je pisalo: »Proizvođači strojeva za pletenje iz cijelog svijeta sastaju se u Cannesu. Zašto se ne bi spojilo korisno s ugodnim?«

Obuzeta slijepim bijesom, Luv baci proklete novine u kut. No više nije mogla izmijeniti činjenicu da je igrala na pogrešnu kartu. Doživljaji su doduše, bili ugodni i njoj osobno, i svoj trojici partnera, ali nije stekla nikakvu korist. Osim ako odluči kupiti po sniženoj cijeni kakav stroj za pletenje ●

Preveo Tomislav Odlešić

Shaikhzadi

Smisao za veličinu

Barney Ecland

Hobotnica

Nekoć davno duh je obećao nekom veziru da će mu ispuniti tri želje. Neizrecivo uzbuđen zbog takve sreće, vezir je požurio kući kako bi obavijestio ženu i dogovorio se s njom o željama.

— Ti uvijek želiš nešto — reče joj. — Sad mi pomozi da ih izaberem.

Vezirova je žena bila mlada i strasna, u najboljim godinama, pa je vrlo dobro znala što je potrebno njenome mužu, jer mu jedan dio tijela nije bio onako velik kako bi trebalo da bude u muškarca.

— Nemoj se ljutiti zbog mojih riječi, mužu — reče mu stoga. — Imaj samo na umu da te Alah nije obdario muškaračkom veličinom kakvu imaju drugi muževi. Prvom željom ispravi taj nedostatak i kaži:

»Duše, ispravi tu manu i neka mi taj dio tijela bude veći nego u i kojeg drugog muškarca.« U prvi se tren vezir razljutio, ali je potom uvidio da je takva zamisao mudra pa je izrekao želju doslovce njenim riječima.

Zagrmjelo je, i želja mu se ostvarila, no nije bio zadovoljan, kao što ćete vidjeti. Na žalost, on i žena potpuno su zaboravili da su duhovi pravi gorostasi. Stoga se, opterećen darom što mu ga je dao duh, srušio na pod.

— Evo, vidiš što si postigla svojom prekomjernom pohlepom! — izdere se on na ženu. — Što će sad biti s nama?

Premda je drhtala, žena se brzo pribrala.

— Zaželi da to nestane! — uzvikne.

Vezir je smjesta posluša. No kad je opazio da nema više ničega ondje gdje je maloprije bio dar čudotvornog duha, onesvijesti se, te ga je žena morala polijevati hladnom vodom. Lako se može zamisliti kako se razbjesnio kad se osvijestio. Žena mu je bila potpuno zbunjena.

— Tako mi Alaha — vikne ona — usrdno zamoli duha da ti vrati ono što si imao prije prve želje.

Vezir je bio izvan sebe od uzbuđenja, pa se nije sjetio koja je želja na redu. Izrekao je treću i posljednju, te je dobio onakav dio tijela kakav je imao i prije. Tako je protratio sve tri želje koje mu je duh htio ispuniti. ●

Plavo je bilo more, i plavo je bilo nebo. Baš je bilo kičasto. Kao na sjajnoj razglednici za turiste. Na pjenušavim valovima Pacifika plovila je »Sea Runner«, jahta duga 12 metara. Vidio sam Brucea Gannera iza staklenog zida kako radi nešto za kormilom. Činilo mi se da se smije. Ganneru je pripadala ta jahta, kao i raskošna žena na njoj, koja se dosad rijetko pokazivala na palubi. Laura, njegova žena. Milijunaški par.

Unajmili su me u luci. Rekli su da im trebaju vrijedne ruke, jedan mornarić ili slično. Unaprijed plaćenih 500 dolara povećalo je moju volju da se jednom okušam i kao mornar.

Već smo dva dana na putu. Idemo prema Bahamskim otocima. Nekoliko galebova na nebu, beskrajno puno plave vode, blagi povjetarac s jugoistoka i ništa više. Bio sam naslonjen na ogradu gornje palube kad je sjenka pala na mene.

— Hej, Barney, kako bi bilo uz čašu pića?

Bila je visoka i vitka, punih grudi, odjevena u snježnobijelo ljetno odijelo, koje je, ponajviše u hodu, bilo preusko. Njene crveno našminkane usne smješkale su se. Pokazala je sjajne bijele zube, na suncem opaljenom osebujnom licu.

Slijedio sam je prema prednjoj palubi. Iz jedne kutije za hlađenje izvadila je bocu viskija i dvije čaše. Oči su joj skrivale sunčane naočale, ali ipak sam znao da su zelene boje, tako neobično zelene boje, kakvu još nikad nisam vidio.

— Svida li vam se ovo putovanje, Barney? — htjela je znati, i nazdravila mi.

Bila je to osobito lijepa žena, barem što se tijela tiče. Smješkao sam se, pripalio cigaretu i gurnuo je između njenih punih usana.

— Svidate mi se, Barney — zamijauče ona i, popivši piće legne na palubu.

Doimala se tako životno, pohotno. Smješkajući se, podiže duge noge i izvuče se iz odijela. Imala je više nego premali grudnjak, a gaćice su joj prikrivale pune brežuljke. Ispod prozirne tkanine izazivao je crni trokut. Još je imala naočele na nosu i štapić za piće u kutu usana kad se okrenula potrbuške.

— Natrljajte me kremom, Barney, molim vas. Hoćete li?!

Zgrabio sam kremu za sunčanje i masirao njena uska ramena, koja su se širila pod pritiskom mojih ruku. Otkopčala je grudnjak i odbacila ga. Pune su joj dojke pritisle pod. Moji su prsti postajali sve brži, prelazeći preko njenog od sunca toplog tijela uzduž i poprijeko, sve niže prema njenim guzovima.

— Maknite to, Barney! — reče ona, misleći pri tom na mini-slip.

— Dobro, lutko kako želiš!

I već sam skidao tu krpicu s njenih bokova. Sad je bila potpuno gola.

— Dalje Barney, dalje! — naredi ona nestrpljivo.

Mislio sam na Brucea Gannera. Ali, već sam prihvatio ponudu. Laura je počela stenjati. Zgrabila je moju ruku i prevalila se na drugu stranu, pruživši svoje golo krilo sa crnim pelcom vrućem suncu.

— Dalje, momče! — zahtijevala je i privukla mi glavu među nabrekle sise.

Sekundu kasnije prebacila je nogu preko mojih kukova, i tad smo se pokretali u ritmu njihanja jahte. Objema rukama držao sam se za njene sise, strahujući od njene životinjske požude.

Upravo sam sisao kao dijete, kad je po drugi put u ovom danu pala sjenka na mene. Bio je to Bruce Ganner, i činilo se da mu se uopće nije sviđalo to što smo nas dvoje — Laura i ja — upravo radili. Odmah je prešao u napad. Ovaj put držao je prst na obaraču pištolja. Ispod plave mornarske potkošulje igrali su jaki mišići. Još zagrijana od divlje strasti, Laura dopuzi do palube i reče:

— Ne čini to, Bruce!

— Spreman je za morske pse — cinično izusti Ganner. — Ti si, dušo imala svoj provod, svaka čast. Već dugo te nisam vidio tako uspaljenu od strasti. Vrškom pištolja prešao je lagano preko njenog trbuha. — Dobro znaš o čemu je riječ draga — nastavi on. — Ja moram nestati, kako bi ti mogla naplatiti policu osiguranja, čistih 500.000 dolara, u gotovini, na ruke. A za osiguranje trebamo jedan leš, draga. Inače ne isplaćuju ništa. — Ganner je buljio u mene. — Prošlo je tvoje vrijeme — reče — Tvoje nam tijelo treba za osiguranje! Laura i ja smo bankrotirali. U Meksiku se dade pristojno živjeti samo ako čovjek ima dovoljno sitniša!

Laura je nervozno prelazila jezikom preko punih usana.

— Šteta ga je prepustiti psima, Bruce! Tako je dobar!

— Jesi li poludjela? — derao se Bruce. — Hoćeš li da prokockaš naš plan? Kažem ti: ovaj čovjek mora nestati, i to odmah!

Situacija je bila vrlo ozbiljna. Držao sam se objema rukama za glavu i prisilio se na smiješak kroz zube.

—Za takvu ženu, Bruce — izustio sam — bez dvoumljenja bih propustio pola milijuna dolara!

— Svakako, Barney! — primijeti ona približavajući mi se. Bila je nimfomanka koja je proždirala muškarce. To sam sad pouzdano znao.

— Stani tu, Laura! — izderao se Ganner i pošao prema njoj.

Bio sam brži. Skočivši, zgrabio sam njene pune guzove, podigao je uvis i punom snagom bacio prema Ganneru. Od siline udarca sletio je na pod. Prije negoli se uspio izvući ispod vrišteće golotinje, oduzeo sam mu pištolj i svezao ga konopcem. Tad sam oteturao do kormila i okrenuo ga u smjeru domovine. Jedna se plastična ležaljka pokrenula. U njoj je ležala gola Laura. Obje je ruke držala pod nabreklim sisama. Pružila se prema meni, prema svemu što sam imao. Obuze me đavolski osjećaj da sam upao u krakove prave hobotnice.

Prevela Gordana Anders

TV – KVIZ

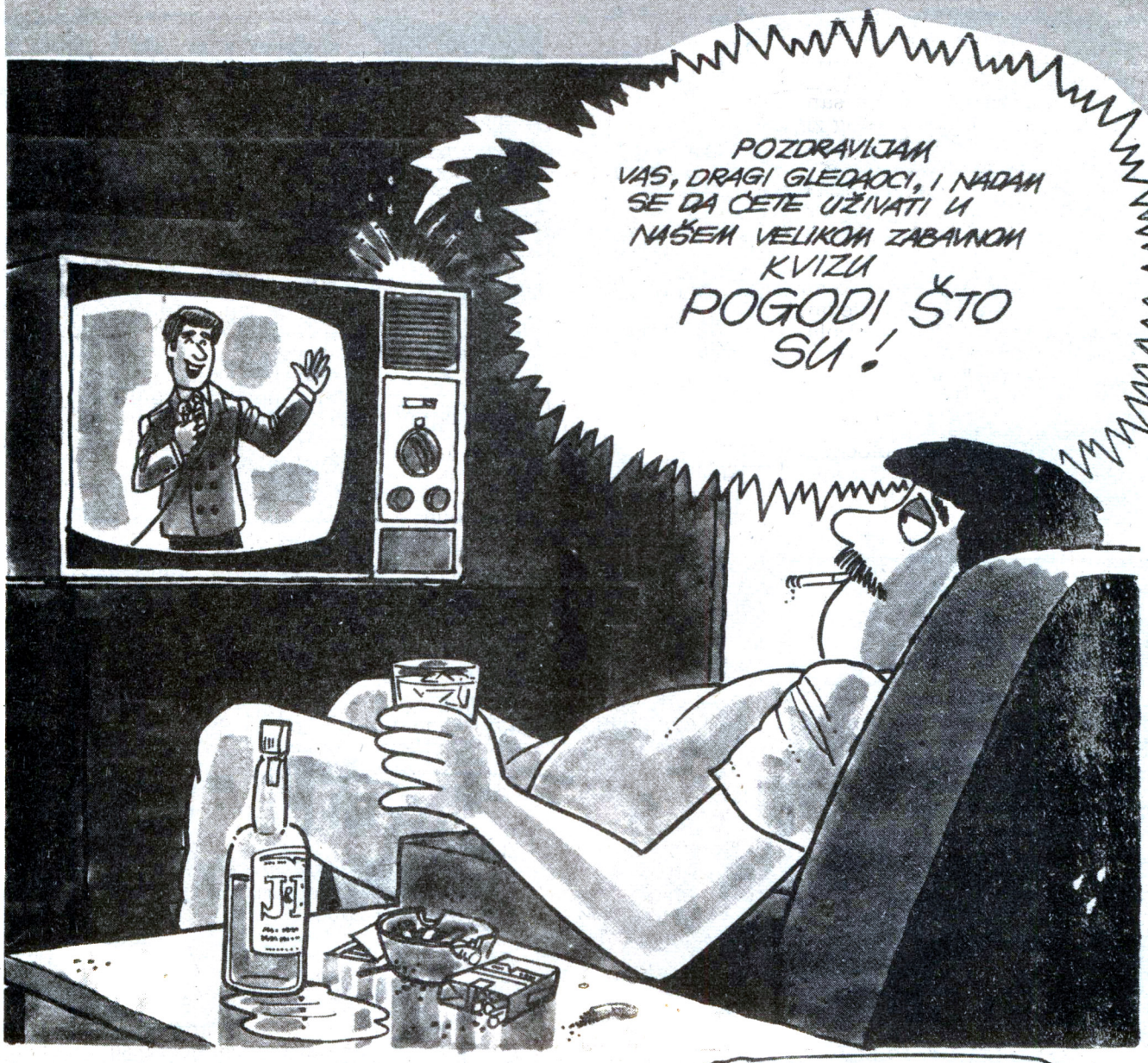
POZDRAVLJAM VAS, DRAGI GLEDAOCI, I NADAM SE DA ĆETE UŽIVATI U NAŠEM VELIKOM ZABAVNOM KVIZU POGODI ŠTO SU!

NAŠE ĆE SE GOŠĆE POJAVITI U ODJEĆI KARAKTERISTIČNOJ ZA NJIHOVO ZANIMANJE...

...A NATJECATELJKE ZA OVIM STOLOM POGAĐAT ĆE ČIME SE ONE BAVE.
1
2
3

EVO NAŠE PRVE GOŠĆE, GOSPOĐE X!
ONA ĆE MI ŠAPNUTI ČIME SE BAVI...
UČINIT ĆU SVE ŠTO ŽELIŠ, CAKANI...
JA...AH... SAD ZNAM ČIME SE BAVI I NATJECANJE MOŽE POČETI!
HMMMMM...
3
NATJECATELJKE, PAZITE DOBRO...
GOSPOĐA X RADI I USLUŽNOJ DJELATNOSTI...
HEJ, VILMA, POGLEDAJ OVO!

... I TAKO ZARAĐUJE SVOJ DOHODAK!

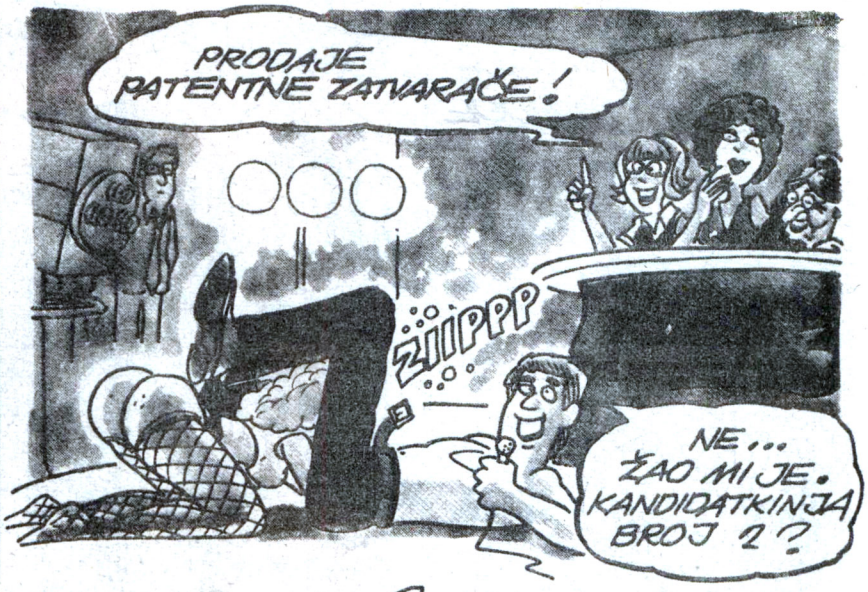
PRODAJE PATENTNE ZATVARAČE!
ŽIIPPP
NE... ŽAO MI JE. KANDIDATKINJA BROJ 2?

ZASTUPA PROIZVOĐAČE LIZALJKI!
NE! ODGOVOR NIJE TOČAN.
SLURP SLURP

PRIJE NEGO ŠTO NASTAVIMO...
GOSPOĐA X I JA ĆEMO VAM POMOĆI DA SE DOSJETITE!
HUMP

BAŠ STE GLUPAČE... JA ZNAM ČIME SE ONA BAVI!
E PA ONDA NAM HITRO ODGOVORITE... JA... EH...
OHHHHHHHH
ONA JE KURVA!
12
A SAD, LJEPOTANKO, OVAMO S NAGRADOM!
HEJ!
KAKAV JE TO KOMAD!
PROBUDI SE! BRZO! SIJEČI OVO I UKLJUČI REKLAMNI SPOT!
KOJEG PIJETLA IMAŠ!
OHHH..
HMM? ŠTO?

iskustva iz estetske kirurgije

Nova sreća

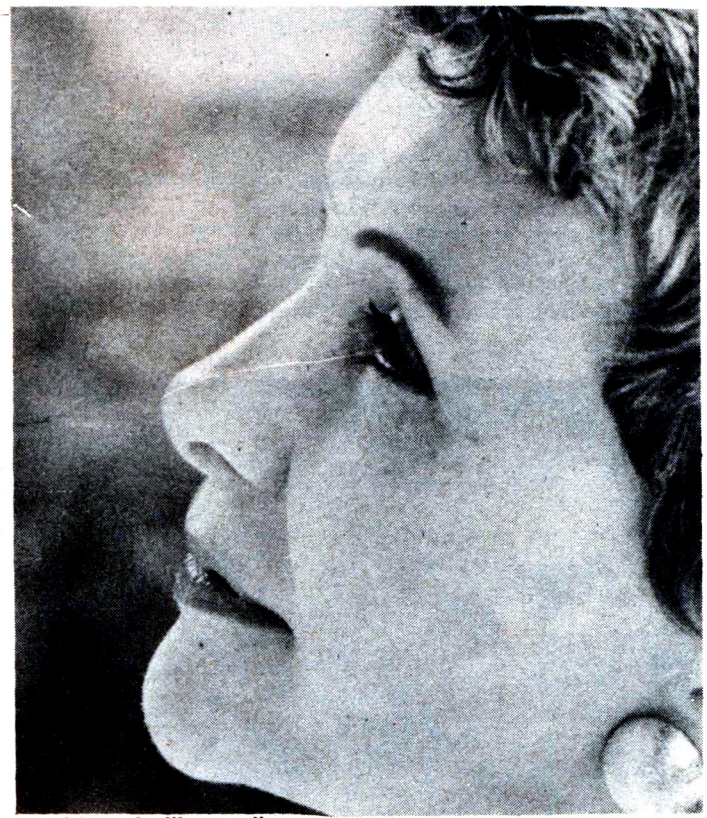

Karla M.: — Poklonjeno mi je nekoliko godina

Budući da nije htjela izgledati kao baka svojoj vlastitoj djeci, uputila se Karla M. (46) u kliniku za uljepšavanje. Vratila se kući s besprijekornim licem, mlada. Djeca su bila oduševljena, muž sretan. Prijatelji i poznanici ugodno iznenađeni. Karla M. uživa u novom osjećanju života.

— Pogledam se u zrcalo i pomislim: opet sam poželjna.

Razgovarali smo s mnogim ženama koje su se odlučile na kozmetičku operaciju. Ispričat će nam ovdje kako su je doživjele, kako pak njihove obitelji i prijatelji. I koliko se od tada njihov život promijenio.

Karla M.:

— Poklonjeno mi je nekoliko godina. Prije sam izgledala prilično mladenački i dugo su me držali starijom sestrom 24-godišnje kćeri. Bilo je to tako do 40. godine, a onda je naglo krenulo nizbrdo.

— Petero djece, puno posla u muževoj ordinaciji. Izgledala sam nekoliko godina starija nego što sam bila. Bila sam umorna, mlohava, a donekle i rezignirana. Nisam više očekivala puno od života. Ako ste nekad bili zgodni, poletni, onda vas boli propadanje. To se najprije vidi na licu, a zatim cijelom držanju. Patila sam od depresija.

Kao ženi liječnika bila su mi dostupna neka saznanja. Znala sam, dakako, za kozmetičke operacije. Jedna mi je prijateljica dala ideju. Vratila se s dopusta svježa, mlada i puna zanosa. Priznala mi je da se dala operirati u specijalnoj klinici za kozmetičku i plastičnu kirurgiju u Garmisch-Partenkirchenu, koju vode dr Karl Janda i dr Joraram Levy. Kad mi je muž došao kući i stao se diviti mladenačkom izgledu moje prijateljice, odmah sam se odlučila. Muž nije imao ništa protiv, čak me je i nagovarao. Motiva za taj korak sam imala dovoljno, ponajprije su tu bila moja djeca, a uvidjela sam da i muž manje izlazi sa mnom, da me rjeđe vodi na liječničke kongrese, a i da u posljednje vrijeme rado gleda mlađe žene.

Otišla sam dakle, u kliniku Partnach. U podužem razgovoru liječnici su mi potanko objasnili mogućnost i rizike. Imala sam povjerenja u njih, osjećala sam da sam u dobrim rukama. Dogovorili smo se za facelifting, korekciju donjih i gornjih kapaka, te malu korekciju nosa. Cijena — oko 10.000 maraka.

Operacija je trajala četiri sata. Naposljetku, zamotane glave, laganim gipsom na nosu i zavojem preko očiju, odvezli su me u moju sobu. Treći dan skinuli su mi većinu konaca i mogla sam otići iz bolnice. Preselila sam se u hotel. Sedmog dana skinula sam gips sa nosa. Išla sam u šetnju, izlazila u restorane i kavane, i nitko nije obraćao pažnju na mene. Promatrala sam se u izlozima, svidjelo mi se ono što sam vidjela. I način hoda mi se promijenio, postao je lepršav, kao da sam se oslobodila nekakvog tereta, tereta starosti. Bile su mi 44 godine, izgledala sam kao da mi je 35, a osjećala se kao sa 30.

Ostala sam u Garmischu oko tri tjedna, i za to su vrijeme nestali svi tragovi operacije. Pomlađena, poljepšana, odmorna, s dva kovče-

ga nove garderobe, odvezla sam se kući. Stajalo me to dosta novaca, ali vrijedilo je. Vratilo mi se moje staro samopouzdanje, osjećala sam se kao novi čovjek, nastupala sam posve drugačije.

Muž je bio oduševljen, prijatelji i znanci ostali su bez riječi. Nitko od njih nije zamijetio da sam operirana, mislili su da je to od godišnjeg odmora.

— Naprosto si procvjetala — rekoše mi. — Zar si našla mladog ljubavnika?

Istina je da mi se u zadnje vrijeme udvaraju sve mlađi muškarci, između 25 i 30 godina. To me veseli i godi mojoj taštini. Muž mi veli da još nikada nisam bila tako lijepa. Češće me izvodi i pokazuje, ponosan je što mu drugi muškarci zavide.

chen u kupovinu. Ta je moja prijateljica malo prije toga bila na korektivnoj operaciji grudi i sad je trebala ići u Garmisch da joj izvade konce. — Hodi sa mnom — rekla mi je.

Nakon razgovora s liječnicima Waltraud B., vlasnica butika, udana za arhitekta i majka dviju tinejdžerki, odlučila se za korekciju nosa i brade. Cijena: 5700 maraka.

— Poslije dva tjedna pojavila sam se u klinici. Bilo je sve gotovo za jedan dan. Kad danas pogledam svoje stare slike, naprosto se ne prepoznajem.

Bila sam užasnuta kad sam sedam dana nakon operacije skinula gips sa nosa. No moj je muž bio oduševljen. Ubrzo sam se naviknula na svoje novo lice i odmah otišla u svoj dućan. Nos mi je još

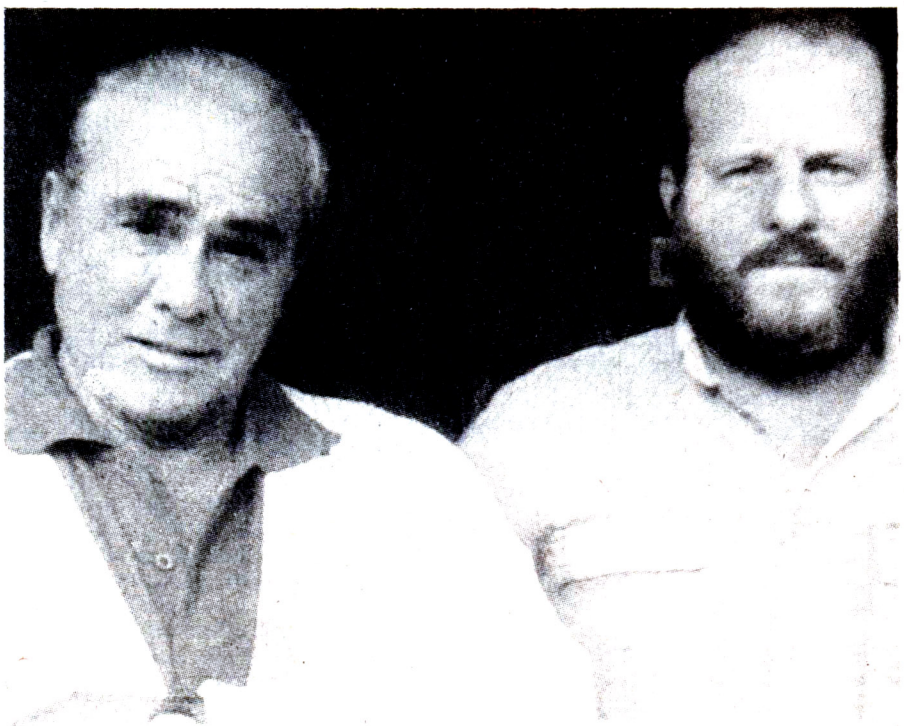

Estetski kirurzi dr Karl Janda i dr Joram Levy

Toliko sam uvjerena u opravdanost kozmetičke operacije, da mirne duše mogu reći svakoj ženi kojoj je ona nužna, neka to odmah učini. Ne sa 60, kad se nema više što spasiti. Godine između 40. i 50. najvažnije su u ženinu životu. Ako izgleda mladenački, može ih dobro proživjeti. Žena počne istinski živjeti tek sa 30. Ako je još duhovita, šarmantna i izgleda mladenački, nepobjediva je.

WALTRAUD B. (38):

— Moj je muž čak ljubomoran. Nikada mi nije smetao moj krivi nos, no jednog sam dana otišla s kćerkom i prijateljicom u Münbio natečen, ali ljudi nisu ništa pitali. Šest tjedana nakon operacije konačno vidjeli su se rezultati. Uspjeh je bio potpun. Sve više poznanika govorilo mi je da izgledam prekrasno, mlađe i bolje. Dobivala sam samo komplimente. Stekla sam hrabrost, samopouzdanje i sigurnost. Sad se odijevam mladenačkije, rado se šminkam, jer se i rado gledam u ogledalu. Uspjeh me toliko opio da ću si dati operirati i grudi.

Dakako, ima i zavidnih ljudi. — Zacijelo ste poludjeli ili imate previše novaca — govorili su mi. Ili jednostavno kažu: — Ludi ste što se igrate sa svojim zdravljem.

Nevjerojatno je što doživljavam s muškarcima. Muž mi u šali govori da više neće izlaziti sa mnom, užasno je ljubomoran.

INGRID L. (35):

— Mojih je smetnji nestalo. Uvijek sam imala premalene grudi, ali nakon poroda i dojenja ostale su mi ružne, dugačke bradavice. Često sam o tome razgovarala s mužem, uvjeravao me da mu to ne smeta. Ali znala sam da voli velike grudi i da na drugoj ženi uvijek najprije pogleda prsa. Kad bismo se s prijateljima kupali negdje, sve bi žene odmah svukle gornji dio bikinija. Moj bi im se muž odmah priključio. Patila sam zbog toga. Čak sam se počela bojati da me ne ostavi zbog neke žene velikih grudi.

Lani se odlučila na operaciju. Stajala ju je 6.000 maraka.

— Nekoliko sati nakon operacije odveli su me do ogledala. Naprosto nisam mogla doći k sebi. Dobila sam prekrasne grudi, koje su točno odgovarale mojem tipu, nisu ni prevelike, ni premalene. Moj je muž bio tako oduševljen da bih se najradije svuda pokazivala gola. I naš seksualni život promijenio se nabolje. Prije sam izbjegavala da se skinem pred njim, da me vidi golu. Čak sam i u krevetu imala nešto na sebi. Sada je upravo obratno. Moj muž, doduše, ne veli izričito da sam poželjnija, ali dovoljno sam iskusna da to osjetim.

ROSEMARIE N. (42):

— Ja sam kozmetičarka i najbolja reklama sama sebi. Očni kapci bili su mi obješeni, vrat naboran. To mi je strašno smetalo. Razmislila sam i odlučila se za zahvat — priča majka 19-godišnje djevojke. Dobila je i muževu podršku.

Radi faceliftinga i operacije kapaka ostala je u bolnici tri dana.

— Poslije operacije nisam osjećala nikakve bolove, bila sam samo malo natečena i crvena. Nakon 14 dana već sam izlazila, a poslije četiri tjedna počela sam raditi. Nitko nije opazio da sam bila na operaciji, svi su samo govorili kako dobro i odmorno izgledam.

— Izgledaš kao prije deset godina — govorio mi je muž. Poslije te operacije odlučila sam se i na korekciju grudi, koje su bile suviše malene. Postala sam drugi čovjek, osjećam se kao da sam se nanovo rodila. Rado izlazim, vratilo mi se samopouzdanje, smirenija sam i sretna. Više ne vidim oko sebe samo probleme, kao prije. I muškarci me drukčije gledaju. Sad se i 30-godišnjaci zanimaju za mene. To mi nije važno, ali kao ženu zaista me veseli.●

Pripremila Marija Šojat

Waltraud B.: — Moj je muž šada čak ljubomoran

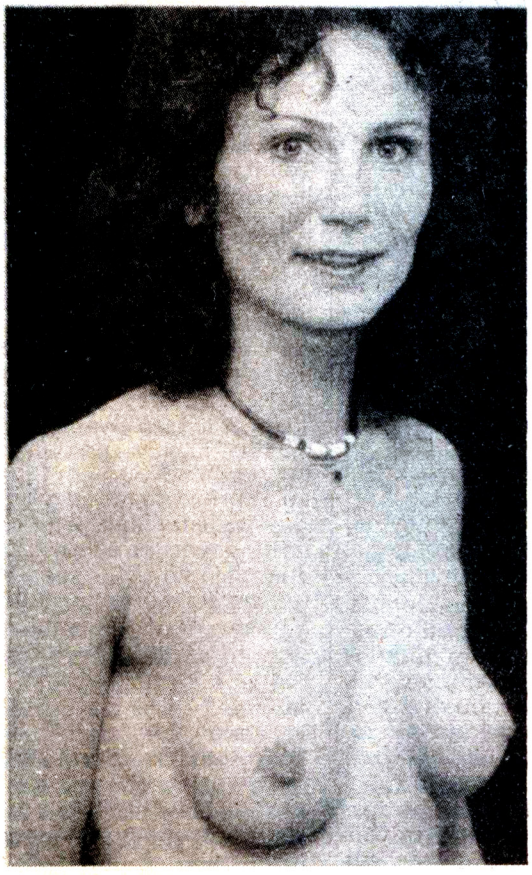

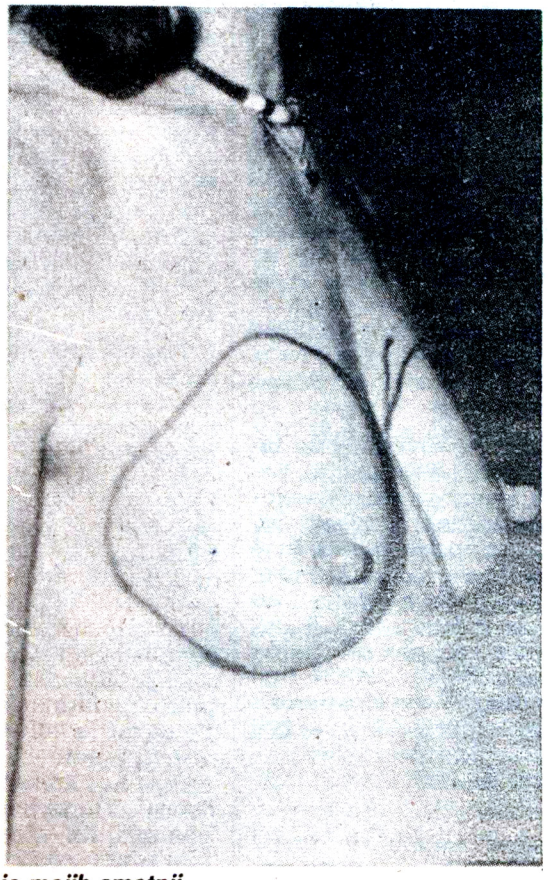

Ingrid L.: — Nestalo je mojih smetnji

Potomci markiza de Sadea

Što je bilo prije: jaje ili kokoš? To vječno pitanje čini se dosta dalekim od naše teme, pa ipak, moglo bi se baš njime početi. Charles Rycroft u svom »Kritičkom rječniku psihoanalize« kaže za sadizam: Prema Freudu (prije 1920), moguće je da se sadizam pretvori u mazohizam, ali je on poslije upotrijebio mazohizam kao dokaz »nagona smrti« te je smatrao da je mazohizam prvobitna težnja i da se mijenja u sadizam«.

Moglo bi se primijeniti da se sadizam može smatrati »nagonom smrti« i diskusiji ne bi bilo kraja.

No ostavimo po strani Freudova razmatranja (i zato jer ne možemo znati do kakvih bi zaključaka došao osnivač psihoanalize da je duže živio) i povijesno-kulturno pozivanje na dva imena za koja su vezana za te perverzije: markiza de Sadea i Leopolda von Sacher Masocha. Pokušajmo razmotriti kakvu ulogu sadomazohizam danas igra u životu nekog para.

Vijesti iz novina uznemiruju. Čini se da su Amerikanci umorili dvije porno-glumice kako bi snimljeni filmovi djelovali što vjerodostojnije. Događaj je strašan ne samo zbog zločina (kriminalci ih danas čine svakodnevno mnogo više), već zbog cinične neosjetljivosti onih koji kupuju takav film, znajući da je riječ o stvarnosti, ali to kao da ih više uzbuđuje.

Glavni je centar suvremenog sadomazohizma SR Njemačka. Tamo je oko te »seksualne devijacije« izrasla prava industrija. Osim časopisa, filmova, video-kaseta koje se prodaju u tisućama primjeraka, tu je i »prateći pribor«: odjeća od kože ili gume, bičevi, lanci, lisice, remeni, brnjice za lice i seksualne organe, maske. Pravi arsenal, koji donosi milijarde. Prostitucija (muška i ženska) također se specijalizirala ta se određeni noćni lokali i privatni klubovi šire po čitavoj zemlji.

Iza Zapadne Njemačke dolazi Engleska, oduvijek domovina čudovišta, od Jacka Trbosjeka pa dalje. No bez obzira na solidnu tradiciju, Englezi se ne mogu natjecati s visokom školom nacizma, koji je sadizam doveo do »savršenstva«. Italija i Francuska sve donedavno nisu pokazivale veće sklonosti zadavanju i podnošenju boli. Seksualnost Talijana elementarnija je i manje rafinirana, ali nešto se i tu mijenja. Prema neslužbenim statistikama (prave je vlasnici porno-dućana koji djeluju na rubu zakonitosti), tržište video-kaseta se širi i specijalni se »pribor« sve češće traži. Što se Francuske tiče, novine nas obavještavaju o silovanjima u vlakovima ili na ulici usred bijela dana, a da žrtvama nitko ne priskače u pomoć. Sve to navodi na pitanje: ako su takve sklonosti prestale biti »preverzije« (riječ je stavljena u navodnike jer se od Freudove definicije mnogo toga izmijenilo u običajima), što je uvjetovalo tu promjenu?

Prvi odgovor mogao bi biti: na neki smo način zaraženi nasiljem kojim nas bombardiraju film i televizija i koje nam je pomutilo misli i srce te probudilo naše uspavane »nagone smrti«. Zašto i sami ne bismo mogli činiti ono što čine i »junaci« koje nam prikazuju? Nasilje izaziva nasilje, sa svim posljedicama.

Dalje, sadizam nam ne dolazi samo preko filma, već i posredstvom TV-vijesti. Istom »brutalnom tehnikom« snimaju se (i upadaju nam u kuću) izmrcvarena tijela stradalih u automobilskim nesrećama, atentatima, napadima terorista ili mafije... Naše oči navikle su se na »izmrcvareno meso«.

To nas vodi korak dalje u pokušaju objašnjenja jedne zabrinjavajuće promjene u ponašanju. Mi zapravo živimo u doba »vuajerizma«. Fotografije, crteži, reklamni panoi, film, televizija, video, bombardiraju nas 24 sata na dan, bez odmora. »Vuajerizam« je sam po sebi pasivan. Mi sami odabiremo film koji ćemo gledati, ali kad već sjedimo pred ekranom, podnosimo slike i više ne možemo utjecati. Najviše što možemo jest da se poistovjetimo s junakom ili žrtvom. Ne možemo »ući na scenu« i mijenjati događaje kako želimo.

U svakodnevnom pak životu neprestano smo izloženi stresu, strahu (ne samo od nuklearne katastrofe, već od niza »malih« opasnosti), što povećava našu »povratnu agresivnost« ili želju da se pretvorimo u »pitome žrtvene životinje«. Ovisno o osobnim sklonostima.

Naš se sadomazohizam, dakle, neće istrošiti u tom odnosu kojim smo vezani za vidljivo izražavanje nasilja, pravog ili glumljenog.

Znači li to što gledamo scene fizičkog nasilja da bismo i sami mogli dati oduška višku »povratne agresivnosti« koja se nakupila u nama?

U odnosu među partnerima postoji sadomazohizam koji bi se mogao nazvati »manjim«, tj. onaj koji ne ide do bičevanja i lanaca i kreće se negdje u granicama normalnosti. Koliko puta muškarac, ljubeći uho, grudi ili vrat voljene žene, čuje: »Ugrizi me... samo malo me ugrizi...« Koliko puta i on sam u trenucima intimnosti uzvikuje iste riječi! To je uobičajeno, znamo svi. Ali gdje završava »normalno« i počinje neobično? Granice se gube i isprepliću i sve ih je teže odrediti.

Jedan je oblik sadomazohizma posvuda raširen, bez obzira na dob, vrijeme ili zemlju. To je psihološki sadomazohizam. Onaj što nerazjašnjivo drži zajedno parove koji nemaju ništa zajedničkog (pošto je prošao ljubavni zanos) osim tog odnosa uzajamnih mučitelja. Parove koji se ne prestaju kinjiti, vrijeđati, kritizirati, osobito ako imaju publiku. Parovi koji se varaju ili čak izmišljaju da se varaju kako bi izazvali ljubomoru, znači i patnju, drugog. Parove koji već na prvi pogled djeluju tako da nameću pitanje: zašto se ne razvedu?

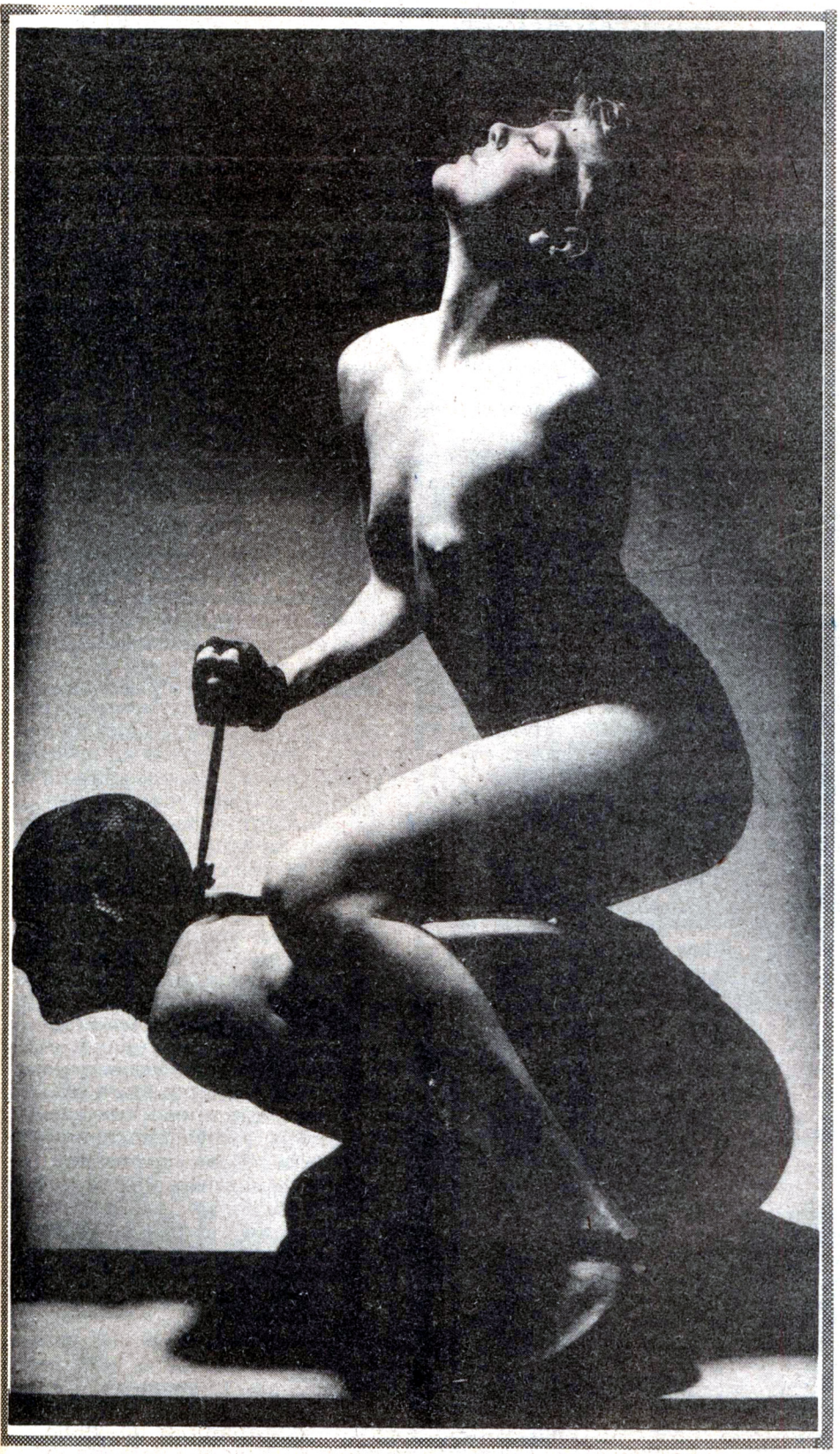

Odgovori na to mogu biti razni. U nedostatku prave ljubavi, sretne i radosne (koju je tako teško naći) to je uzajamno mučenje nekakva čvrsta točka, solidna baza za osnivanje odnosa koji bi se inače prekinuo. U psihologiji sadomazohizma mogli bi se, znači, naći korijeni vječnog zla: nedostatka sigurnosti.

Traženje novog partnera uvijek je rizik. Pothvat bi mogao propasti i dovesti do dugog razdoblja osamljenosti.

Međutim, taj odnos međusobne agresivnosti može se zamijeniti »dokazom ljubavi«. I možda on to zaista i jest. No tada bismo trebali dati točnu definiciju ljubavi, a to je nemoguće.

Sadomazohizam u sebi sadrži toliko varijanata da može zadovoljiti svačiji ukus i zahtjeve. Uzmimo za primjer ono što bismo mogli nazvati »ljubavlju u jednom pravcu«. Jedan partner voli (obično muškarac, iz brojnih razloga, porijeklo kojih treba tražiti u kulturi i tradiciji), dok se drugi ne predaje, ali nikad odlučno i konačno. Zabavlja ga da drži u neizvjesnosti, da drži otvorena vrata mogućoj nadi. Ili pak »buduća pomirba«.

»Ostavio sam te, ali ne znači da je zauvijek.« Ili još okrutnije: »Pokušajmo neko vrijeme biti odvojeni da vidimo što će se dogoditi. Stavimo na probu naše osjećaje.«

Moglo bi se reći da je ovakvo ponašanje oduvijek bilo sastavni dio dinamike ljubavi i njenog tipičnog izražavanja. Moglo bi se reći da su ljubav i sadomazohizam usko povezani i da ne mogu opstati jedno bez drugog. Možda je to i točno.

U svakom slučaju, izvan sentimentalnih vidova stanovitih osjećaja i reakcija koje ti osjećaji izazivaju u oba partnera, možemo reći da ima ponašanja koja su usko vezana za vrijeme, običaje, društvo, pa čak i mode.

Prevela: Mirjana Obuljen

Ona o njemu

Penis u strahu

Pažnja, ovo piše žena koja se ljuti na muškarce. Bijesna je zbog nečega što boli i svrbi žene kao ubod ose, ali ga prešućuju kao intimnu patnju. To je strah od žene, strah od onoga što ženu čini ženom, od njezinih spolnih organa.

Ta nas tjeskoba, dragi muškarci, stoljećima prati Neumorno i nekad bezuspješno krotite satima svoje drhtaje. Iz ljubavi? Možda. Ali i iz sebičnosti, da bi vaš strah mogao prijeći na nas.

Bojite li se seksa jedne žene? Smiješno. To je samo bajka isprepletena u vašim glavama. Dakako, istežete vratove i gutate očima lijepu žensku stražnjicu kad prođe pokraj vas. Dva puta se tjedno, prema statističkim podacima, odvažite i približite erogenim zonama svojih supruga. Međutim, u vama je istovremeno strah i žudnja. Grčki filozof Herodot rekao je za ženu da je »Čudovište s repom«, a Sigmund Freud se sav naježio pri pomisli na ženino krilo. Plašili su se ženina naručja da ga ne proguta, a znali su da je to nemoguće. Ali postoji iracionalan strah.

Muškarci uporno šire glasine o uhvaćenom penisu u vagini koji ne može van. Ali već je davno dokazano i muškarci to dobro znaju: nijedna žena ne može svojim vaginalnim mišićima držati penis, ona ga jedino može njima izgurati. Ipak se ta priča drži, kao i slika vagine sa zubima, koja ne postoji u stvarnosti, već na starim crtežima iz Afrike i Kine i u snovima modernih muškaraca. Ali strah da će ih žene kastrirati ipak postoji. Na Siciliji ih zovu »crnim udovicama«. One na spavanju uškopljuju svoje nevjerne ljubavnike. No da li još negdje ima takvih žena-ubojica, ili još samo žive u mašti muškaraca? Je li se ikad dogodilo da se neki muškarac »utopio« u krilu jedne žene? Sve su to legende.

Zahvalne smo vam što se utapate i tonete u nama, a mi pri tom prigušujemo svoje glasove. Mogle bismo vas nazvati junačinama kad ne biste bili tako strašljivi. Strašno je gledati i priznati vaš strah. Također je teško shvatiti otkuda on dolazi. Valjda zato jer ga vi stavljate, a treba da bude krut i dajete

mu druga imena. Pretvarate ga u vatreno oružje, što nas više boli nego vaš strah.

Sjetite se samo nemilosrdnih viceva koje pričate na račun žena. Na primjer onaj: »Slijepac prolazi tržnicom gdje se prodaju ribe i zove: »Hej, djevojko!« Niste pošteni, već surovi. Za vas je rupa najbolja ako je vlažna. To je bezdan, vrata u unutrašnjost, u pakao.

Pogledajte mješavinu straha i opčaranosti u muškom opisivanju mjesečne tajne ženskog tijela. »Do you have a bloody fucking middle?«, ironično je upitao jedan Englez prije negoli se prihvatio posla. I jedna je rečenica postala slavna: »Ljudi se radjaju između mokraće i izmeta«. Čudo radanja viđeno očima muškaraca!

A slike žena koje su naslikali? Pokraj čestitih, brižnih domaćica, fatalne žene, plavi anđeli, vampovi. Senzualne, poželjne žene s izgledom tigra za kojim istovremeno žudite i strahujete od njega.

Odakle dolazi riječ »vamp«? Od vampira. Stari strah muškaraca od »majke jeze« koja noću pri spavanju grize vrat i siše krv — kako to objašnjava psiholog Hans-Heinz Graber. Dakako, u ovom slučaju to nije krv, nego skupocjeno sjeme, muškarčeva snaga. I među današnjim muškarcima kruži priča da se snaga gubi sa spermom

I što je zapravo pornografija? To je osebujni izum muškaraca. Ne, ona nije tako loša i toliko griješna

Morate priznati da je to vaš erotski alat. Koliko muškaraca promatra iskreno i radoznalo svoje ljubavnice kao što gleda sjajne slike iz muških magazina? Zacijelo ne mnogo. Možda zato što su djevojke sa slika ljepše, izazovnije?

Ne, one nisu opasne. To su papirnati tigrovi, lakirani i retuširani, a prije svega na poželjnoj udaljenosti. To je banalna priča. Zašto svaka stražnjica u tijesnim hlačama pobuđuje vašu pažnju kad imate pokraj sebe svoju dragu. I zbog čega vam je neka seks-bomba s videa puno draža nego vaša vlastita, od krvi i mesa?

Žena pak koja nije promatrala penis svojega ljubavnika kaže da ga ne poznaje potpuno i zato ga voli. Naravno, muške su »stvari« očigledne, dok su ženske na prvi pogled skrivene i tajanstvene. Ali može se mnogo toga vidjeti i voljeti ako se pogleda malo bolje! Jedini su intimni poznavaoci naše utrobe žene-ginekolozi. One su čvrsto na zemlji. A ogledalo, bijela

pregača i plastične rukavice zaštita su junačkih ginekologa!

Zašto muškarci toliko strahuju od žena?

Objašnjenja se mogu bez imalo muke naći u mudrim knjigama i njihovim vlastitim biografijama.

● Možda je strah od žena u tomu što su ih u prošlosti lišili moći i porobili. Od tada, kažu povjesničari, postoji strah od ženske osvete.

● Možda zato što su plodnost žene, njezin ciklus, izbacivanje jajašca, osjećaji, libido i krhko zdravlje tako »prokleto« normalni. Feministkinja Susan Grifit smatra da se muškarac boji nepredvidljive prirode. Zato želi pokoriti zemlju i ženu.

● Možda pravo objašnjenje imaju psiholozi: kad muškarac spava sa ženom, simbolično se vraća u majčinu utrobu iz koje je i došao. Ta potreba da se vrati na početak života stalna je ljudska čežnja, ali u njoj je istovremeno sadržana bojazan od smrti.

● Objašnjenje Sigmunda Freuda: svaki je čovjek jednom kao dijete gledao svoju majku ili sestru i pomislio: »Oh, pa tu nešto nedostaje!« I krvarenje ga je zbunilo. Muškarci često opisuju ženske seksualne organe kao krvave rane. A strah je od kastracije stalan!

● Ili se možda još bojite majke? Vaša velika ljubav zacijelo vas je nekad povrijedila. Majka je od početka našeg života vladala našim tijelom, hranila ga i nadzirala. I pri tom ga nimalo nježno štipkala ili bijesno pogledala kad su pelene opet bile pune.

Tvrdim da je najvažniji uzrok straha posve običan. Bojazan od žene, njezina zanosnog tijela i neodoljive struje preduboka je i gubi se u ljubavi i prašumi čuvstava. Manje strahujete da se izgubite u ženinu trbuhu nego u carstvu osjećaja. U ljubavi se manje bojite za svoj penis nego za razum. Bojite se da ne potonete u oceanu orgazama, kad svršavate po nekoliko puta.

Nedostaje vam odvažnosti. Svoju ste zemlju nesumnjivo temeljito ispitali i svoje tragove ostavili za svemir. Ali kad stupite u zemlju čuvstava, vaša će duša biti potištena. Nedostaje vam povjerenja da biste se mogli prepustiti ljubavi a da ništa ne izgubite. Kad čovjek voli, može slijediti svoje tijelo i osjećaje i neće biti kažnjen ili izvrgnut ruglu. Da, morate to shvatiti, čovjek osjeća, voli, vodi ljubav i pri tom ne prestaje biti čovjek.

Mi žene ne možemo vam dati tu hrabrost niti preuzeti vaš strah. To smo dugo tražile i napokon smo postale ortaci. Radili smo zajedno u ljubavi, seksu. Nemojte se čuditi što žene stoljećima potiskuju svoju želju i sposobnost doživljavanja orgazma. One su vam prepustile ulogu princa koji mora poljubiti frigidnu snježnu udovicu u staklenom kovčegu. Mnogi od nas i danas žive u uvjerenju da muškarac uvijek želi, a žena većinom ne.

Da vas smire, žene su preuzele vaš oprez i gnušanje. Uredile su svoje dane, u čemu im je pomogla industrija. I porodaj se obavlja pod stručnim vodstvom, a neke ga žene prespavaju. Ne zbog bolova, već radi snage tijela koju treba čuvati za poslije.

Ali ne sumnjamo. Otuđujemo se.

Ne možemo preuzeti strah koji je tajna vašeg života. Možemo samo reći: »Gledaj, dragi, kako sam bezopasna!«

Svaki muškarac mora sam pronaći odgovor. Ali oboje, i muškarac i žena, moraju shvatiti da strah postoji. Ako ga ipak uspiju prevladati, pobijedili su. ●

Prevela Biserka Pupavac

Razlike među spolovima sve manje

Grace Jones i David Bowie

Bila jednom dvospolna moda: izazov koji su lansirali film i rock-muzika. Ali to sjeme dalo je nepredvidene plodove. Ima li još smisla danas, u postmodernom društvu, govoriti o razlici među spolovima? Jer, zaista, nova je lozinka jednakost. A rezultati?

Uzmite za primjer Stephanie od Monaka. Dobro je pogledajte. Danas je vrhunski model i sve se agencije otimaju za nju. Ima snagu i sintezu novog simbola. Duge mišićave noge, ravan trbuh i bed-

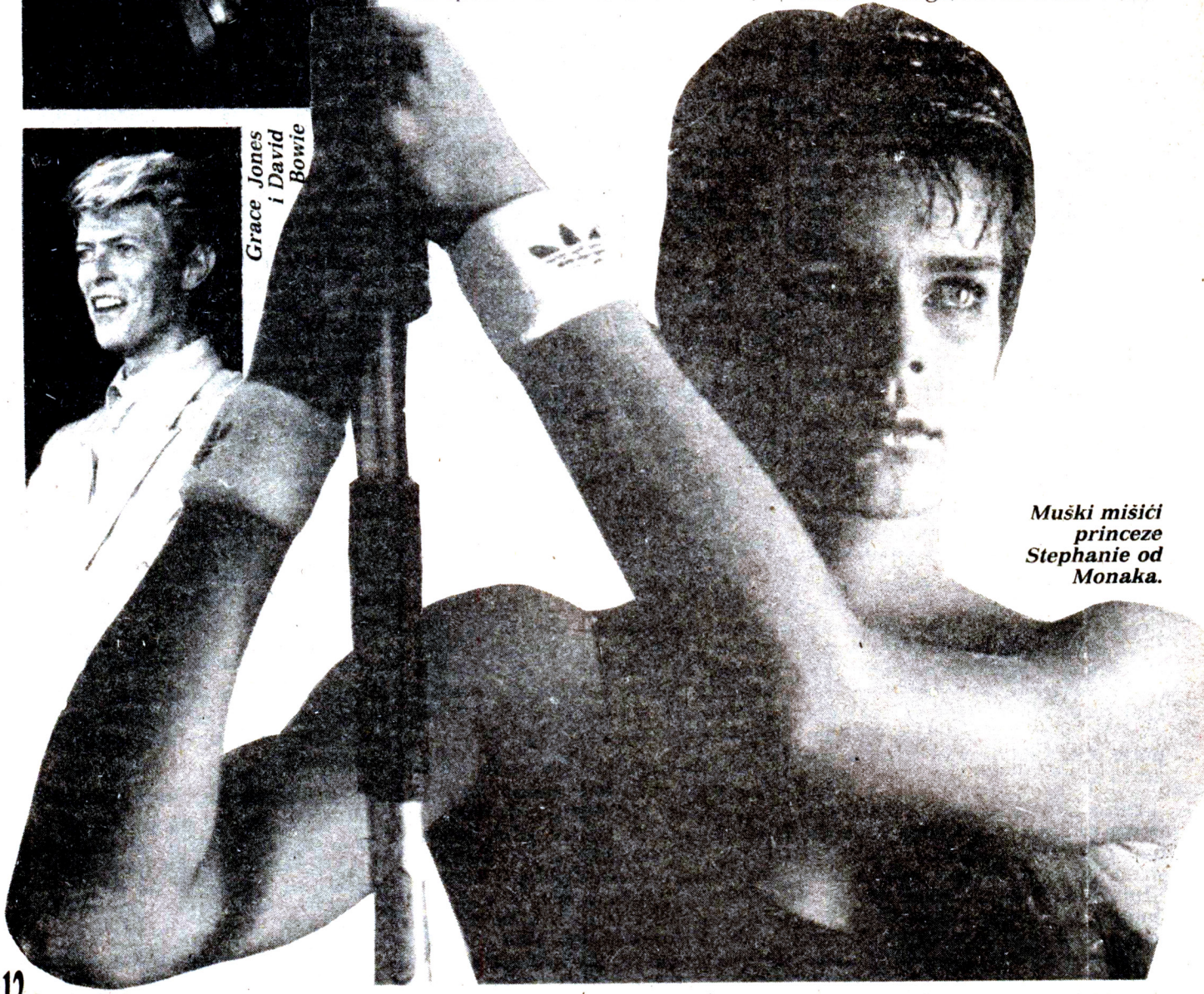

Muški mišići princeze Stephanie od Monaka.

Modeli Kleinova donjeg rublja za žene

Posljednji holivudski supermuškarac Arnold Schwarzenegger i Brigitte Nielsen

ra čvrsta kao u dječaka, atletska ramena i nježne ali snažne ruke. Pogled dubok i uznemirujući, kojem je teško odoljeti čak i na slici. Neki kažu, primjenjujući stara pravila, da izgleda kao muškarac, i žale za ženstvenijim oblicima njene sestre Caroline. Ali u ovom dobu postmoderne takve izjave nasmijavaju. Uloge su se izmiješale i spol postaje igra.

Ali oprez! Dvospolnost s tim nema veze. To je samo bio izazov filma i rock-muzike (David Bowie, Anne Lennox), koji su kreatori prihvatili. Ovdje govorimo o muškarcima i ženama koji su nadvladali stare uloge da bi ušli u jedno novo doba, prilagodljivije i tolerantnije, u kojem uloge ne nestaju, ali se izmjenjuju. Muškarci su malo žene, a žene su malo muškarci. No zbog toga ne gube na muškosti ili na ženstvenosti.

Različiti spolovi, ali iste uloge. U obitelji, na poslu, u sportu, u svakodnevnom životu. Godinama se nemogućnost izmjene uloga zasnivala na uvjerenju u fizičku nadmoć muškaraca, ali tko više u to vjeruje? Jer danas žene prosječno žive sedam godina duže od muškaraca. A jeste li vidjeli posljednje rezultate biciklistkinje Marie Caninis ili tenisačice Martine Navratilove? Ne moraju zavidjeti kolegama muškarcima.

Od biciklizma do tenisa, od plivanja do trčanja, iz dana u dan smanjuje se razlika u rezultatima između muškaraca i žena. U nekim sportskim disciplinama podjela na muškarce i žene više uopće nema smisla. U konjičkom sportu, jedrenju, golfu i gađanju s lukom i strijelom oba spola natječu se zajedno. Žene napreduju u svim disciplinama u kojima se upotrebljava neki pribor i gdje je spretnost važnija od snage. I u automobilizmu, posljednjem bedemu muškosti, pojavila se šampionka Giovanna Amati, vozačica koja je već mnogo puta pobijedila kolege muškarce u klasi Formule 3. I tamo gdje ih nema žene žele što prije prodrijeti.

Jake poput muškaraca, borbene poput muškaraca. Jednaka oružja, jednake uloge. To se ogleda i na filmu. U filmu »Crvena Sonja«, iz serije o barbarinu Conanu, Arnoldu Schwarzeneggeru je partnerica borbena ratnica Brigitte Nielsen, visoka 1,80, s tijelom oblikovanim body-buildingom. Ako i nema toliko mišića kao Schwarzenegger, jednako je borbena. A u usporedbi s Grace Jones u filmu »Conan rušilac« Schwarzenegger je pravo novorođenče. No, i muškarci su prešli granicu. Dustin Hoffman oblači žensku odjeću da bi uspio kao žena tamo gdje nije uspio kao muškarac.

U poslovnom svijetu također žena nije više nikakva iznimka. Često ih srećemo u odijelima, jer im je tako udobnije.

Muškarci danas mogu odijevati suknje a da nitko ne pomisli da su homići ili travestiti. Posljednje modne revije za muškarce vrve takvim modelima.

»Sjetite se starih Rimljana i Grka«, piše njujorški »Village Voice« A ne treba ići tako daleko. Muškarci među američkim Indijancima i u plemenima Tihog oceana nose suknje. Uostalom, otkad je svijeta, muškarci su ih nosili. Barem do francuske revolucije.

Muškarci u suknji, žene u odijelima s kravatom. Napokon se svatko može ponašati kako hoće. Poput omladine, koja ne zna kakva je seksualna razlika u izgledu. Timberland cipele su muške ili ženske? Ako nosiš traperice i majicu, jesi li odjeven kao žena ili kao muškarac? Trenirka je muška ili ženska odjeća?

I u nošenju donjeg rublja teži se jednakosti. Najavljena moda za žensko donje rublje neće imati čipke ni volančiće. Gaćice i majice podsjećaju na muške. Muškarcu se pak pruža izbor kakav je nekad pripadao samo ženi.

Calvin Klein, američki modni kreator, majstor je u izmjeni uloga, što dokazuje reklamna fotografija za njegov parfem, na kojoj žena preuzima inicijativu. Prije nekoliko godina je, kako bi lansirao svoje traperice, nagovorio Brooke Shields da kaže kako ispod njih ne nosi ništa. Danas je promijenio mišljenje. Nudi žensko donje rublje u dvadeset četiri boje i četiri varijante, sve po ugledu na marince.

— Zar je trebalo da mislim drukčije? Čipka? Ili svila? Ali to pripada prošlosti! — objašnjava Klein. — Više volim jednostavnost i udobnost. ●

Odjeveni u metal ili goli

Stotinu modnih kreatora iz cijelog svijeta sastalo se da razgovaraju o modi koja će vladati u stoljeću što dolazi. Predložena su razna rješenja, no čini se da su futuristi pobijedili

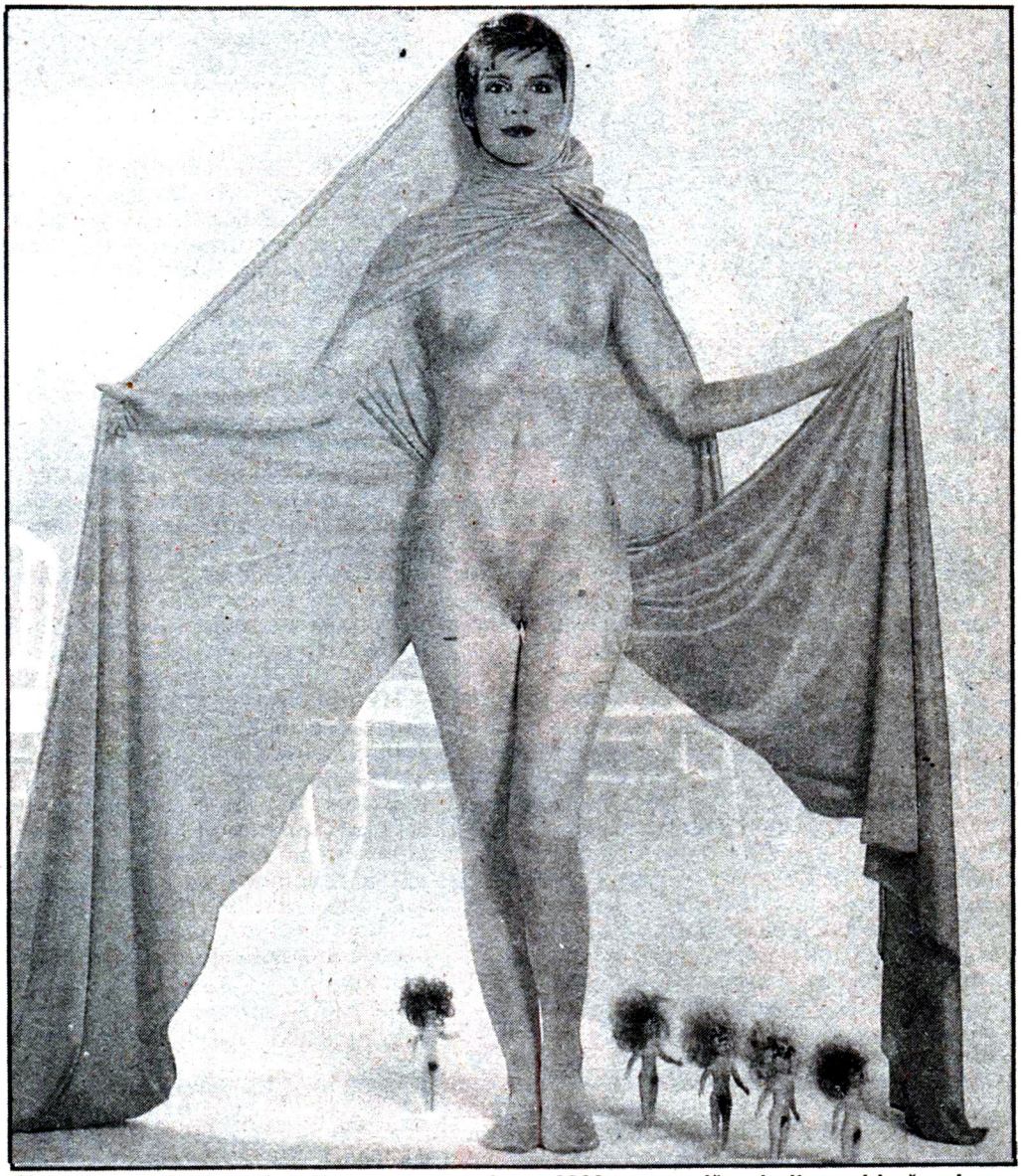

Natashin model budućnosti; ona smatra da za 2000. nema ničeg boljeg od kože plave boje koja odražava svemirsko doba.

Budućnost pripada ženi. U 2000. godini žena će biti osvajačica, sigurna u sebe, zgodna. Borba za emancipaciju bit će stvar prošlosti i žena više neće morati biti agresivna. No, to ne znači da će biti podložna ili objekt. Ona će birati sebi muškarca, spol svoje djece, oblik svog tijela, svoju kulturu, svoje ponašanje i, naravno, odjeću koju će nositi — smatra Jean-Claude de Luca, jedan od stotine kreatora pozvanih da govore o modi budućnosti. On smatra da će se prošlost udružiti s praktičnošću. — Pogoršat će se ekološka kakvoća života ali će se poboljšati ženin ukus.

Muškarci će malo promijeniti u svom načinu odijevanja, smatra se (smoking i pulover nikad neće nestati). Paco Rabanne predviđa da će odjeća postati metalna, a ne više šivana. Denis Higgins tvrdi da će ljeti pobijediti nudizam: — Tijela će pokrivati plastično-metalni ukrasi, ali nudizam će pobijediti.

Larry Le Gaspi naprotiv smatra da će obitelj u 2000. godini izgledati kako su to zamišljali naši djedovi. To će nametnuti međuzvjezdani letovi.

Natasha vjeruje da će prevladati jednaka moda za muškarce i za žene: — Tijela će biti zdravija i ljepša, i ljudi će ih rado pokazivati. Za to je najprikladnija odjeća od kože u boji plavoj poput neba.

Deana de Fürstenberg se ne slaže s takvim mišljenjima:

— Uskoro će se nametnuti povratak klasičnijim modelima, pa i oni iz rimskog doba. U skladu s vremenom bit će samo ukrasi.

Najopreznji su, čini se, Talijani. Armani predviđa »doba narcisizma«, koje je počelo već prije dvadeset godina, Valentino povra-

Za kreatoricu Zandru Rhodes budućnost je već počela. Lijevo vidimo kako voli »kreirati« lice žene. Tvrdi da će za 2000. biti dovoljno ponaći odgovarajuće tkanine te da nas novo stoljeće neće iznenaditi.

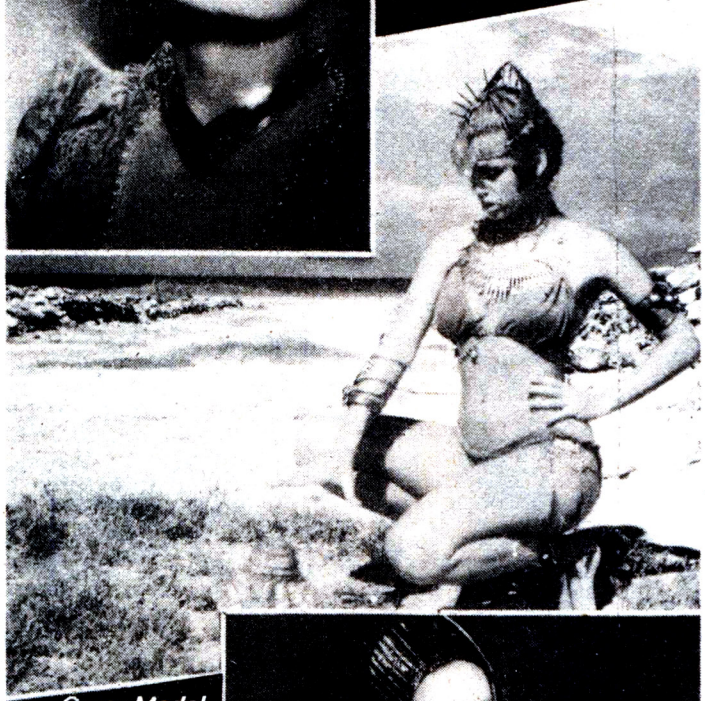

Gore: Model Stuarta Landa — žena u kostimu od bakra, po uzoru na Tajland. Jedan od »projekata 2000.«: skijaška kapa od kože ili plastificirana.

tak romantici, Krizia pobjedu jednostavnosti, udobnosti i funkcionalnosti stila te stoga stavlja saroug na prvo mjesto u odjeći budućnosti.

Za Zandru Rhodes budućnost je već počela: — Pankovci su izmislili šarene frizure, naušnice postaju sve veće, a lice je katkad iscrtano s toliko maštovitosti, nezamislive našim bakama. Bit će dovoljno izmisliti odgovarajuće materijale i ulaz u novo stoljeće neće nas iznenaditi!

— Kako namjeravamo osvajati svemir — kaže Donald Brooks — u 2000. godini bit ćemo već za korak naprijed. Možda ćemo imati i neku svemirsku koloniju te je logično nagađati da će moda postati funkcionalna što je više moguće. Odjeća će značiti toplinu, zaštitu i udobnost kako bi se što bolje suprotstavila atmosferskim prilikama. Mislim da će se kosa pokrivati, dok će tijela i dalje žudjeti za mekoćom tkanina. No, više o svemu znat ćemo kad na prvoj svemirskoj stanici budemo organizirali prvu modnu reviju. ●

Erotične rokerice

Erotika je, osim što označava čulnost, istodobno i drugo ime ljubavne poezije. Ona je, prema tome, ono mjesto gdje se susreću animalnost i duhovnost, ljepota osjećaja i naslada osjetila. Užitak je pak zakon novoga doba, načelo prema kojem se živi, obrazac življenja u kojem su svi mladi, lijepi, bezbrižni, veseli i — nadasve — poželjni. Rock and roll upravo je vrsta glazbe, koja kako tvrde psiholozi, podražava čula i priređuje im uživanje gotovo jednako onom taktilnom. Od uha do mozga i svih živčanih završetaka i neurona, rock-glazba titra i uzbuđuje. Ali da bi uzbuđenje zaista bilo na razini cjelokupnog doživljaja audio-efekt nipošto nije dovoljan.

Važno je i kako izgleda »proizvođač« zamamnoga zvuka.

Još se u doba Odiseja podrazumijevalo da su sirene, koje su predivnim glasovima mamile njega i njegove mornare — bile lijepe i privlačne. Isto toliko koliko je nemoguće zamisliti neprivlačnu morsku sirenu, danas je nezamisliva ružna i odbojna popularna pjevačica. Glas poput slavuja nije dovoljan za potpun uspjeh. Danas, više nego ikad prije, djevojka koja se bavi glazbom treba da izgleda privlačno, po mogućnosti neobično, drugačije od ostalih, zanimljivo, podatno i požudno u isti mah.

Nekadašnji istjerivači duhova i spaljivači vještica danas bi samo na području rock and rolla imali pune ruke posla.

Razgolićeva i raskalašena Tina Turner, duboko dekoltirana Sade Adu, u seksi donje rublje odjevena Madonna, dugonoga Grace Jones, koja lascivno lamata nogama i ležeći na leđima prinosi mikrofon golemim ustima ... Tu su onda još androginična Annie Lennox, posve luda i otkačena Cindy Lauper, na kojoj se vidi da ne preza ni pred čime, seksepilna i agresivna Pat Benatar, posve neobuzdana Nina Hagen, ljubavnom prošlošću bogata Nico, pomalo prozaična Hazel O'Connor, već zaboravljena Debbie Harry (bivša »Playboyeva« zečica), burnim životom prilično istrošena Marianne Faithfull, ekscentrična Toyah, ponovo popularna dugokosa Kate Bush, sofisti-

cirana Anne Pigalle (novo otkriće ZTT-a, produkcije u vlasništvu »Frankie Goes to Hollywood«)... Primjera gotovo da je bezbroj. Među nevinašca ne može se ubrojiti čak ni »baby face« Nena ili pretenciozna Pia Zadora.

Može li se u zavodljivim i smjelim pokretima koje na pozornici izvode te glasne ali ipak umiljate djevojke, gledati odraz emancipacije ili je posrijedi nešto drugo, možda sasma obična manipulacija vlastitim oblinama?

Već prije dosta godina Elvis Presley i poslije Mick Jagger, pa i Tom Jones ili Rod Stewart, nastupali su s otvorenim seksualnim aluzijama, a da ih nitko nije smatrao vulgarnim. Danas je to, na sveopću radost emancipiranih žena, dopušteno (i čak se od njih traži) i pjevačicama. Negdje na području tanke linije između »dopuštenog« i »poželjnog, traženog«, krije se nezadovoljstvo feministkinja, koje i u tom vide samo još jedan dokaz i novu potvrdu stare istine o eksploataciji ženstvenosti ili, grublje, ženskog mesa, radi opće prihvaćenosti. Po njima bi, vjrojatno, trebalo biti posve svejedno kako pjevačica izgleda i kako se ponaša, pod uvjetom da ima sluha i glasa. Ali to jednostavno nije tako!

Vladavina video-ekrana i ekspanzija luksuzno produciranih video-clipova, nametnula je način mišljenja koji tvrdi da postoji jedino ono što se vidi. Davno su iza nas prošla vremena kad smo pjevače slušali preko radija i divili se njihovom glasu s ploča, a vidali ih jedino mjestimično uu žurnalima.

Oni su danas sveprisutni i nipošto nam ne može biti svejedno kako izgleda netko koga puštamo u svoju spavaću sobu. Image i look specijalni su efekti osamdesetih godina. Look nije preodijevanje rezervirano za karneval, već vrsta jezika, vizualne komunikacije, informacije, zavođenja ... Danas je gotovo sve poprimilo oblik spektakla, šoua, dobilo zanosni preljev glamoura. I politika i religija služe se zavođenjem masa i nijednom političaru nije svejedno kako izgleda, kojim nabojem zrači i hoće li se svidjeti biračima. I oni, dakle, njeguju look. Dakako, on je tu znatno manje erotske prirode, ali erotika,

Dvospolna erotičnost Annie Lennox

Madonna — gotovo erotičnija odjevena nego gola

Decentna erotičnost Sade Adu

Prvi nastup na San Remu u muškom odijelu i stilu bliskom punku sada Anna je Oxa zamijenila stilom »shocking«

Tina Turner i Mick Jagger, do praga eksplozije nabijeni seksi energijom, ostvarili su na filadelfijskoj pozornici »Live Aida« jedan od najerotičnijih nastupa do sada.

Crna tigrica i »femme fatale« Grace Jones

Nekad smjerna talijanska pjevačica Loredana Berte danas — je utegnuta u kožu, raspuštene kose i otkrivenih nogu.

privlačnost i »izglancanost« lika nisu posve isključeni. Sjetimo se samo popularnosti zavodljivog Johna F. Kennedyja ...

Dakle, djevojke koje njišu bokovima, pokazuju pupak, otkrivaju leđa, odijevaju provokativne minice ili obnažuju grudi, zapravo se služe sasvim prirodnim načinom osvajanja. Koliko je on vulgaran, to ovisi najviše o njihovoj pojavi i osjećaju za mjeru, a što nam se ponekad čini da je u toku prava ženska erotska revolucija u rock and rollu, to je plod sve brojnijih video-spotova i — ničega više. Golicanje ljudske (kažu, pokvarene) mašte zapravo i nije neka osobito nova vještina. Njome su se odvajkada služili javni djelatnici ili, kako bi se to danas reklo, medijske ličnosti. Ne samo u rocku, kao što smo već primijetili. Jer nemalo značajan uspjeh Lepe Brene, Lepe Lane, Lepe Alme itd. svakako je imalo igranje naa erotsku kartu, adut kojim svaka od njih u određenoj mjeri raspolaže.

Budući da su ukusi strahovito različiti, nekom će se svidati Madonna, nekom drugom Tina Weymouth, nekom trećem — Amila ... De gustibus ... Međutim, uvijek ponovo, možda kao i u životu, vraćamo se fenomenu fizičke privlačnosti i aure erotike koja krasi glavice tih većinom privlačnih mladih (i onih nešto starijih) dama.

Vješto baratanje vlastitim bedrima i grudima, vlažno pućenje usana i zagonetno obaranje očiju neosporno danas spada u obavezne zanatske sposobnosti kojima rokerice i ostale estradne zvijezde i zvjezdice jednostavno — moraju ovladati! Jer kome bi se uopće svidalo kad bi »I am Crazy for You« ili »Into the Grove« umjesto čipkaste nasilnice Madonne pjevala, recimo vaša baka? ●

SANJA MUZAFERIJA

Neobični ljubavni trokut

Žena sa dva muškarca

Barbara Merzer je živjela godinu dana s dva muškarca. Otvoreno i bez tajni. Ovdje priča radi čega se upustila u to, kako u svakidašnjici izgleda takav trokut i zašto je sve to napokon prekinula.

Prekinula sam jer mi je postalo naporno. To je, ukratko, cijena neobičnog pothvata koji sam započela prije dvije godine, a ipak je godinu dana trajao.

I na prilično zadovoljstvo svih sudionika. U ljubavnom odnosu bile su tri osobe. Drugim riječima: godinu dana živjela sam s dva muškarca. Ne u jednom stanu (svakom od nas njegova su četiri zida bila važnija.), ali obojica su bili moji ravnopravni prijatelji, partneri i ljubavnici. I što je najvažnije, znali su jedan za drugoga. Nije bilo nikakvih tajni, nikakvih nejasnoća. Međusobno nismo ratovali. Ali s okolinom smo se borili, objašnjavali i ispričavali.

Stoljećima se zna za ljubavni trokut — jedan muškarac i dvije žene. A sada evo drukčijeg sastava — jedna žena i dva muškarca. Ženu koja je dio takva trokuta smat-

raju nimfomankom, nezasitnom seksualnom neurotičarkom, ženom srušena samopouzdanja ili hladnom egocentričnom osobom. A muškarce iz trokuta? Kao dva nespretna mlitava repića, vjerojatno erotična repa. Kojeg li »trija«.

Zašto sam baš morala biti s dva muškarca? To nisam činila niti iz protesta, niti zbog nezasitnosti. Obojicu sam cijenila, jednako željela i voljela. I nije mi jasno zašto bih ih se morala odreći. Nikad mi jedan ne bi mogao dati ono što mogu dvojica.

Stoljećima smo mi žene istovremeno igrale više uloga: madona i bludnica, majka, tajnica, i diva. Ako smo u jednoj od uloga zatajile, muškarci su uzimali drugu.

Zar nije vrijeme da se i muškarci rasterete uloge oca i sina, princa i kauboja, što mi žene od njih često zahtijevamo i što oni čine?

U svakom slučaju, već sam duže vrijeme opažala da ne mogu naći čuvena pleća za oslonac, ali sam našla izvrstan trening za mozak.

Tri sam godine živjela s Gerdom, tridesetogodišnjim arhitektom. Bio je razveden, vrlo ugodan i okretan. Ukratko, odgovarao mi je. Tada sam upoznala Alexa, također tridesetih godina, mlada duha. Odmah sam se zaljubila i sve ispričala Gerdu. »Takvi su ti se uvijek sviđali«, rekao je smješkajući se.

Poslije nekoliko sastanaka s Alexom shvatila sam da smo osobe koje se u svemu slažu. Nikad nisam tražila draž u prijevari, pa mi je sve bilo jako teško. Ali nakon noći provedene s Alexom nisam više mogla odgađati. Za vrijeme ručka dugo sam pričala s Gerdom. Rekla sam mu da ne mogu prekinuti s Alexom, ali ni s njim. Ozlojeđen, Gerd me zapitao: »Pa kako misliš dalje?«

Za vrijeme duga razgovora postalo nam je jasno da ljubav nije ljubav ako joj se ne može posvetiti. Pojmovi vjernost, posjedovanje, pravo ili isključivost ne bi se smjeli spominjati. Ljubav smo odvojili od svega ostalog.

I tako je započelo. Nekoliko prvih mjeseci živjeli smo dobro. Kao središnja osoba morala sam dobro organizirati radni dan. U najmanju ruku opreznije nego kad sam imala samo jednog partnera. Prva zapovijed bila je »fair play«.

Od tada su na mojem pisaćem stolu stajale dvije fotografije, obje male, crno-bijele, ali ne u srebrnom okviru kao nekad Gerdov portret, koji je dugo godina stajao sam. Kada se čovjek upušta u neobučne pustolovine, radi poštenja mora nešto promijeniti. Dotad sam imala samo jedan popis rođendana, poklona, ukusa, a sad sam morala napraviti još jedan. Redovito sam čitala dva horoskopa. Neprestano sam morala paziti da ne pobrkam imena. To je bilo jako naporno (ali mi se do posljednjeg časa to događalo i izazivalo podsmijeh obojice). Često bi jedan od njih ljutito rekao: »Pa to si mi već pričala!«

U svakodnevnom sam životu malo griješila. Brzo sam zapamtila da jedan za doručak voli šunku, a drugi marmeladu. Ali još sam nešto shvatila. Zbog njih više nisam stigla misliti na kanadski med, koji mi je bio obavezan za doručak. Noći nisu bile drugačije. Jednom sam gricnula Alexa za uho, što je on mrzio, a Gerd volio. Zaklela sam se u sebi da ću biti pažljivija.

No krevet nismo dijelili utroje. Ipak, Gerd je nešto opazio i rekao: »Alex te to sasvim lijepo naučio«.

Bilo je to jedne posebno lude noći kad sam mu se potpuno predala.

Gerd, Alex i ja zaista smo se dobro slagali. Ali naši poznanici to nisu mogli podnijeti. Moje su prijateljice uvijek morale znati s kim ću doći, jer jedan nije volio ribe, drugi zelenu boju. Također je razgovore trebalo usmjeriti na teme daleke od naše. No kad sam bila sama s prijateljicama, pokušale su me shvatiti. Bombardirale su me pitanjima, htjele su znati nešto novo. No postajala sam sve diskretnija. Nisam im mogla pričati o trikovima jer se nisam ni koristila njima. Neke su mi od njih zamjerale: »Ja nemam ni jednog, a ti imaš dva!«, ili: »Kakvi su to muškarci. Sa mnom to ne bi išlo!« I tada dolaze pojmovi — dijeliti, izvrnuti se ruglu itd.

Prve trzavice i nesuglasice izbile su kad sam se počela pitati radim li to zbog pravednosti, veselja ili hira? Iako je moja sklonost prema obojici bila jaka, u međuvremenu su iskrsavala zamršena pitanja. I neprestano su se ponavljala. S kim da idem na jedrenje? Tko će mi srediti financijsko stanje? Koga da molim da mi donese novi izvadak iz banke?

S vremenom sam te dvojbe rješavala ovako: na jedrenje sam išla s prijateljicom sređivanje financijskog stanja sam povjerila stručnjaku, a u banku sam išla sama.

U životu je često tako. Kad netko ima dvije mogućnosti, ne izabere pravu. Kratko i jasno: praznike i rođendan provodila sam kod roditelja. I još nešto moram naglasiti: »fair play« je obavezan. U takvoj situaciji žena ne smije izigrati. Ne smije priznati da je drugi u ljubavnom odnosu bolji ili da joj je ljepše s drugim. I tako svaki dan, svaku noć. Koliko smo se promijenili u toj godini? Bilo je faza kad je Gerd pokazivao očinske instikte. Ali mi smo ga brzo smirili. Razgovori su uvijek završavali na onom drugom, zacijelo ne zbog mene. Jednom je Gerd rekao: »To će ga zacijelo zanimati« — misleći na Alexa. A Alex je opet došao s pitanjem: »Pitaj Gerda je li zadovoljan svojim automobilom, model mi odgovara.«

Poslije deset mjeseci naš je trokut postao ozbiljna tema. Planirali smo sve, ali se događalo da jednog boli glava, a drugi je na kongresu. Nekad ni ja nisam bila raspoložena. Tako smo spoznali da taj trokut možda i nije tako dobra ideja.

Napokon je jedan utorak rasvijetlio neke stvari. Vrativši se od liječnika s veselom viješću da je čvor u mojoj lijevoj dojci dobroćudan, odmah sam telefonirala obojici. Oni su me pitali: »Je si li nazvala prvo mene?« Eto, došlo je i do toga. Sasvim postepeno, potpuno nezapaženo, obojica su postali ljubomorni i smatrali su onog drugog konkurentom. »Vidiš«, mnogi su mi rekli, »ipak tako ne ide. To nije normalno.« Male ljubomorne scene prerasle su u velike. Počela su pitanja: »Da li zaista trebaš Alexa?«. A Alex je iz opreznosti sve više vremena provodio sa mnom. Za mene je ta veza postajala sve napornijom. Jer dva dana i dvije noći koje su tražili da provodim s njima za mene su bili četiri naporna dana i noći.

Kako li su samo žene izdržljive. Godinama mogu biti ljubavnice. Nikad se ne umore. Mislim da je to zato što muškarci i žene ulažu različite osjećaje u ljubavne veze.

Prije sto pedeset godina engleski je pjesnik Byron rekao: »Ljubav je u muškarčevu životu posao, dok je to ženi život«. Prije nekoliko godina to je ponovila feministkinja Shulamith Firestone: »Ljubav je cjelodnevni posao za ženu, a samo posao za mušarca«.

Ljubavni trokut istovremeno sam prekinula s obojicom. Danas imamo nove partnere, ali smo ostali dobri prijatelji. Prilikom rastanka postavili su mi dva istovjetna pitanja: »Hoćeš li i s drugim tako prekinuti?«

Naše je vrijeme prošlo. Eksperiment je završio. Sve troje smo odahnuli.

U mojem kuhinjskom ormaru opet ima kanadskog meda... ●

LJUBAVNI TELEFON

pomodarstvo

Želiš li umjereno ili strasno?«, pitala je Simone u slušalicu svojeg zelenog telefona. To je dobro smišljeno pitanje. Odmah je skinula svoj slip boje šampanjca i »gmizala« potpuno slobodno pred čovjekom s druge strane žice.

Ona je prava umjetnica u opisivanju takvih situacija. Riječi koje pritom upotrebljava ne mogu se naći ni u kojem rječniku. »No, dragi, je li ti se nešto već diglo?«

To nisu riječi iz trećerazrednog porno-filma škole iz Flensburga. Čuju se u radnoj sobi domaćice Britte Meier u Kasselu. Britte alias Simone ima registriranu firmu s nazivom »Telefon-servis«. Ona je partnerica za dan i noć, poduzetnica novog načina prostitucije. Poslužuje (nudi) seks na kaseti — bestidan, skup i anoniman. Nastoji ispuniti prazninu na tržištu te vrste koja postoji u Hamburgu, Berlinu, Stuttgartu, Münchenu ili Kasselu. Prostitucija telefonom omogućava ispunjenje tajnih želja muškaraca.

Kao gost u Simoninoj radnoj sobi bila sam svjedok muške fantazije, prisluškivala ispovijesti oženjenih muškaraca i slušala što šapuću liječnici, suci, javni tužioci, taksisti i građevinski radnici kad se osjećaju slobodnim i kad su željni ljubavi. Sva sreća što telefoni sa slikom još nisu u kućnoj upotrebi. Inače bi se iluzija »Simone« rasprsnula kao balon od sapunice. U subotu ujutro posao ide nešto bolje jer su supruge u kupovini, a muževi imaju vremena i želju. Simone zauzima položaj na kauču presvučenom kožom. Spremna je za posao.

Telefon je zazvonio i javio se Reiner. Htio je ljubavnu igru u dizalu. »Nema problema«, rekla je, »napokon jedan s maštom.« Dalje je sve teklo brzo: Simone je pokrenula kazetu (Je t' aime) i već započinje put u zemlju seksi snova. Njezin glas postaje iznenada nježan mek, erotski. »Ime mi je Simone, upravo ležim na kauču« (a zapravo sjedi), »trideset devet mi je godina« (ima ih četrdeset sedam), »nosim crni grudnjak i tanke gaćice« (ima tirkiznu majicu i kožne hlače), »broj grudnjaka je 75 B« (to ne mogu provjeriti), »što znači puna ruka«. Simone posjeduje golemu sposobnost da stvori seksualni ambijent u vrijeme kad stavlja žličicu šećera u kavu, kad piše bilješke u notes ili bira stanicu na radiju. Razgovor je trajao dobre tri minute.

»Što mogu kad većina mušterija traži isto«, kaže Simone očajno. »Nekoliko riječi koje ne mogu dobiti od vlastitih žena. Toga Britta ima dovoljno na zalihi. Naučila je pričati. Dugo je bila u braku. Njezin je muž svake noći želio isto. Nije joj dao da radi. To ju je počelo gušiti i postala je telefonska prostitutka.

Njezin telefonski broj muškarci nalaze u oglasnom dijelu novina. Za to dnevno plaća trideset dvije marke. Tim se poslom počela baviti u travnju ove godine. Dosad ima kartoteku s oko šest stotina muškaraca i nekoliko žena. Seks telefonom ipak je uredski posao. Mogla bih imati tajnicu za telefoniranje, ali onda to ne bi bilo to, pa radije to sama radim. Na dan imam do dvadeset razgovora.

U Brittinoj radnoj sobi dva su telefona. Jedan boje vina zvoni bez prestanka. To je broj iz novina, na koji se automatski uključuje vrpca sa Simoninim glasom. Tako se saznaje broj na koji se ona može dobiti. Drugi je telefonski aparat u istoj sobi. Tko zove taj broj, želi seks. Ali tu postoji i problem koji nije lako riješiv: plaćanje. »Dajte mi svoje ime, adresu i telefonski broj«, kaže crnokosa Simone. »Nazvat ću vas za pet minuta.« Pokraj njezina kreveta hrpa je telefonskih imenika Kassela i okolice i svaku mušteriju provjerava u imeniku ili putem informacija.

No tom provjerom muškarci još ne dolaze do svojeg cilja. »Pošalji mi preporučenom pošiljkom pedeset maraka. Ako novac ne primim za tjedan dana, dobit ćeš opomenu na kućnu adresu«. »Ipak, oko trideset posto mušterija ne plaća moje usluge.«

Njezine su mušterije ugledne ličnosti Kassela. Gradski sudac traži redovito njezine usluge, kao i liječnik, koji zove samo kad mu žena nije u ordinaciji, jer rade zajedno.

Katkad se i Britta osjeća kao liječnik, osobito na području psihijatrije. Majka dvoje već odrasle djece to objašnjava: »Mnogi muškarci žele samo razgovarati. Povjeravaju mi svoje intimne bračne priče, kažu da im već duže vrijeme u braku baš ne ide kako valja, traže moj savjet.« Ako se razgovor drugačije razvija, mušterija odustaje od seksi igara telefonom. Na primjer, jedan pilot s kojim je Simone razgovarala oko šest mjeseci želio ju je posjetiti. No to je bio pravi promašaj. »Vidjeli smo se dva puta, mnogo pričali i više se nikad nije javio«. A jedan drugi nikad se više nije javio kad mu je Britta telefonom odmah ponudila brak.

Među mojim su mušterijama i dvije osamnaestogodišnjakinje. Pitaju me o ljubavnoj tehnici. U školi to ne mogu saznati, roditelje ne mogu pitati. »Pomozite mi«, mole.

A Britta im priča i pomaže. Objašnjava. Ubrzo telefon ponovo zvoni. »Je li u redu što sam sve stvari koje ste mi rekli odmah isprobala s prijateljicom?, pitala je djevojka. »Da to sam i ja radila u tvojim godinama«, umirivala ju je Britta.

Muškarci koji traže Brittine usluge u početku su oprezni, ali ipak daju svoje podatke i plaćaju. Anonimne su usluge moguće tek kad je novac stigao na račun. Tad se javljaju Pelikani, Herkulesi i drugi.

Na zidu Brittine radne sobe visi poslovica koja simbolično uzdiže svaki seksualni razgovor. » Čuvajte drugog od žalosti, kratko je vrijeme koje ste zajedno! ●

PRIČA O ČEDNOJ SLAĐANI

Crta: Georges Pichard
Piše: Jacques Lob

NEMILOSRDNA BORBA RAZBUKTALA SE U ŠATORU, GDJE SE PODUZETNI PRAVEDNIK UHVATIO U KOŠTAC SA STRAŠNIM AFRIČKIM PALIKOM.
EVO GA, DRŽIM GA!
GNUSNA ŽIVOTINJO, NEĆU TI VIŠE DOPUSTITI DA PLJUJEŠ SVOJ SMRTONOSNI OTROV!
PAZITE, BVANA, TI ZAPALITI ŠATOR!
© 1983. Lob-Pichard.
DO VRAGA! VODE, BRZO!
JAO, POŽAR IZAZVAN NEPAŽNJOM NIJE SE DAO SVLADATI.
BIJEDNIČE, UPROPASTILI STE MI ŠATOR! VI STE DEMON!
HAJDE, DOKTORE, SMIRITE SE! VJERUJTE, I JA ŽALIM ZBOG TOGA NEUGODNOG DOGAĐAJA. VIDITE I SAMI DA SAM ISKRENO POTRESEN.
DOPUSTITE, DOKTORE, JA SAM ZAŠTITNIK TE DJEVOJČICE!
A JA SAM NJEZIN LIJEČNIK!
ZABOGA, GOSPODO, PRESTANITE SE PREPIRATI!
VAS DVOJICA BITI UZRUJANI! BVANANA, PUSTITE MENE BDJETI NAD NJOM.
ALI BAREM NAS TAJ STRAŠNI PALIK VIŠE NEĆE UGROŽAVATI. MORATE OPET LEĆI, SLAĐANA. JA ĆU BDJETI NAD VAMA.
A, NE, JA ĆU BDJETI NAD NJOM!
KHHHH KHHHH
NAPOKON...

UJUTRO, NAKON TE BURNE NOĆI, VIDIMO NAŠEG PRIJATELJA ZAŠTITNIKA VRLO ZAPOSLENOG, U DRUŠTVU S VJERNIM I DOBRIM SAMBOM I NJEGOVIM SUPLEMENIKOM. NJIH TROJICA SU PRIONULA DA OBORE NEKOLIKO STABALA, KAKO BI NAČINILI SPLAV.

DVOJICA AFRIKANACA MARLJIVO RADE POD STRUČNIM NADZOROM PRAVEDNIKA.

I NA KRAJU DANA...

BA-DAM PADIDAM

KHHH KHHH

SLAĐANA, SPLAV JE GOTOV! SUTRA ĆEMO SE MOĆI UKRCATI!

1983. Lob-Pichard.

DOBRO, NIŠTA NE KAŽETE? ZAR SE NE RADUJETE TOJ NOVOSTI?

DA, GOSPODINE ZAŠTITNIČE, ALI JA... TO JEST...

HM... MOŽETE LI DOĆI NA TRENUTAK, GOSPODINE ZAŠTITNIČE?

DOKTORE, ŠTO JE?

HM... ŽELIO BIH RAZGOVARATI S VAMA O SLAĐANINOJ BUDUĆNOSTI.

SLAĐANINOJ BUDUĆNOSTI?

AKO SAM DOBRO SHVATIO, VI S NJOM NAMJERAVATE OTPUTOVATI, NE ČEKAJUĆI DA ONA OZDRAVI, A ZATIM SE ZAPUTITI NIZ RIJEKU DO OCEANA... I ONDJE SE UKRCATI NA BROD PREMA DOMOVINI.

TAKO JE, DOKTORE. ZRAK U FRANCUSKOJ UBRZAT ĆE NJEZINO OZDRAVLJENJE.

MOŽDA... ALI ŠTO NAMJERAVATE RADITI? KAKVU JOJ BUDUĆNOST VI MOŽETE OSIGURATI? ŠTO JE ČEKA U FRANCUSKOJ, OSIM MOŽDA ZDRAVLJA, KOJE ĆE JOJ SE VRATITI I OVDJE, ZAHVALJUJUĆI MOJOJ NJEZI?

VJERUJETE LI, GOSPODINE, DA ĆE SLAĐANA BITI SRETNA ZBOG SAMOG POVRATKA U SVOJU ZEMLJU? MENI SE ČINI DA JOJ PARIŠKI ŽIVOT DOSAD NIJE DONIO NIŠTA, OSIM GORKIH I BOLNIH RAZOČARANJA!
ŠTO TIME ŽELITE REĆI, DOKTORE?
ŽELIM REĆI DA BISTE SE VI MORALI ODREĆI NAMJERE DA ODVEDETE SLAĐANU! ONA VAS NEĆE PRATITI ZATO ŠTO JE ODSAD NJEZINO MJESTO OVDJE!
TO JE SMIJEŠNO! SLAĐANU OSTAVITI OVDJE?!
ZAR NE VIDITE DA JE TO NJEZINA SUDBINA? TU JE DJEVOJKU SUDBINA DOVELA NA TLO AFRIKE. OVDJE JE OČEKUJE NOVI ŽIVOT, DALEKO OD UZBURKANIH STRASTI METROPOLE!
© 1983. Lob-Pichard.
OD PRVOG TRENA NAŠEGA POZNANSTVA BIO SAM ZAPANJEN DUŠEVNOM UZVIŠENOŠĆU TE DJEVOJČICE I NJEZINIM IZVANREDNIM MORALNIM VRLINAMA. ALI TIM VRLINAMA NEDOSTAJE CILJ, NEDOSTAJE IDEAL DA SE RAZVIJU DO VRHUNCA. A TO JOJ MOŽE PRUŽITI SAMO VJERA.
TAJ IDEAL SLAĐANA JE PRONAŠLA I SVOJOM SLOBODNOM VOLJOM ODLUČILA DA OSTANE UZ MENE, POMAŽUĆI MI U MOM DJELOVANJU.
TO NIJE MOGUĆE! ČEDNA NIKAD NE BI DONIJELA TU ODLUKU!
OH, GOSPODINE ZAŠTITNIČE, NE BIH VAS HTJELA RAŽALOSTITI, ALI DOKTOR IMA PRAVO. ZAHVALJUJUĆI NJEMCI, ZAVRŠILE SU BUDALAŠTINE IZ MOJE PROŠLOSTI.
OH, ANĐELE MOJ, KAKO MOŽETE REĆI NEŠTO TAKVO?
VIDITE, GOSPODINE ZAŠTITNIČE, MNOGO SAM RAZMIŠLJALA OVIH DANA. DRŽIM DA SVI NA ZEMLJI MORAMO ISPUNITI NEKI ZADATAK. A NIJE LI NAJLJEPŠA ONA KOJA NASTOJI POMOĆI SVOJE BLIŽNJEMU?
OH, GOSPODINE ZAŠTITNIČE, TOLIKO BIH ŽELJELA BITI KORISNA! A GDJE SE TO MOŽE BOLJE NEGO OVDJE, MEĐU SIROMAŠNIM LJUDIMA OVOGA KONTINENTA KOJI JE PASTORČE ČOVJEČANSTVA?!
JAO! DOBRO VIDIM DA VAM JE DOKTOR USADIO TE MISLI U GLAVU. NIKAD VAS NISAM SMIO OSTAVITI NASAMU S NJIM!

TAKO NAŠA JUNAKINJA NAMJERALA OSTATI UZ DOKTORA SCHWARTZKOPFA.
POMOĆI ĆU DOKTORU DA NJEGUJE BOLESNIKE I SUDJELOVAT ĆU U NJEGOVOJ DIVNOJ MISIJI.
OH, ČEDNA, RAZUMIJEM TO ŠTO VAŠA PLEMENITA DUŠA OSJEĆA POTREBU DA SE ISKAŽE, ALI...
MISLITE LI, ANĐELE MOJ, DA BIH IKAD MOGAO PRIHVATITI DA BUDEM ODVOJEN OD VAS? MALOPRIJE STE GOVORILI O ZADAĆI...
HAJDE. NE POKUŠAVAJTE PREOKRENUTI TO DIJETE!
© 1983. Lob-Pichard.
NISAM NI POMIŠLJAO DA ŽALIM ZBOG VAŠE ODLUKE, SLAĐANO. JA JE POŠTUJEM.
OH, HVALA VAM, GOSPODINE ZAŠTITNIČE!
NAPOKON EVO NEČEGA PAMETNOG!
OSTAT ĆETE OVDJE, SLAĐANA, ZATO ŠTO TO ŽELITE. ALI DOPUSTITE MI DA I JA OSTANEM UZ VAS!
OH, GOSPODINE ZAŠTITNIČE, TO JE BILA MOJA NAJVRUĆA ŽELJA, ALI NISAM SE USUDIVALA ZADRŽAVATI VAS OVDJE, DALEKO OD MAJKE DOMOVINE, U KOJU SE VI, ČINI SE, ŽELITE VRATITI.
ŠTO?
MALA GOVORI TOČNO! VI NEMATE PRAVO...
DRAGO DIJETE, SKUPO BI ME STAJALO DA VAS NARUŠTIM. BAŠ ME BRIGA, ZA FRANCUSKU, AKO VAS NEMA OVDJE! MOJA JEDINA DOMOVINA STE VI, SLAĐANA! ŽIVOT MI VIŠE NE BI IMAO NIKAKVE SVRHE KAD BIH MORAO BITI DALEKO OD VAS.
OH, GOSPODINE ZAŠTITNIČE, VAŠE ME RIJEČI RADUJU. ALI I ZBUNJUJU. KAKVA JE SREĆA ŠTO ZNAM DA ĆEMO I DALJE MOĆI BITI ZAJEDNO UZ DOKTORA.
TO NE DOLAZI U OBZIR!
ALI... ALI... KAKO?
OH, DOKTORE, VALJDA GA NEĆETE ODBITI! UVJERENA SAM KAKO ĆE GOSPODIN ZAŠTITNIK PRISTATI NA TO DA VAM POMAŽE I DA ĆE VAM BITI KORISTAN KOLIKO I JA. JE L'TE, GOSPODINE ZAŠTITNIČE?
ALI...
TRUDIT ĆU SE, SLAĐANA!

DOKTOR SCHWARTZKOPF NE BITI ZADOVOLJAN. ON HTJETI SAČUVATI BVANANCI SLAĐANU UZA SE, ALI NE ŽELJETI DA GOSPODIN ZAŠTITNIK OSTANE OVDJE.
KAKAV JE TO NAPITAK ŠTO GA PRIPREMATE, DOKTORE? JE LI TO LIJEK ZA SLAĐANU?
KHHH KHHH
NE, TO JE SREDSTVO ZA RASKUŽIVANJE VODE KOJU PIJEMO. NE ZABORAVITE DA VODU UZIMAMO IZ RIJEKE!
© 1983. Lob-Pichard.
IMATE PRAVO. ALI ZAR JE SAMBA VEĆ NIJE STERILIZIRAO, PROKLIHAVŠI JE?
DAKAKO, NO DVA OPREZA VRIJEDE VIŠE NEGO JEDAN!
VEČERA JE BILA MRŠAVA, TREBA MISLITI NA OBNAVLJANJE ZALIHA. VIDIO SAM TRAG DIVLJAČI. HOĆETE LI I VI, DOKTORE? GDJE VAM JE ČAŠA?
HVALA, JA NIKAD NE PIJEM ZA VRIJEME JELA.
OPROSTITE, JA IDEM SPAVATI, PADAM OD SNA.
POSLIJE VEČERE CRNI ANĐEO SE ISPRUŽIO UZ LEŽALJKU PLAVE DJEVE, NAMJERAVAJUĆI BDJETI POKRAJ NJE, ALI NAKON NEKOLIKO MINUTA SVLADALA GA JE OBAMRLOST I UTONUO JE U TEŽAK SAN.
RRRR...
RRRR...
SAVRŠENO, NAPITAK JE DJELOVAO!
I SAMBA VEĆ ZASPATI, BVANA.
RRRR...
NE TREBA VIŠE ČEKATI, MOŽEMO KRENUTI.
ŠTO TO RADE OVA DVOJICA? ZAŠTO DOKTOR SCHWARTZKOPF POTAJNO PRESELJAVA SVOJ PIJANINO U TAJ POZNI SAT?
ŠTO ZNAČE TE RIJEČI I TO UROTNIČKO PONAŠANJE? NAJEDNOM JE DOKTOROVO DRŽANJE POSTALO VRLO ČUDNO.

NOSEĆI TEŠKI PIJANINO KROZ MRKLU NOĆ, DOKTOR I NJEGOV JEDINI NOSAČ PRIBLIŽUJU SE RIJECI.
JESI LI DOBRO SVEZAO SPLAV?
DA, BVANA.
UF! SAD SE JOŠ MORAMO POBRINUTI ZA MALU!
© 1983. Lob-Pichard.
I SLAĐANU PRENOSE JAKE RUKE DVOJICE PODMUKLIH LJUDI. SIROTICA S LAKIM SNOM UOPĆE SE NE BOJI, BAŠ KAO NI NJEZIN ZAŠTITNIK, ČIJA JE BUDNOST VEĆ LEGENDARNA. OČITO SU SLAĐANA, ZAŠTITNIK I SAMBA POD UTJECAJEM NEKE DROGE!
POSLIJE ĆEŠ DONIJETI I KOVČEG.
USPAVANKU SLAĐANKU PRENIJELI SU NA SPLAV. DOKTOR JE OSTAO UZ NJU, A NJEGOV NOSAČ I SUDIONIK OTIŠAO JE PO OSTATAK NJIHOVIH STVARI.
DOBRO, ŠTO LI RADI? ZAŠTO SE ZADRŽAO TOLIKO DUGO?
NESTRPLJIVI DOKTOR VRATIO SE U LOGOR.
TA ŠTO SE DOGODILO?
TO NE BITI MOJA GREŠKA, BVANA. U MRAKU JA POSRNULI.
GLUPANE, VIDIŠ LI KOLIKO SMO VREMENA IZGUBILI! SAD POŽURI I NEMOJ NIŠTA ZABORAVITI!
ALI KAD SU OPET DOŠLI DO RIJEKE...
SPLAV! NEMA JE VIŠE!

JAO! TKO BI MOGAO NASLUTITI DA ĆE SE DOKTOR SCHWARTZKOPF, TAKO POBOŽAN LIJEČNIK, UPUSTITI U KRAĐU SLAĐANE?! NO KAD JE HTIO POBJEĆI S NJOM, PODMUKLI LIJEČNIK JE SPOZNAO DA JE NETRAGOM NESTALA SPLAV NA KOJOJ JE SPAVALA SIROTICA.
UŽE SE SAMO ODRIJEŠITI. SPLAV SAMA OTIĆI. SAD BRZO TRČATI.
GLUPANE, SVEMU SI TI KRIV! ŠTO ĆEMO SADA?
© 1983. Lob-Pichard
I MOJ PIJANINO JE NA TOJ SPLAVI! TREBA JE HITNO DOSTIĆI! NE SMIJE SE IZGUBITI NI TRENUTAK!
ALI...
NE RASPRAVLJAJ! SKAČI U VODU!
UZALUDNO JE BESAVJESNI DOKTOR OČEKIVAO SVOGA POMOĆNIKA SA SPLAVI. A KAD JE ZARUDJELA ZORA...
SLAĐANA! SLAĐANA! DOKTORE! GDJE STE?
OH, TO JE ZAŠTITNIK! VEĆ SE PROBUDIO. ŠTO LI ĆU MU REĆI?
NO OŠTROUMNI ZAŠTITNIK BRZO JE SHVATIO...
SMILUJTE SE! JA... HTIO SAM SAMO OSLOBODITI SLAĐANU VAŠEG UTJECAJA.
DA BISTE JE MOGLI POTPUNO PODVRGNUTI SVOM UTJECAJU! AH, BIJEDNIČE, JA ĆU...
GOSPODIN ZAŠTITNIK, NE GUBITI VRIJEME S DOKTOROM! HITNO TRAŽITI GOSPODICU ČEDNU!
IMAŠ PRAVO, SAMBA. POTEČIMO ODMAH U POMOĆ DRAGOJ DJEVOJCI! A SUDBINI PREPUSTIMO DA KAZNI TOG IZDAJICU!
MILOST! NE NAPUŠTAJTE ME! PRIČEKAJTE!
ZA TO VRIJEME...

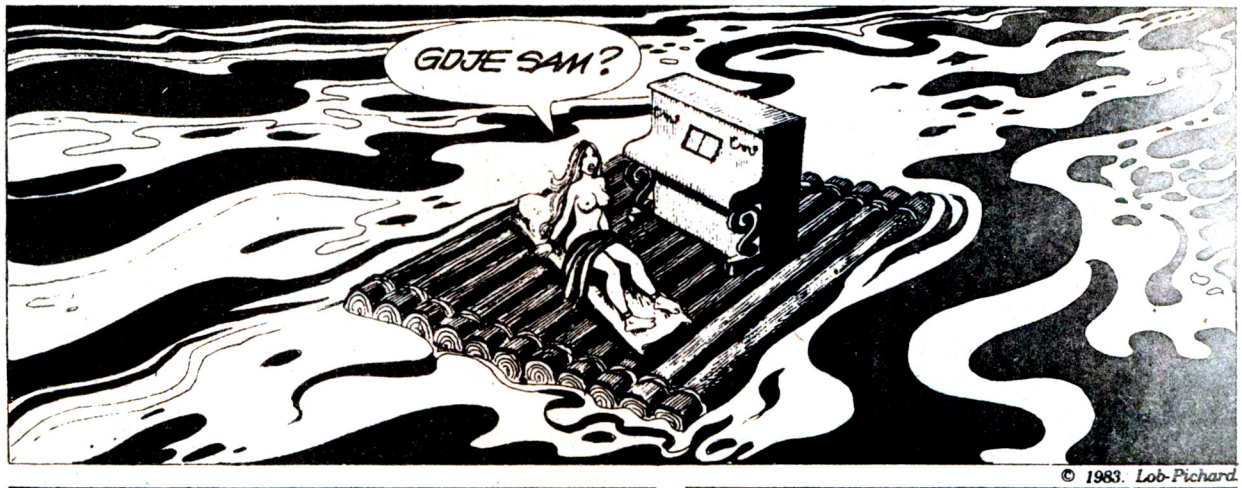

© 1983. Lob-Pichard

ZAR ĆEMO VIDJETI KAKO U IZBURKANIM I LEDENIM VODAMA DALEKE RIJEKE **NESTAJE** ONA ČIJA JE PRISUTNOST OBASJAVALA DOSADAŠNJE STRANICE?! BILO BI TO VRLO NEPRAVEDNO! NO SPLAV JE I DALJE SUJEPO BRZALA NIZ VODU, PRIBLIŽUJUĆI DJEVICU **TRAGIČNOM KRAJU U PONORU.** SAMO JE JOŠ NEKO ČUDO MOGLO SPASITI NAŠU NEDUŽNU JUNAKINJU OD **STRAŠNE SMRTI.**

NASTAVIT ĆE SE

Jens Hagen

DJEVOJKA IZ SEDMOG BLOKA

Djevojka iz Sedmog bloka bila je lijepa gotovo kao i ona na ekranima videofona i u trodimenzionalnim laserskim igrama sa stimulatorom osjetilâ, kojima se on, u skladu s uputama ministarstva za dokolicu i veze, objavljenima pod nazivom »Radosti u svagdašnjem životu koje služe obogaćivanju predbračnog iskustva i ublažavanju genitalnih i općih napetosti«, služio svaki dan.

Osobito su mu se sviđali izvrsno programirani susreti, namijenjeni opuštanju, s niskom crnokosom zabavljačicom iz Međunarodnog ureda za razmjenu programa. Evo, jučer su u njegovu stanu na šezdeset četvrtom katu Drugog bloka otplovili na pusti žal na Karipskom otočju, ondje su se, sretno se stopivši s prirodom, sunčali goli na pijesku i poslije su, nakon uspješnog prenošenja vizualnih podražaja (međusobnog promatranja pri kojem je uzbuđenje brzo poraslo od jedan do deset, potankog gledanja stražnje strane, pri čemu je osobitu pažnju privukla njena neobično privlačna obla stražnjica, zatim potankog uzajamnog promatranja prednje strane tijela, uključivši pomnjivo gledanje upadljivih nabreklina i promjena boje u erogenim zonama na prsima i genitalijama) stigli do faze svilenkastih dodira kože (pri čemu su, usputno rečeno, izmjereni vrlo snažni osjeti, a za to je, nema sumnje, i te kako zaslužan stimulator osjetilâ, nabavljen po niskoj cijeni!).

Kakvi su sretni trenuci omogućeni iz dana u dan stanovnicima ovdašnjih naselja za dokolicu! Jučer je ponovo, tko zna koji već put, izabrao slobodno i samostalno, između raznih drugih mogućnosti kako da provode slobodno vrijeme, program s malom crnokosom iz Međunarodnog ureda za programsku razmjenu, i nije se ni ovaj put pokajao.

Pod golemim su palmama, uz tih šum mora i glazbu, odigrali najprije uvodne igre približavanja i potom... kad je zasvijetlio nebeski modar znak na kućnom aparatu... i omiljele varijacije: »Potraži brežuljak čežnje«, »Kušaj čvrste pupoljke«, »Pronađi malog čuvara u čamcu«, »Okrijepi se na mirisnim izvorima«, »Zbliži miša i mačkicu«, te razne druge što su zanosnim pražnjenjima vodile do potpunog opuštanja. I sve se to događalo u tri dimenzije, zahvaljujući najnovijoj laserskoj tehnici!

Bio je divan dan nakon napornog noćnog rada na središnjem terminalu Drugog bloka. Budući da se izvrgnuo djelovanju programa za snove »U gostima kod vile«, izvrsno je spavao.

* * *

Ako i nije ljepotom bila potpuno dorasla niskoj crnokosoj iz Međunarodnog ureda za razmjenu programa ili vatrenoj pastirici s mirisom sijena iz zajedničkog Alpskog programa, imala je jednu nesumljivu prednost: bila je prava. Djevojka od krvi i mesa... i to još iz Sedmog bloka! Tako mu najboljeg terminala i svih njegovih svetih integriranih krugova, ni u snu nije očekivao nešto takvo!

Privlačilo ga je nepoznato. Privlačilo ga je živo biće, djevojka, žena, sa sposobnošću razmišljanja i erogenim zonama, s glasom i mogućnošću da taj lijepi glas pušta bez ikakvih ukapčanja. Takvo je zagonetno biće došlo k njemu.

Očarano joj promatrao usta. Mnogo je pričala, neumorno su joj se micale usne i slale mu u uho riječi koje nije trebalo dešifrirati i elektronski pretvarati. Pri tome mu je pokazivala ružičast vršak jezika i bijela zube. Gornji su joj sjekutići bili malo izbočeni, ali to se doimalo ljupko.

— U djetinjstvu sam često sisala palac — reče ona kad joj je to spomenuo.

Sisala palac? Zar je to moguće? Dosad je mislio da nešto takvo postoji još samo u prastarim filmovima, u kojima slatke curice, sa svijetloplavim ili ružičastim mašnicama u žutoj kosi, zbunjeno guraju palac u ustašca kad moraju pozdravljati goste. No ona tvrdi da je uistinu sisala palac. Uzvišenog mu računala, ako je to istina, nije li se onda, suprotno svim suvremenim spoznajama, predugo dopuštala oralna fiksacija? Kakvo je danas stanje? Nekako je želio ispitati posljedice spomenutog protivljenja znanosti. Zaprepasti se.

O, oče svih programera, pomisli, što je sa mnom? Pred kakvim sam to ponorom? Zašto su se najednom pobrkala sva moja načela?

Otac svih programera ne odgovori. Nije nikad odgovarao. A ako bi i odgovorio, vjerojatno bi rekao samo: »Usredotoči se, sine moj, na deset osnovnih odredbi, zatim na svoj osobni kôd i sreću što stanuješ u Drugom bloku ovdašnjeg naselja za dokolicu«.

Kako mu otac svih programera nije odgovorio, morao je učiniti ono što se očekivalo od njega. Dakle, usredotočio se na deset osnovnih odredaba, zatim na svoj osobni kôd i sreću što stanuje u Drugom bloku ovdašnjeg naselja za dokolicu. Ali uzalud. Djevojka ga je još privlačila.

Dakako, bilo bi mu neugodno ako bi opazila da u vezi s njenim podacima o sisanju palca istražuje faktor vjerojatnosti. Na sreću, mogao se svojim minijaturnim terminalom u lijevom džepu hlača služiti naslijepo dok joj je desnom rukom gladio toplu baršunastu kožu na grudima.

Zahvaljujući dugogodišnjem školovanju u središnjem institutu za proučavanje osnovnih vrijednosti, svagdašnjem korištenju stimulatora osjetilâ i brojnim pokusima s partnericama na dvodimenzionalnom videofonu i trodimenzionalnim laserskim igrama, pogotovu sa sićušnom crnokosom i s ljepoticom majčinskog izgleda iz regionalnog programa »Dugo milovanje i duboka sreća«, uvelike je razvio osjetila. Dakle, nije nikakvo čudo što mu je opip postao takav da je mogao jednom rukom primati potanke odgovore iz centrale a drugom osjećati kako joj, vjerojatno zbog uzbuđenja, bujaju grudi.

Koliko god mu to bilo neshvatljivo, njeni mu tihi uzdasi odaše da u tim trenucima očito ne misli na znanstveno-tehnički napredak niti na deset osnovnih odredaba. Jer, dok joj je milovao grudi i igrao se ukrućenim bradavicama, nije mu spomenula svoj psihofiziološki kôd, već je jednostavno nastavila svlačiti svoju i njegovu odjeću, sasvim uspješno, tako da su napokon bili oboje gotovo sasvim goli, i vidio ja kako ona hitro i malone nenamjerno (više iz navike, činilo mu se) uvlači prste između svojih bedara, a zatim mu dodiruje bradavice na grudima, igra se njima i nježno ih trlja, što je on potom učinio i s njezinima.

Uzvišenog mu računala, njeni prsti bijahu vrlo osjetljivi! Kako li je samo stekla tu spretnost? Odluči je upitati, kad mu se pruži pogodna prilika, služi li se ona iz dana u dan kućnim stimulatorom osjetilâ.

Milovala ga je i smješkala mu se. Osjećala je njegovo uzbuđenje. No, nije zapazila da on traži podatke od centrale. Nije opazila da se on obraća centrali niti maloprije kad mu je tek ušla u stan i ispričala mu gotovo nevjerojatnu priču kako je u Sedmom bloku nastala zbrka u komunikacijskom sistemu i kako je, tragajući za uzrocima toga kvara, dospjela u dosad potpuno joj nepoznati Drugi blok, te se, zapravo tražeći izlaz, potpuno slučajno našla na šezdeset četvrtom katu i u njegovu stanu.

Mogao joj je, iskreno govoreći, odmah povjerovati, jer je poznavao sve stanovnike iz parnih blokova od dva do deset. No nije mogao potisnuti u sebi stečenu težnju za matematičkom točnošću. Htio je biti sasvim načistu. Raspitavši se u centrali, doznao je da je uistinu nastala zbrka.

Čekajući sad odgovor na pitanje o sisanju palca, još nije mogao shvatiti ovo što se zbiva. Uz njega je djevojka iz neparnog bloka, miluje mu erogene zone, dopušta da joj ih i on njoj miluje, dopušta da na površinu izbijaju jaki impulsi međusobne naklonosti, da se čak zapažaju određene psihofiziološke reakcije u glavi, prsima i preponama, zapravo posvuda... To se protivi svim pravilima humaniziranog slobodnog društva. Zapravo, trebalo bi da smjesta prekine ovu vezu; to traži od njega duboko usađena građanska savjest. S druge strane, privlači ga nepoznato, nedoživljeno. Guste mu jezgre, to ga privlači, usprkos opasnosti, čak i više nego pustolovina s malom vilom s Orinoca koja bi se večeras mogla doživjeti na trodimenzionalnom trećem programu.

Kad mu je stigao odgovor, morao je upotrijebiti svu snagu volje kako bi se usredotočio na nj, jer mu je djevojka, dodirujući mu gornje nadražajne točke, neprestano odvraćala pažnju.

Djevojka iz Sedmog bloka, javila mu je centrala, doista je nekoć sisala palac, i to od prve do šeste godine života redovito, a poslije povremeno... »u neobičnim situacijama«. Te su »neobične situacije« obuhvaćene u zasebnim podacima zbog »mogućih kasnijih usporedaba«.

To nije zvučalo dobro. Do šest godina, a povremeno i poslije? Koliko li joj je sad godina? Šesnaest... sedamnaest... osamnaest? Poče ga obuzimati nešto nalik na strah. Čini li to još i sada? Upita centralu o tome. Odgovor je stigao vrlo brzo. Da, još i sada. Povremeno. U neobičnim situacijama.

Prokletstvo, pomisli on (tu kletvu je čuo u starim filmovima, ali mu njeno podrijetlo nije bilo poznato). Prokletstvo, onda je kod nje nešto prenaglašeno?

I te kako! Dok se još, ispunjen sve većom napetošću, igrao njenim sad već vrlo tvrdim, velikim i tamnocrvenim bradavicama i istodobno gledao kako se njeni prsti igraju njegovima, opazi kako ona iznenada diže lijevu ruku prema ustima i... slutio je da će se to dogoditi... stavlja palac... ne palac, nego kažiprst i srednjak... u usta, polako ih uvlači unutra, miluje usnicama, gricka zubima, oblizuje jezikom, prekriva slinom, siše ih, polako izvlači i približava njegovim ustima. Istodobno je osjećao kako mu njena desna šaka klizi preko prsnoga koša, zatim preko ramena i ruku na trbuh, a onda se približava području najjače napetosti.

O, guste mu jezgre, pomisli on, sve je ovo nestvarno!

Stvarnost su pustolovine s krhkom crnokosom iz međunarodnog programa, iscrpljujući susret s prsatom nezasitnom pastiricom iz zajedničkog Alpskog programa, lude pustolovine sa slatkim drskim djevojkama s Orinoca i elektronske ekstaze s dvjema sestrama iz Švedske, koje neprestano traže od njega, dok vode ljubav jedna s drugom, žestoko i dugotrajno prodiranje u njih. Te i druge emisije za opuštanje, u skladu s uputama »Radosti u svagdašnjem životu« što ih je objavilo ministarstvo za dokolicu i veze, to je prava stvarnost, prepoznatljiva i predvidljiva. Ali ova ga djevojka, ova žena bez elektronskog ukapčanja, koja se doima vrlo istinskom, opasno istinskom i lijepom, ispunjava vrlo dubokom nesigurnošću.

— Polaganog mu raspada jezgre, slutio sam to! — prostenje on u sebi kad su mu njeni prsti, prekriveni slinom, dotaknuli usne, pomilovali ih i napokon se uvukli između njih. On zažmiri i otvori usta, samo malo, ali dovoljno da joj prsti mogu kliznuti unutra. Osjećao se čudno. Nagonski poče sisati.

Odakle mu taj nagon? Htjede pitati centralu, ali već u idućem trenu zaboravi tu namjeru.

Ona zastenje uzbuđeno dok joj je sisao prste i pritisne mu o dlanove dojke sa čvrstim bradavica-

ma, protrlja se o njih, iznenada posegne za središtem napetosti i natjera njega da zastenje.

On otvori oči. Očito ga je cijelo vrijeme promatrala. Prajezgre mu, nije ni slutio da čovječje oči mogu toliko govoriti, toliko zahtijevati!

Poslušno joj skine desnu ruku s lijeve dojke, gurne kažiprst i srednjak kraj njenih u usta, izvuče ih i pogladi joj njima usnice. Ona se nasmiješi i, otvorivši usta, usiše mu prste. Počne ih oblizivati, grickati i sisati. Nije ni slutio da se prsti mogu tako sisati, lizati i grickati.

Dakle, bili su u njegovoj prostoriji za odmor i sisali jedno drugom prste. To bijaše vrlo nestvarno, vrlo ludo, vrlo...

— Znaš li zašto su mi bradavice na grudima tako velike i osjetljive? — upita ona iznenada, a to je zvučalo smiješno jer je još držala u ustima njegove prste. On je upitno pogleda. Odakle bi to znao? Centrala mu nije o tom poslala nikakve podatke. — Zato što ih moja prijateljica iz petog bloka vrlo rado ljubi — objasni ona i nastavi mu sisati prste.

Njene riječi i predodžbe što su ih one stvarale izazivaše u njemu jače strujanje žmaraca nego bilo kakav elektronski nadražaj. Nagne se nad nju. Kad joj je usnama dotaknuo dojku, iskliznuše mu njeni prsti iz usta i ponudiše mu tvrdu bradavicu. Oblizivao ju je, micao jezikom lijevo-desno, uhvatio je usnama i vrlo nježno zubima, uvukao je duboko u usta i sisao. Njeno mu uzbuđeno disanje pokaže da postupa kako valja. Prsti su joj klizili niz njegovo tijelo, sastali se dolje s njenom drugom rukom i obuhvatili ga. Obuze ga neka vrsta panike. Zar će se u stvarnosti dogoditi ono što se inače zbiva samo u znanstveno-tehničkim komunikacijskim oblicima?

Ruka mu, do sada joj milujući grudi, nehotice sklizne preko njena trbuha i butina, zaustavi se na brežuljku obraslom svilenkastim dlačicama i napokon se nađe između bedara. Je li ikad osjetio ovako snažno ovu mekoću, toplinu i vlažnost? Zar je naučno-tehnički napredak iznevjerio u nečem što se tiče prenošenja preko videofona i trodimenzionalnih uređaja?

Nije li se to začuo tihi pozivni signal centrale? Zar mu nije sada dužnost da posegne za džepnim terminalom? Htio je to učiniti, ali baš tada mu počne ona kliziti jednom rukom po tijelu. Ponudi mu drugu dojku (kako da istodobno posegne za džepnim terminalom?!), te je sisao, grickao i lizao, a ona ga je milovala, štipkala, gnječila i trljala, i oboje su stenjali kao da su izvan sebe.

Nakon nekog vremena, kad više nije mislio na pozivni signal centrale, ona mu izvuče dojku iz usta i poljubi ga. Uvuče mu jezik u usta, potraži njegov jezik i poče se igrati njime. Bilo je vrlo lijepo, a sve se događalo uživo!

Ljubili su se... koliko dugo, to nisu ni sami znali poslije. Nisu više čuli ni melodiozno označavanje vremena astronomskog pamtila. Ljubili su se, u početku vrlo nježno, oprezno, vlažno, zatim sve strasnije, sve otvorenije, isprepletući jezike, grčevito se grleći, uzdišući i stenjući...

Najgušće mu jezgre, zar nije ništa slično doživio već u elektronskom zanosu? Dabome, ali u čemu je onda razlika? Otkuda, onda ova prokleta razlika? Zašto razmišlja vrlo teško?

Ona se nagne nad njega, nježno mu oblizne ud i uzme ga duboko u usta, zatim se okrene tako da je i on njoj mogao ljubiti prepone.

Zapravo, htio je, kao i uvijek kad bi se našao u neobičnoj situaciji, zatražiti od centrale upute. No, nekako nije stigao to učiniti. Njene su ga prepone mamile tako da se odlučio bez savjeta iz centrale, odlučio ju je ljubiti, grickati, mekim joj jezikom milovati brdašce i brazdu, lizati, sisati i ljubiti, učiniti sve to ne pitajući centralu. Je li već postao odmetnik?

Sisala mu ga je i očito joj se to svidalo... Teške mu vode, svidalo joj se to!

Samo dvaput do sada doživio je to s jednom stvarnom stanovnicom ovdašnjeg naselja za dokolicu. Dakako, u vrlo moralnim okolnostima. Dogodilo se to prije više od godinu dana kad mu je središnji ured za planiranje obitelji činio veliku čast i upitao ga je li spreman i sposoban da svoje... kako se utvrdilo pri opsežnim pokusima... izvrsne raspložive mogućnosti podredi zajedničkoj dobrobiti blokova s parnim brojevima.

Naravno, imajući na umu opću korist, odmah je pristao, a na pitanje želi li da ga posjeti osoba muškog ili ženskog spola, sasvim instiktivno se opredijelio za ženski rod.

Poslije tjedan dana došla je službenica iz ureda i zapitala ga želi li dati prilog na suvremen tehnički način ili mu je milije donekle nostalgični, takozvani prirodni postupak. Zbunjen prisutnošću stvarnog bića u svom stanu, izabrao je staromodni postupak, nakon čega je službenica središnjeg ureda za planiranje obitelji pokušala blago rumenilo na licu sakriti ispod bijele kute, svlačeći je preko glave. U sljedećem je trenutku bila gola golcata pred njim. I on se svukao. Premda mu je zbog rada na terminalu znatno oslabio vid, odmah je zapazio da su mu poslali vrlo privlačnu službenicu, mladu i punu oblina.

Prirodni se način davanja priloga pokazao, usprkos početnom oklijevanju, vrlo ugodnim. Ne samo za darovatelja nego, sasvim očito, i za službenicu.

Uzastopce, sate i sate, neumorno, sve oduševljenije, uzimala je njegove priloge (smetalo im je samo to što je svaki put trebalo spremiti i obilježiti prilog). Sjećajući se toga, za trenutak se vrati u sadašnjost; upravo je doživljavao vrhunac užitka u zagrljaju djevojke iz Sedmog bloka, a u nju je zapljusnula podjednaka sreća. Začudo, ovdje ne treba ništa sačuvati i obilježiti, ovdje ne sudjeluje nikakva državna služba. Može li to uopće biti istina, prava stvarnost?

Nakon velikodušnog prvog prikupljanja priloga službenica središnjeg ureda za planiranje obite-

lji upitala ga je bi li možda još jednom htio dati prilog. Dakako, smjesta je pristao. Za dva tjedna ponovo se pojavila, i taj put je zajednički prikupljen prilog bio tako obilan da je poslije službenica teško uvjerila starješinu u središnjem uredu da je sav prilog prikupila samo na jednome mjestu. Premda je dvaput čak zaboravila sačuvati i obilježiti priloge. Jednom se nije sjetila, nakon dosegnutog vrhunca odvojiti svoje genitalije od njegovih, a jednom je prilog dobiven na drukčiji način, jer je i on prema njoj bio vrlo susretljiv i pažljiv, potpuno zanemarila... no to se, uostalom, nije nikoga ni ticalo.

Uglavnom, prikupljanje priloga zabavilo ih je oboje. Ipak, dogodila se jedna glupost: zaljubio se u službenicu. Gotovo godinu dana nije ju mogao zaboraviti. No, ona ga nije više nikada posjetila. Suviše zauzeta poslom, nije imala vremena za to... da se ne spominje komunikacijski sistem koji, brinući se o dobrobiti stanovnika ovdašnjeg naselja za dokolicu, ne bi ni dopustio nešto takvo. Ali sistem se sad pokvario. Barem u Sedmom bloku. Zahvaljujući neznancu koji je zalijepio gumu za žvakanje izmedu integriranih krugova (poslije će on biti podvrgnut sistemu čišćenja, a u daljnjoj će budućnosti dobiti nobelovu nagradu za mir, no do tad je još ostalo mnogo vremena), spojile su se osobe koje se inače ne bi srele. Na primjer, on i djevojka iz Sedmog bloka, djevojka koja ga je baš u tom trenutku, dok je vani netko vikao i tražio da mu otvore, puštala u sebe vidjevši da je ponovo ojačao.

Zauzeti samim sobom, nisu se obazirali na čuvara koji je, nakon poduljeg dozivanja i lupanja po vratima, upao u stan i, vidjevši što se zbiva, strogim glasom zaključio kako je u prostoriji neka žena, i to, sudeći prema svemu, čak stvarno biće, koja nipošto ne pripada u komunikacijski sistem blokova s parnim brojevima, a kamoli na šezdeset četvrti kat Drugog bloka.

Slušajući ga, stanar se uzruja tako da je, zaboravivši sve upute, usadivane mu od djetinjstva, o dobrima, čistima, istimoljubivima i tihima, riknuo kao lav.

— Tornjaj se, mješino stara! — vikne razjareno, ne služeći se stimulatorom osjetila. Pripijena uz njega, djevojka iz Sedmog bloka podupre ga biranim rečenicama.

— Gubi se, prljava pisarska svinjo! — derala se. — zadovolji se na videofonu! Kidaj odavde i izjadaj se središnjem kompjuteru!

Kad čuvar, usprkos svemu, još nije htio otići i kad je zatražio da se »dama iz Sedmog bloka, ako se ne varam« udalji, stanar je potpuno izgubio strpljenje.

— Vaaan! — viknuo je, a djevojka iz Sedmog bloka uzdahnula je uzbuđeno, jer joj je pritom priuštio nekoliko erotičnih osjeta. — Vaaan, kažem ti!

— Čuvar je stajao kao ukopan. — Vaaan! — izdere se stanar još jednom, a onda iznenada zgrabi videofon, jer mu je on bio najbliži, i baci ga. Čuvar se sagne i iskoči kroz otvorena vrata, a aparat se razbije o zid. Dok su krhotine padale na pod, čuo se blagi glas crnokose. Pričala je o rastanku.

— Sada te moram napustiti, najdraži — čulo se iz ostatka uredaja. — Tko zna kad ćemo se ponovo vidjeti na sunčanom žalu, na vrućem pijesku, i ponovo igrati lijepe igre pod palmama...

Posljednje su se riječi već teško razumjele, glas zamre, te se on gotovo rastužio.

Uto se, praćen puckanjem videofona, glas krhke crnokose javi još jednom. Doduše, ovaj put je zvučao sasvim drukčije nego maloprije.

— Eh, kad biste samo znali! — govorila je smijuljeći se. — Kad biste samo znali koliko mi je godina! Kad biste znali u koje su vrijeme snimljene moje igre za erotične emisije, smirivanja Medunarodnog ureda za razmjenu programa! Zanima li vas to? Da? Zaista? — Ovaj put se smijuljila tako dugo da se već uplašio da je šenula. Ipak, tad mu oda istinu: —Nećete mi vjerovati, no kunem se da je baš tako. Snimila sam te emisije prije dvjesta i pedeset godina, dok je na Karipskom otočju bilo još žalova i palmi. — Ponovo je zahihotala, iako ono što je govorila nije bilo nimalo smiješno. — Igrali ste se na videofonima i laserskim uredajima s djevojkom kojoj je dvjesta i sedamdeset godina. Izvolite, molim lijepo, moja gospodo i dame, uvijek sam vam na raspolaganju, već dvjesta i pedeset godina. Kako biste željeli, gospodine? Odostraga? Sa strane? Odozgo? Odozdo? Vrlo rado, dabome, uvijek sam vam na usluzi, već dvjesta i pedeset godina, ha, ha... ali sad nisam! Nasmijala se veselo, te je zaključio da je sad ipak potpuno pošašavila. — Sad vam nisam na usluzi — nastavi ona — jer se nešto pobrkalo. Netko je... hi, hi... ugurao gumu za žvakanje u upravljački sistem Sedmog bloka, netko je razbio videofon i nije se odazvao centrali, i ja vam kažem, a možete vjerovati staroj dami, to je tek početak. —

Glas se opet promijeni, no nesumnjivo je još bila riječ o glasu krhke i ljupke crnokose. — Inače — govorila je — ove je rečenice maloprije montažerka izvukla iz mojih starih emisija i spojila ih. Evo, na tom primjeru vidite kako se sve može iskoristiti ljudski glas i upotrijebiti na razne načine. Dakle, želim vam dobru zabavu, i neka se iz toga rodi nešto korisno...

Smijeh što se potom začuo i bio sve tiši, zvučao je tako blago i lijepo da se njih dvoje pogledaše začuđeno i donekle zbunjeno. A onda shvativši poruku i, priljubljeni jedno uz drugo, počeše se valjati po jastucima, hihoćući, ljubeći se i milujući. Ni poslije vrhunca strasti ne htjedoše se odvojiti jedno od drugoga. Kad je poslije dva-tri sata opazio da su vrata još otvorena, ona ga odmah umiri.

—Ah — reče mu — neka ostanu otvorena!

— Tako je — složi se on — baš nas briga... ●

pokušaji

Sve je teže odabrati vaše radove za objavljivanje, jer ih je sve više koji to kvalitetom zaslužuju. Dakako, to nas raduje. Ovaj put smo odabrali radove sljedećih naših čitatelja, koje molimo da pošalju i svoje žiro-račune:

Ivan Kunac — karikature
Branislav M. Trajković — aforizmi
Nikola Mrvić — pjesme

Aforizmi

- Ubrao je njen cvijet, ali nema problema. Ona ima vrt.
- Bio sam s djevicom. Više nisam. Više nije.
- S njom nikako da krene naprijed. Ta oženio sam se njome radi zadnjice.
- Ako ona ima dvije lijeve noge, pitam se gdje joj je?
- Lijepa vila mu je tri puta ispunila želju. Više nije mogao.
- Ima nešto u njemu. Ali ima nešto i u njoj. No samo kad je s njim.
- Hoće na kredit. Diže mu se u ratama.
- Hvali se zbirkom ženskih gaćica. Plaćene račune za njih nikome nije pokazao.

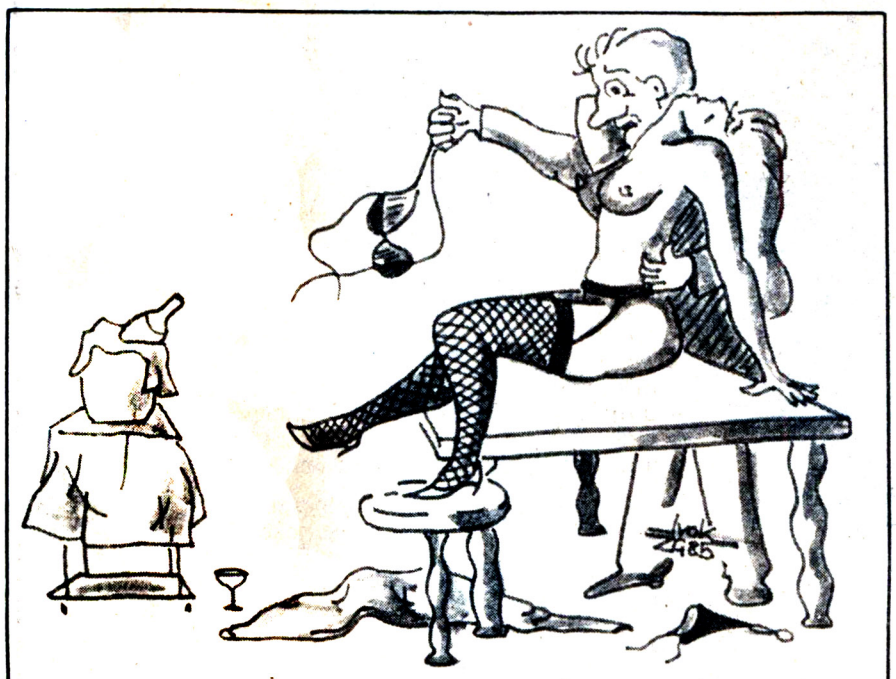

— Prijevara! U katalogu je pisalo da imaš madež na grudima!

— Vidiš da imamo gosta. Ponudi ga pićem.

— Sad se pravite da me ne poznate, a jučer sam vas zatekao sa svojom ženom.

Novogodišnje želje

LEPRŠAVOJ

Želim tebi, leptirice,
s novim ljetom da ti pjeva,
svake noći u krevetu
divna ptica zvana — ševa.

RAZBORITOJ

Da i dalje kao sada
budeš slada i od meda,
da ostaneš uska struka
a toplija bar od leda.

NEZAJAŽLJIVOJ

U pojasu da ti pukne
i posljednja kaiš-gajka,
pa u novom ljetu budi
ponajbolja — radodajka.

ZAHVALNOJ

Bolju pamet dogodine
želim tebi, moja mala,
manje padaj i ne viči
svakom tipu: hvala, hvala...

POSLUŠNOJ

Obraćam se tebi
s ovom željom malo jačom:
dogodine više miješaj,
ali ne samo kuhačom.

GOROPADNOJ

Kad te vidim u meni se
svaki humor naglo slomi,
udaj mi se za dresera
da te muški pripitomi.

POKORNOJ

Ne jadikuj sudbinom
tvoja duša ipak blista,
za ljude je to što imaš
s druge strane smokvin lista

UMJERENOJ

Stiže sada novo ljeto
s dosta nade, s dosta vjere,
pa ti želim da najednom
tražiš ono preko mjere.

NAUČENOJ

Od nauke da predahneš
dok ne rodiš jedno dijete,
natalitet da uvećaš
pa makar iz epruvete.

PAKOSNOJ

Sa živcima da ojačaš
mazohizam jeste mana,
u ljubavi suludnice
da ne budeš baš nastrana.

SVIM ŽENAMA

Želim da se dogodine
otrgnete od svih stega,
jer bolje je biti pod njim
nego biti bez — njega.

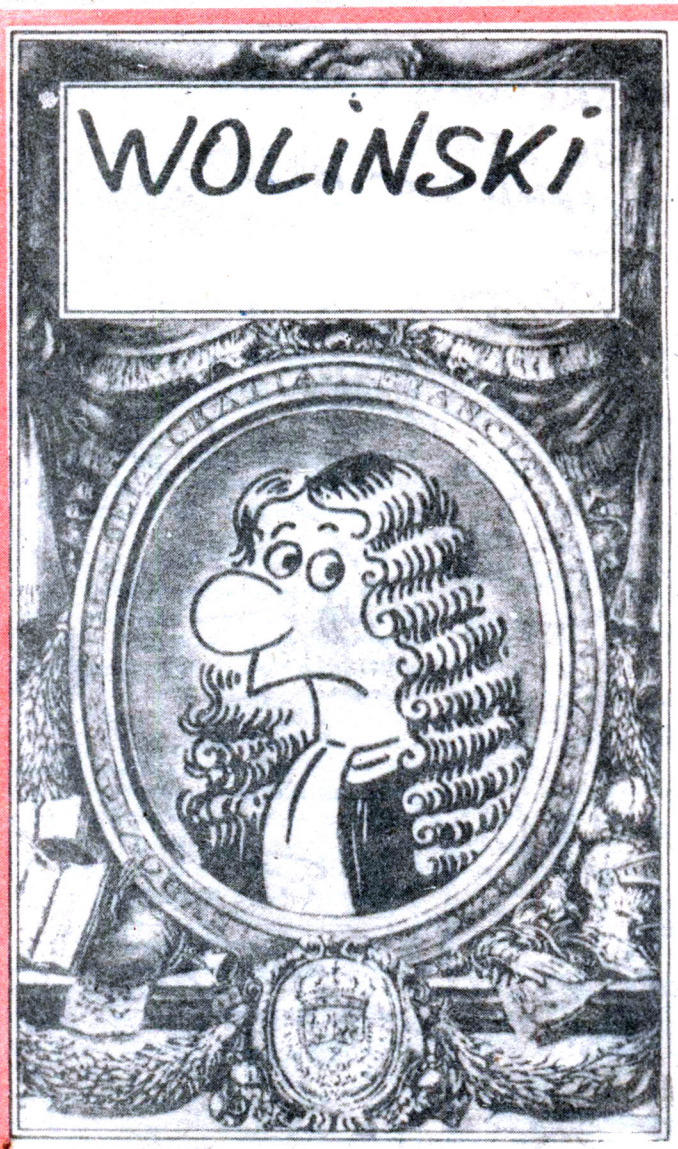

Kad se olovka crtača oštra poput pera moralista spoje u jedno, dobiva Wolinskog, jednog od najsurovijih suvremenih humorista. Blagonaklono bi bilo reći da nešto može njegovu oku izbjeći ili da može biti pošteđeno. Kad se o njemu govori, treba da se prisjetimo požara, vitriola, udaraca bičem, smrtne strijele.

On se ni za što nije opredijelio, on se ničim nije ograničio. On je istodobno nacionalist, rasist, mačist, opsjednut seksom, životinja, zao i podao. Ali pazite! Sve se to događa u drugom, trećem i stotom planu. Wolinski je izabrao ekstrem jer vjeruje da se istina može spoznati tek kad se potpuno ogoli.

On je suprotnost Talleyrandu, koji je rekao: »Sve što je uveličano, nema vrijednosti.« Wolinski zacijelo pretjeruje i kad kaže: »Potvrđujem da Afrika prepuna problema pripada Afrikancima.« Njegove šale tjeraju ljude da razmišljaju.

Ljubitelji plaćene zloće i potpune istine doći će na svoje s tim novim »misliocem«. ●

OTVORENO PISMO MOJOJ ŽENI

To je pismo muža falokrata njegovoj ženi feministkinji. Georges Wolinski razumije borbu i zahtjeve žena. Zato je i rekao: »Nema razloga da su na čelu nacije loši starci. I loše starice imaju isto pravo da se zabavljaju.« To misli Georges Wolinski, koji ljubi svoju ženu i koji je pita je li dobro razmislila o tomu što zapravo želi feminizam. Feminizam je po njemu, u društvu u kojem živimo, smrt za par. Tako se ne može nastaviti život. Je li to ono što one žele? Ne varaju li žene odbijajući da budu seksualni objekti, a istodobno paradiraju obnaženih grudi i hodaju na visokim potpeticama pred uspaljenim muškim pogledima. »Ako zaista ne želite da vam dosaduju, budite odbojne«, kaže Georges Marysi.

On se smije kad mu ona kaže da žene žele lijepo izgledati zbog sebe i drugih žena. Odricanjem od reprodukcije neće se uspjeti održati vrsta. A vrijeme u kojem žene neće željeti rađati, na sreću još nije došlo.

»Tvoje je pismo podlo, nazadno, plitko i prepuno proturječja«, rekla je Maryse Georgesu. Ima pravo. Žene se varaju vjerujući da uvijek imaju pravo. No prečesto im ne uspijeva dokazati da imaju pravo. Koliko bi im stoljeća trebalo dok bi postale nerazumne kao muškarci?

lijeva strana oblaci:

Pišem ti otvoreno pismo, neka sav svijet dozna ono što se ne usudim tebi reći.

No, to će biti lijepo! ●

NEZAPOSLENI ČEKAJU KRAJ KRIZE...

INFLACIJA: POSKUPLJENJE ŽENE-OBJEKTA!

POSTAVILA JE ZAMKU OCU, UVJERENA DA LOVI LOPOVA

MEHANIČARI OSPOSOBLJENI ZA PO(D)BAČAJE

KURVE ŽELE POSTATI POŠTOVANE...

NE ZA SEKS!

DA ZA ZELENILO!

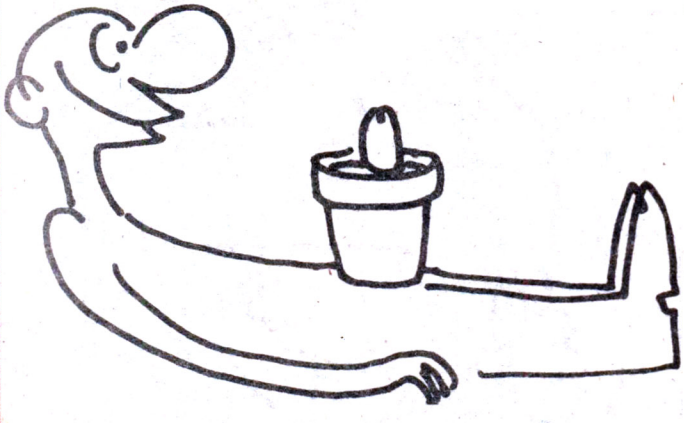

SEKS I NASILJE

KONTRACEPCIJSKE PILULE

NA SIMPOZIJU O OSLOBOĐENJU ŽENA VODITELJ SILOVAO 18 SUDIONICA SKUPA...

SVIJEĆA ILI ATOM?

STRAH OD NUKLEARNE BOMBE

MOJ KLUB JE IZGUBIO. VEČERAS NEMA SEKSA!
DA MI JE ZNATI ŠTO ĆEŠ SUTRA IZMISLITI

BAČVE SU PUNE!
ENERGIJA.. NEMA FRKE

MARIJA, DUŠO, DIGAO MI SE!
MORA LI TI SE TO DOGODITI UVIJEK POSLJEDNJEG DANA ODMORA?

VELIKO OTKRIĆE MEDICINE LIJEČENJE ZATVORA STOLICE FRANCUSKOM METODOM
OH, HVALA, DOKTORE

PRODAVAČI KIFLA OD MASLACA GUBE ŽIVCE

UČINITE DOBRO DJELO

POSVOJITE BESKUĆNIKA

BIRAČU NIKAD NIJE DOVOLJNO ONO ŠTO MU PONUDITE

znanstveno o penisu

Oni hoće nju

Jesu li crni doista »opremljeniji« od bijelih?

Teško je sresti muškarca koji se ne hvali opremljenošću, ljepotom, dužinom i veličinom svog miljenika između nogu, posebno naglašavajući njegovu golemost. Još od malih nogu iz vrtića vuku se posljedice lošeg penisoidolatrijaskog odgoja, usporedbe kurčića do zavidnog pogleda na tuda »oruda« pod vojničkim zajedničkim tušem. Tako su se pojavili i vicevi i primjedbe kao: »mali ali tehničar« ili: »ja imam nju«, što se dvosmisleno odnosi i na mačku, ali i na »komadinu« u hlačama. Ipak, najveća fama istkana oko veličine spolnog organa odnosi se na razlike između bijelih i crnih ljudi, ističući potentnost i »masivnost« u korist ovih posljednjih. Dakako, i tu su se pojavili vicevi: izlazi crni iz vode, a pimpek mu do koljena. Vidi bijeli tu komadinu pa se začudi, a crni uvrijeđeno odgovara: »Što je, zar nikad niste vidjeli čovjeka kojemu se skupio u vodi?« Je li i koliko je sve to točno, potrudio se utvrditi glasoviti Kinseyjev institut. U toku 30 godina dr Alfred Kinsey i njegovi suradnici ispitali su i izmjerili veliki broj crnih i bijelih muškaraca. Evo odmah sažetak njihovih nalaza: SREDNJA DUŽINA I OBUJAM PENISA CRNIH LJUDI PREMAŠUJE ONE U BIJELIH. RAZLIKA POSTOJI I U OPUŠTENOM STANJU I U EREKCIJI.

Kao primarni simbol identiteta penis je još u pradavnim vremenima postao najvažnija značajka muškosti. Pornografija svih zemalja (s izuzetkom Kine) bavi se s tih nekoliko dekagrama mesa i kožice dajući im božanske prerogative. Čak ni Shakespeare, za kojeg se kaže da je napisao i opisao sve o tome, osvrnuo se u »Antoniju i Kleopatri« na veličinu penisa kroz razgovor dviju dvorkinja. Osvajanjem i kolonizacijom crnačkih zemalja, njihovom eksplotacijom (i seksualnom, naravno), počeo se širiti mit o crnačkoj »veličini«. S druge strane, bijeli su liječnici izbjegavali proučavanje i razgovor o tome (vjerojatno također iz podsvjesne taštine i straha te rasističke isprike u gačama), katkad ističući da su u erekciji, u prosjeku, svi penisi isti. Mnogi seksolozi obavili su mjerenja, ali nisu željeli objaviti rezultate (Masters i Johnsonova, na primjer), bojeći se da ne izazovu masovnu impotenciju. Dr Alfred Kinsey nije patio od sličnih inhibicija, tvrdeći da se svi moraju suočiti sa stvarnošću. Kinsey je umro 1956. godine ne dočekavši da se 20.000 njegovih »intervjua« obradi i analizira, ali rezultati su ipak ugledali svjetlost dana.

Rezultati su pokazali već navedeni zaključak, ali omjer je daleko od onog mitološki spektakularnog. Točno je da je najveći izmjereni penis iznosio 26, 25 centimetara i da je bio crn, ali prosječne razlike gotovo su zanemarive.

Prosječna dužina bijelih penisa u erekciji je 15,375 cm, a crnih 16,1 cm. Dakle razlika je samo 0,725 cm u prosjeku. Srednji obujam erektivnog organa bijelih je 12,075 cm, dok kod crnih oznosi 12,3 cm uz prosječnu razliku od 0,225 cm.

Prosječne razlike su nešto veće u opuštenom stanju. Srednja »opuštena« dužina bijelih je 9,65 centimetara, a crnih 10,85 cm, što daje razliku od 1,2 cm. Još ne pretjerano zabrinjavajuće, je li? U pogledu obujma razlika je 1,55 cm u korist crnih kod kojih iznosi 9,45 cm, dok je kod bijelih »samo« 7,9 cm.

Za one koji iz ovih podataka ne umiju ili nemaju vremena da računaju promjere, evo i tih rezultata. U opuštenom stanju promjer crnih pimpeka je prosječno 3 cm, a bijelih 2,675 cm, dok je u erekciji kod crnih 3,925 i kod bijelih 3,85 cm.

Dakle, stara šala: »Što je to bilelo plus 25 centimetara« gubi svoj zlobni prizvuk. Ipak, u zraku ostaje pitanje koliko su nalazi Kinseyjeva instituta vjerodostojni i općenito točni. Mogu postojati sumnje u dobar izbor ispitanog uzorka i u točnost mjerenja (Kinsey je ispitivao metodom intervjua, gdje su dobrovoljci sami obavljali mjerenja po datim uputama), mogu postojati vjerovanja da se s vremenom veličina penisa promijenila (to je točno, i danas smo, za koji djelić centimetra opremljeni nego naši preci), ali Kinseyjevi se nalazi ipak približno slažu s kraćim ispitivanjem Mastersa i Johnsonove, s nalazima Van de Veldea, a i statistički prosjek teško se mijenja. Dakle, bitno nije mogao pogriješiti.

Dakako, Kinsey nije ispitao baš sve crne ljude svijeta, pa u njegove proračune nisu uključeni ni crni divovi iz afričkih plemena Kara (vrlo asocijativno ime), Mursi, Bumé, Hamar, Masai. Njihova visina kreće se od 2,15 do 2,50 metara i u prosjeku iznosi 2,40 metara. Primjereno prosječnoj visini je i prosječna veličina one »stvari« iako, na žalost, stručna mjerenja ne postoje. Napomenimo i to da su im žene visoke od 1,85 do 1,95 metara te također odgovarajuće opremljene.

Ostaje i pitanje odnosa bijelih prema žutima. Kinsey je, premda nestatistički, »proučavao« i orijentalne pimpeke. Njegovi su zaključci da istočnjaci u prosjeku imaju manji od bijelih. Čak, tvrdi Kinsey, razlika je izrazitija nego između bijelih i crnih, i u duljini i u obujmu. Ponavljamo da je to njegov zaključak na osnovi određenih promatranja, ali bez statističkih mjerenja. Oslanjajući se na to ili na svoja osobna iskustva, James Clavell je u svojem bestseleru »Shogun«, koji je i kao knjiga i kao serija nedavno još harao svijetom pa i kod nas, opisao oduševljenje japanskih žena opremljenošću bijeloga evropskoga kapetana.

Opremljeni bolje ili malo lošije, eto, muškarci još i sad robuju veličini svog penisa, često postajući psihoimpotentni, pateći patnju svog »minoriteta«. I nad popom ima pop, pa i od svakog kurčića postoji veći, ali i manji. Zato treba zanemariti svaka mjerenja, usporedbe, prebrojavanja, boju kože i veličinu kožice, te jednostavno uživati. ●

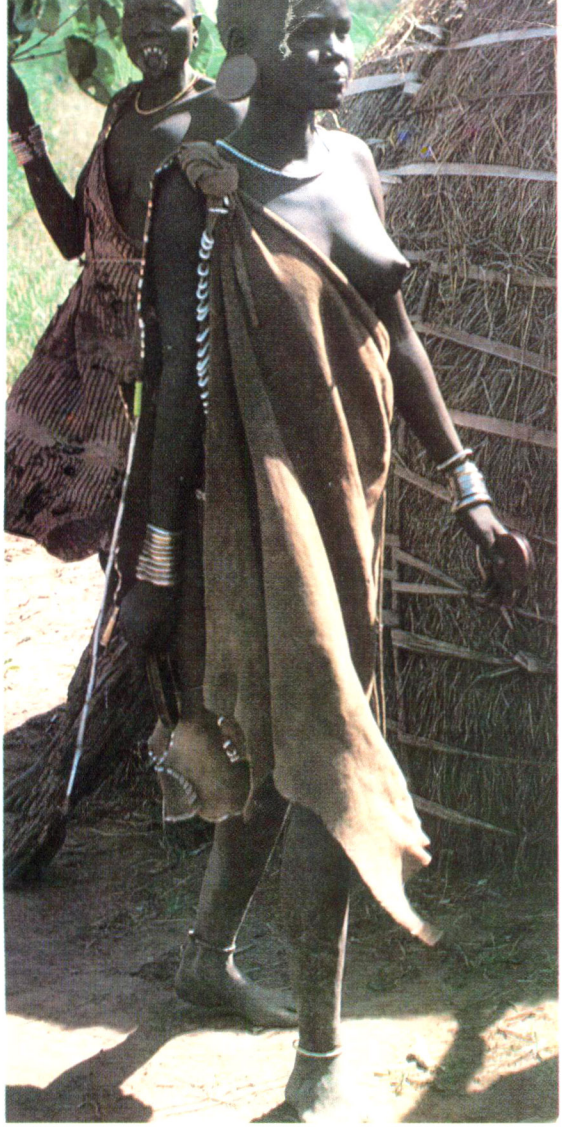

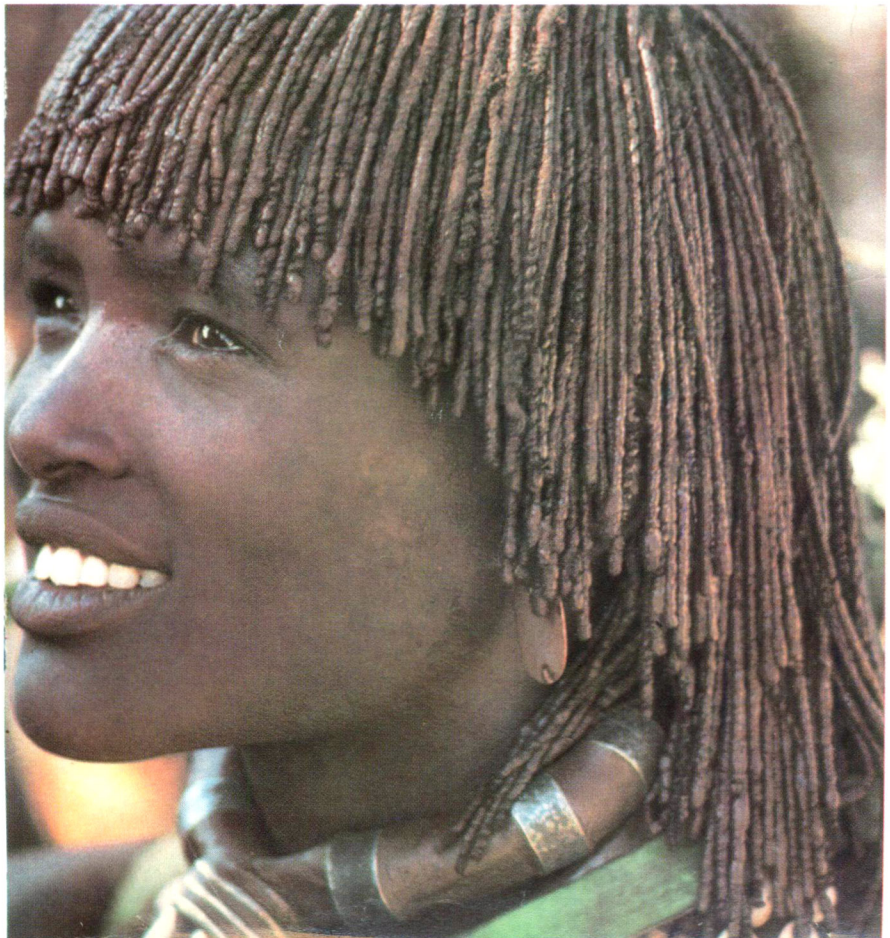

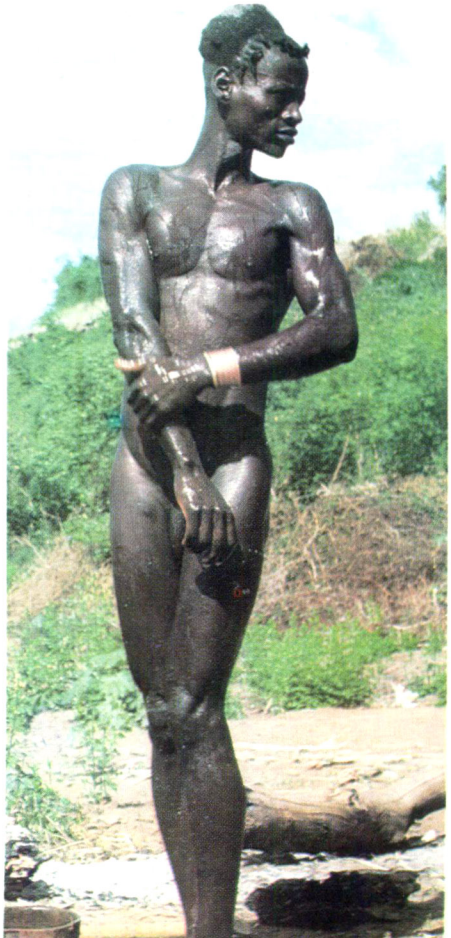

1998

erotika

Siječanj—Januar

P		6	13	20	27	
U		7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29	
Č	2	9	16	23	30	
P	3	10	17	24	31	
S	4	11	18	25		
N	5	12	19	26		

Veljača—Februar

	3	10	17	24		
	4	11	18	25		
	5	12	19	26		
	6	13	20	27		
	7	14	21	28		
1	8	15	22			
2	9	16	23			

Ožujak—Mart

	3	10	17	24	31	
	4	11	18	25		
	5	12	19	26		
	6	13	20	27		
	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		

Travanj—April

	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		
3	10	17	24			
4	11	18	25			
5	12	19	26			
6	13	20	27			

Svibanj—Maj

	5	12	19	26		
	6	13	20	27		
	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		
3	10	17	24	31		
4	11	18	25			

Lipanj—Juni

	2	9	16	23		
	3	10	17	24		
	4	11	18	25		
	5	12	19	26		
	6	13	20	27		
	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		

Srpanj—Juli

	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		
3	10	17	24	31		
4	11	18	25			
5	12	19	26			
6	13	20	27			

Kolovoz—August

	4	11	18	25		
	5	12	19	26		
	6	13	20	27		
	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		
3	10	17	24	31		

Rujan—Septembar

P	1	8	15	22	29	
U	2	9	16	23	30	
S	3	10	17	24		
Č	4	11	18	25		
P	5	12	19	26		
S	6	13	20	27		
N	7	14	21	28		

Listopad—Oktobar

	6	13	20	27		
	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		
3	10	17	24	31		
4	11	18	25			
5	12	19	26			

Studeni—Novembar

	3	10	17	24		
	4	11	18	25		
	5	12	19	26		
	6	13	20	27		
	7	14	21	28		
1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		

Prosinac—Decembar

1	8	15	22	29		
2	9	16	23	30		
3	10	17	24	31		
4	11	18	25			
5	12	19	26			
6	13	20	27			
7	14	21	28			